De Nieuwe Vrijmaking

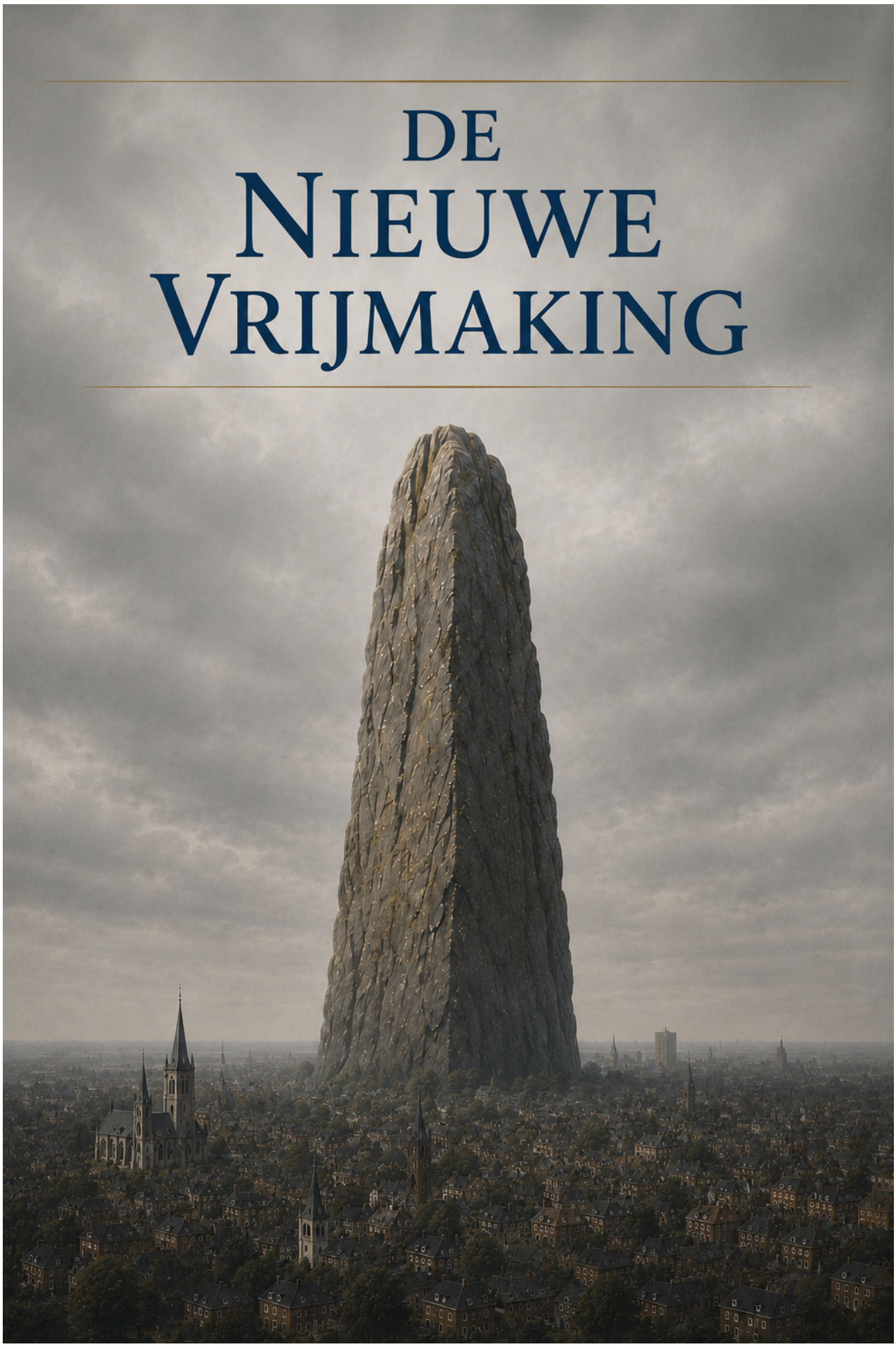

DE NIEUWE VRIJMAKING

Uitgave : Reformatorische Opvoeding
2026

Voor de omslag afbeelding is gebruik gemaakt van
het Woordweefgetouw

DE NIEUWE VRIJMAKING

Reformatorische Opvoeding
2026

Reeds eerder verschenen in deze onderwijs-serie :

De nieuwe onderwijs serie :

1. Gids bij de RV-Bijbel
2. Uittocht uit Laodicea
3. De Calvinistisch-Gereformeerde Leer
4. Het Verborgen Calvinisme (CGL 2)
5. De Tulipologie (CGL 3)
6. De Nieuwe Doleantie
7. De Latere Reformatie
8. De Visseristische Dogmatiek
9. Monniken Wegwijzer
10. Ontsnapping uit Laodicea
11. De Visseristische School
12. De Nieuwe Vrijmaking

Vorige onderwijs-serie :

1 de calvijn code
2 de afrika code
3 de egypte code
4 de india code
5 de twaalf kleine profeten
6 het plumares mysterie
7 de afrika brug
8 de amerika brug
9 de filosofie van het voortijdse afrika
10 rigil kent ontsluierd - de verloren kern van orion
11 de logistieke filosofie
12 de aretaitische filosofie
13 de contextuologie
14 de recyclocratie
15 van reformatie tot regressie - de rodenbergse catechismus
16 ragnarok ontsluierd
17 het kehatitische verschijnsel
18 de venezuela muur
19 leven op de paradijs aarde
20 leven op de paradijs aarde deel 2
21 de ontsluiering van genesis
22 de wachters van dordt
23 van heidelberg tot dordrecht – reformatie en regressie
24 het orionse afrika
25 ragnarok ontsluierd 2
26 het leven is literatuur

Inhoudsopgave
DE NIEUWE VRIJMAKING

HOOFDSTUK 1. CALVIJN EN DE GEREFORMEERDE VADEREN
HOOFDSTUK 2. REFORMATORISCH ONDERWIJS VOOR ALLEN
HOOFDSTUK 3. CALVIJN EN DE WILDE MUNT
HOOFDSTUK 4. DE YORUBO-EGYPTO CODERING VAN HET WOORD
HOOFDSTUK 5. VAN JEZUS TOT CALVIJN
HOOFDSTUK 6. CALVIJN EN DE LIJDENSSCHOOL VAN HET LAM - HET LOT DER VROMEN
HOOFDSTUK 7. CALVIJN EN DE SAMARITAANSE AFGODERIJ
HOOFDSTUK 8. CALVIJN IN STRIJD MET HET VARKENS-EVANGELIE
HOOFDSTUK 9. CALVIJN - TUSSEN INSTITUTIE EN BIJBELVERKLARING
HOOFDSTUK 10. CALVIJN’S BESPREKING VAN DE EERSTE GEMEENTE
HOOFDSTUK 11. CALVIJN IN 1543
HOOFDSTUK 12. CALVIJN EN DE ZONDEVAL
HOOFDSTUK 13. EDEN EN EBEN
HOOFDSTUK 14. DE WONING VAN DE HEMELSE MOEDER
HOOFDSTUK 15. CALVIJN EN DE SPORTAFGOD
HOOFDSTUK 16. CALVIJN - TUSSEN ACHTERBUURT EN WILDERNIS
HOOFDSTUK 17. CALVIJN EN DE ONGEBOREN KERK VAN DE ONFORMATIE
HOOFDSTUK 18. CALVIJN EN DE DRIEVOUDIGE VREZE
HOOFDSTUK 19. WEDERGEBOORTE EN WEDEROPVOEDING TOT WEDERGEBONDENHEID
HOOFDSTUK 20. DE GEBOORTE VAN CALVIJN
HOOFDSTUK 21. DE SCHOOL VAN CALVIJN
HOOFDSTUK 22. CALVIJN : VAN GEESTELIJKHEID TOT VREZE
HOOFDSTUK 23. HET PNIËL VAN CALVIJN
HOOFDSTUK 24. CALVIJN EN DE VERBORGENHEIDSBEGEERTE
HOOFDSTUK 25. De Wakenden
HOOFDSTUK 26. Tijd vrijmaken voor het Woord
HOOFDSTUK 27. Het dubbele Woord
HOOFDSTUK 28. Valstrikken op het pad uit Laodicea

Bespreking Pelgrim 1:1-4

HOOFDSTUK 29. De Nieuwe Vrijmaking
HOOFDSTUK 30. Woord 10/7/2026
HOOFDSTUK 31. Onderwijs 10/7/26
HOOFDSTUK 32. De strijd tussen Septus en Parin
HOOFDSTUK 33. Onderwijs 12/7/2026
HOOFDSTUK 34. Geen exodus zonder leviticus
HOOFDSTUK 35. Schilder en Greij
HOOFDSTUK 36. Onderwijs 14/7/2026
HOOFDSTUK 37. Ontmoeting met God
HOOFDSTUK 38. Ontmoeting met God - 2
HOOFDSTUK 39. Geschiedenis van de vrijmaking

HOOFDSTUK 40. De Synodale Inquisitie
HOOFDSTUK 41. Het overblijfsel van het overblijfsel

HOOFDSTUK 1. CALVIJN EN DE GEREFORMEERDE VADEREN

A.R. Hulst (1910-1978) was een hervormd predikant en één van de secretarissen van het Nederlands bijbelgenootschap. Zijn studie objecten waren het Oude Testament en de Hebreeuwse en Israelitische geschiedenis. Hij werd beschouwd als de opvolger van A. Noordtzij (1871-1944). A.R. Hulst werkte mee aan het Commentaar op de Heilige Schrift, van 1952.

In zijn Deuteronomium bespreekt hij de woestijntocht. De Israelieten waren weerspannig want ze wilden niet met God het beloofde land innemen. Hulst wijst erop dat de muren van Kanaän's steden breed, hoog en zwaar versterkt waren, en de Enakieten, reuzen, bewoonden de streek bij Hebron. Omdat ze niet het land Kanaän waren binnengetrokken mochten ze het ook niet meer binnengaan, stelt Hulst. Alleen Kaleb mocht het binnengaan. Het volk was eigenzinnig en wilde alsnog strijden, maar ze werden verslagen, en zelfs toen kwamen ze niet tot inkeer, stelt Hulst.

We kunnen een vergelijking trekken naar het boek Openbaring waarin het beest zelfs na de plagen zich niet bekeerd. Het beest zit diep in het volk zelf. Ze willen het beloofde land alleen binnengaan op eigen termen, niet afgestemd. Ze proberen over het hek binnen te komen, niet door de smalle poort. (vgl. Anderlech 5:49)

Hulst wijst erop dat de kinderen het beloofde land zullen binnengaan, en zo niet tot buit van de vijand worden, maar zelf overwinnaar zijn. We kunnen hierbij opmerken dat het hier gaat om de overwinning over het vlees.

In zijn boek 'Het Karakter van den cultus in Deuteronomium' uit 1938 wijst A.R. Hulst erop dat Mozes de geboden in het land Moab begon uit te leggen. Hulst beschrijft in het CHS de strijd tegen Sihon en de reus Og van Basan, en hun veroverde gebieden werden verdeeld onder Ruben, Gad en half Manasse, oftewel Jaïr en Machir, die als zijn zonen worden genoemd.

Zoals K. Schilder stelde dat er geen Exodus is zonder Leviticus, zo kunnen we stellen dat er ook geen Leviticus is zonder Pniël, dus er is ook geen Exodus zonder Pniël. Pniël is daarom een prominente plaats in de nieuwe bijbel. Op Pniël moet de mens leren toetsen, ook al die religieuze verschijningsvormen moeten getoetst worden.

'Je moet alles verdienen.
Je mag alles verdienen.
Je kan alles verdienen.'

Dit zijn vaak vieze woorden voor genadisten en geloofisten. Alles gaat bij hen door genade en geloof. Toch spreken zowel de oude als nieuwe bijbel over een geestelijk verdienmodel. Deze wereld en haar bloedlijnen zijn opgebouwd uit een vreemdsoortige genade waarin het verdienen vals is voorgesteld. We komen uit op het feit dat we het niet vleselijk kunnen verdienen, maar we moeten het wel geestelijk verdienen. 'Koop van mij,' zegt Openbaring. 'Koopt zonder geld,' zegt Jesaja 55. Het is loon naar werken. Menselijk gaat dit vaak verkeerd, dus daarom moet de genade wel inspringen. Zowel genade als verdienen zijn dus deelwaarheden. Ze moeten in de juiste verhouding staan tot elkaar. Denk na over deze woorden : 'waar vergeving tot verraad wordt.' Er is

veel misbruik van genade op deze aarde. Dat neemt niet weg dat er genade moet zijn, maar om te corrigeren, om de mens van vleselijk verdienen tot geestelijk verdienen te brengen.

Dit is de opdracht : neem het beloofde land in. Versla de vleselijke machten die het beloofde land hebben verdraaid. Dat is een studie opdracht.

Wie God ziet sterft, aan zichzelf, wie God ziet wordt ziek, want God is een ondoorgrondelijke nachtmerrie. God laat zien wat de mensheid haar heeft aangedaan. Daniël werd ziek van de visioenen en dromen die God hem liet zien. We moeten daarom de diepte van de zondeval onder ogen komen. Daar kan niet genoeg over gepredikt worden. Lauwdianen willen dit niet horen. Die willen doorslapen. Ze leven in een illusie waarin alles al goed en wel is. Ze willen niet strijden voor het ware beloofde land. Het zijn zaaddriftige deserteuren die strijden tegen het ware leger des Heeren. Het zijn zaaddriftige spijbelaars die elkaar ronselen voor de grote strijd tegen God. Ze hebben hun eigen afgoden, hun eigen God. Vandaar dat studie belangrijk is om aan deze valstrikken te ontkomen. Alles kun je zelf verdienen, alles moet je zelf verdienen, niet door het vleselijke maar door het geestelijke. Alleen in de zondekennis kan het zaad goed sterven, opdat het vleselijke wordt afgedaan. Lauwdicea heeft een te romantische wereld geschapen waarin alles onwerkelijk is. Het is een valse vrede en een valse rust. Het is een typisch en kenmerkend verschijnsel in deze wereld. Je zult niet veel vrienden maken als je het ontmaskert. Dat is tegelijkertijd de beproeving.

Men wil horen wat men wil horen. Men wil naar de mond gesproken worden. Het is verschrikkelijk als je mensen waarvan je houdt hierin ziet afdwalen, mensen die dichtbij je staan. En toch moet je verder. We moeten verder bouwen aan de bruggen. Misschien zullen ze later ooit volgen. Wij moeten het beloofde land innemen en het beloofde land herbouwen en bewonen. Ook zij zullen dit eerlijk moeten verdienen.

‘Je moet het zelf verdienen.
Je mag alles zelf verdienen.
Je kan alles zelf verdienen.’

Hoeveel afgoden de mens ook optrommelt, en hoeveel toverformules de mens ook opprevelt om het te ontlopen, uiteindelijk zal de mens toch het beloofde land moeten innemen en herbouwen, intens deel hebben in deze strijd. Iedereen moet persoonlijk de vijand, het ego, verslaan en het doorleven, anders is het niet echt en heeft het geen grond.

Je moet werken voor openbaring op openbaring.
Hier kan het vele malen mis gaan, maar zomaar een opzegversje over Jezus gaat het probleem niet oplossen, omdat het een gedicht is met een diepere betekenis.
Werk moet in goede samenhang zijn met studie, en studie moet in goede samenhang zijn met toetsing. Zo moet de mens afgestemd worden. Alles begint op Pniël.

Studie en werk. Toetsing en afstemming. Dus niet zomaar verdienen of genade. Het wijst op een dieper pad. Het beloofde land kan niet zomaar ingenomen worden. Er zijn vele valstrikken langs het pad. Velen dwalen af. Velen raken verstrikt.

Calvijn stelt dat God het dikwijls toelaat dat verharde en ongeschikte mensen zich verheffen. Hij noemt dat de meeste van de Griekse en Latijnse schrijvers dat er geen volk zo lichtzinnig, dartel of brooddronken was dan het Griekse. En dat is het fundament van de samenleving geworden. Calvijn waarschuwt tegen de eerzucht en de begeerte te schitteren, want dat leidt tot de overtollige en ijdele twisten. Calvijn wijst op gematigdheid. (Verkl. Handelingen 17)

Zij die God getrouw blijven zijn een doorn in het oog van de vijand. Calvijn noemt drie wijzen van aanval :

1. openlijke krijg
2. hinderlagen
3. innerlijke aanvechtingen

Het geloof, stelt Calvijn, is niet zomaar een lichtvaardige of blote mening met betrekking tot onbekende zaken, maar is een volkomen en nauwkeurige kennis van het evangelie. (Verkl. Handelingen 16:31,32) Geloof is in de leer van Calvijn dus volkomen en nauwkeurige kennis, en als er dus een gebrek is aan de prediking van het evangelie, dan zal er ook geen geloof overblijven.

Calvijn stelt dat religie op zichzelf niks zegt. Zo zijn er hongerige honden die door vraatzucht worden gedreven, en woedende leeuwen die niets anders dan razernij blazen. Zij worden aangedreven door eerzucht. Ze zijn eerdriftig. (Verkl. Handelingen 16:19)

Calvijn noemt God de waakzaamheid en de onderscheiding, de caution, oftewel de alertheid, het alarm. De Aramese Joden noemden God rw, het hemelse geestelijke waarvan de Aramese christenen later geloofden dat het op de pinksterdag tot de mensheid kwam, de duisternis des Heeren om de valse lichten der mensen te doven. Nu, in Egypte werd God al rw genoemd, RU of ROE, en oorspronkelijk kwam het van de Yoruba in het Nigeria gebied, dieper in Afrika, waar RU of ERU, of IBERU de vreze des Heeren is. De vreze des Heeren is het begin en het hoofd van de wijsheid. Laten we niet vergeten dat Jezus hoofdzakelijk Aramees sprak, en dat RW of RU (ERU) de wijze was waarop hij God aansprak, als zijnde de Vreze des Heeren. Wij zien namelijk in het paradijs al, in het boek Genesis, dat dit van Afrika tot Edom (Eden) liep. (Vgl. Ethiopische bijbel)

Calvijn stelt dat de lichtgelovigen, of middelmatige gelovigen, worden misleid. Alleen ijverige leerlingen zullen tot de waarheid komen. Het evangelie is een school. (Verkl. vers 10) Bij Calvijn gaat het hier om afstemming naar tijd, plaats en mate, dus niet zomaar om werken op zich. God kwam niet de werken tegemoet, maar de afstemming. Hierin moet de mens grensgevoeligheid leren, niet boven de goede maat gaan. Eerzuchtigen gaan boven de maat. Dat is wat eerdrift doet. (Vgl. Calvijn’s Verkl. Handelingen 15, Johannes en de Synoptische Evangeliën)

Ook lag dwaze begeerlijkheid uit lust op de loer, waar Calvijn tegen waarschuwde. (Verkl. Handelingen 15:32)

HOOFDSTUK 2. REFORMATORISCH ONDERWIJS VOOR ALLEN

Calvijn geeft in zijn verklaring van Handelingen toe dat de menselijke overleveringen alleen maar gegroeid zijn in vergelijking met het tijdperk van Augustinus. De mens is aan grote verdwazing overgeleverd, en het pijnigt de mens wreedaardig.

De mens houdt van religieuze steroïden. Je ziet het overal. Het is rampzalig. Ze zijn nazi's die wanen dat ze boven het dierenrijk staan. Calvijn wijst daarom terug naar het Woord. De mens heeft van alles buiten het Woord om verzonnen, en heeft ook het Woord naar eigen goeddunken uitgelegd, maar Calvijn laat zien dat een mens het Woord niet kan uitleggen. Dat kan alleen God. We moeten daarbij opmerken dat ook alleen God kan bepalen wat het Woord is. De vromen moeten daarom door het geestelijke geleid worden. We moeten daarbij ook opmerken dat vanwege het grote bedrog in het geestelijke de mens eerst tot Pniël moet gaan. Toetst alles en behoud het goede. Wees waakzaam. Waakzaamheid en alertheid, onderscheiding, is in de leer van Calvijn ook de definitie van God, en volkomen en nauwkeurige kennis van Woord en evangelie is Calvijn's definitie voor geloof, dus in de leer van Calvijn is niets goedkoop en kom je er ook niet zomaar langs. Geloven is kennen, en niet zomaar kennen, maar volkomen en nauwkeurig kennen. laten we denken aan nuance en context, en diepte, en niet halverwege ergens stoppen om onze markt op te zetten en onze stad daar omheen te bouwen, want het zal vergaan als Sodom en Gomorrah.

Calvijn waarschuwt dat er bedriegers in de kudde zijn geweest, en dat het sinds het heengaan van Paulus en Augustinus wel veel erger is geworden. Calvijn bakt in dat opzicht geen zoete broodjes. Hij roept op tot alertheid, wat de definitie van God is, als een alarm. Het mag niet buiten het Woord van God omgaan, en daarom onderwijst Calvijn het Woord van God. Hij noemt in zijn verklaringen vele valstrikken. Zo leidt Calvijn de mens als een na-middeleeuwse Mozes in de exodus, maar Calvijn heeft zijn eigen valstrikken. Dat moet gezegd worden. We mogen Calvijn niet romanticeren.

Hoe dan ook loopt het Woord van God door de leer van Calvijn heen, maar het zou een valstrik zijn om het het Woord van God te noemen. De leidraad zit er diep in verborgen. Het leidt terug naar de bronnen, maar er zijn ook lijnen van deformatie waarmee nog afgerekend dient te worden. We zien Calvijn hier mee strijden, maar hij geeft er zo nu en dan ook aan toe. Net als Mozes had Calvijn ook zijn heersdriften en eerdriften, zijn zaaddriften. Net als Mozes kon Calvijn ook nog niet het beloofde land ingaan, maar moest hij eerst nog dieper en verder aan zichzelf sterven. Het beloofde land was namelijk niet voorwerpelijk binnen te gaan, alleen maar onderwerpelijk, net zoals men niet voorwerpelijk van de boom der kennis mag eten, alleen maar onderwerpelijk. (zie Witsius)

Voorwerpelijk krijgt men een 'nee' te horen aan de hemelpoort, en onderwerpelijk een 'ja'. Maar de hemelpoort ligt alleen in de diepte van Pniël, niet erbuiten, en men dient een beter besef te krijgen van wat de hemel is, niet als dingbegrip maar als functie begrip. De hemel is de grote oorlog tegen het vlees. Het is een studie plan, een school, geen letterlijke oorlog.

Calvijn onderwijst, zo goed en kwaad als dat gaat, maar wij moeten dieper. Niet het kind met het badwater weggooien, maar ook niet alles goedgelovig en vol goed vertrouwen zonder te toetsen zomaar binnennemen. Veracht de profetieën niet, maar toetst alles en behoudt het goede. Dat geldt ook voor de leer van Calvijn.

Ik had een droom dat mijn geestelijke Yoruba moeder met mij en twee broertjes naar het zwembad zou gaan. Het oudste broertje ging niet mee. Ik was klaar om te vertrekken, maar toen bedacht ik me dat ik eigenlijk al heel lang niet meer in een zwembad was geweest, de laatste keer toen mijn opa nog leefde, en dat ik er eigenlijk niets voor voelde. Maar ze drong aan, en voordat ik het wist waren we in het zwembad complex. Er waren wat gangen waar ik mijn broertjes zag rennen, en mijn geestelijke moeder was bij mij. Haar naam is IMO, wat kennis betekent in de Yoruba taal. Dat is eigenlijk een verdieping van de MA kennis uit Egypte. MA troonde in de onderwereld in hallen, en daar moesten alle doden langs om door haar getest te worden, aan haar veer. IMO troont in de grotten van IMO, en we hebben het dan over veel diepere wortels van de Egyptologie, de Israelologie en de reformatie. In Egypte werd de kennis ook wel rht genoemd, areta. En de kennis, de rht, of areta, was de geoefendheid. Het betekent ook de binding, als een touw. (‘rq, irak) Het is de rh, de ware intimiteit, en het betekent ook vrouwelijke kennis. (rht) Het is ook het leren en het zuiver zijn van hart. Ook de woorden sabwt, intelligentie en s’rt (surt), wijsheid, worden gebruikt voor kennis, naast natuurlijk de SA, de rede, het woord. De SA ging met Rw door de onderwereld om de poorten te openen. Zo moeten wij ook altijd bij het Woord blijven.

Calvijn sprak in dat opzicht over het belang van het prediken van het zuivere evangelie wat niet buiten de volkomen en nauwkeurige kennis en het Woord omging. We zien de diepte in het Woord. In het paradijs was het nog goed, en daar werd Afrika genoemd. Er is een weg terug van Edom (Eden) tot Afrika, tot de bronnen. Het beloofde land kan alleen ingenomen worden door kennis. De mens moet door de kennis ingenomen worden. Het werkt dus aan twee kanten. Zo was dat ook met Jakob op Pniël. Jakob moest zowel overwinnen als overwonnen worden. Zo was dat ook met Jeremia. Er was iets in de droom wat ik niet kon tegenhouden. Het was te sterk, zoals Jeremia dat ook noemde, dat God hem had overweldigd. Dat is wat het hemelse touw is.

Calvijn stelde dat er geen gerechtigheid en zaligheid was door de geboden en de werken. Maar hij wees wel op de afstemming naar tijd, plaats en mate. Uiteindelijk komt het daar op aan. Hij wees op de hemelse kennis. Zo wees hij dus op de hemelse geboden en de hemelse werken, die alleen door de afstemming tot de mens konden komen. Daartoe zou de mens overweldigd worden.

Calvijn wees niet zomaar op de geboden en de werken, maar dat wat er omheen lag : de afstemming en het leren, oftewel de hemelse kennis. Calvijn wil zeggen dat het uiteindelijk niet aankomt op zomaar geboden en werken, maar aan jezelf te sterven, en ook dat kan niet op een menselijke wijze, maar moet van boven gebeuren, en daartoe is Jezus als voorbeeld en herinnering in de leer van Calvijn. Dat dat vervolgens teveel verabsoluteerd wordt, geheel tegenstrijdig aan het Aramees, is bekend. Calvijn was niet goed op de hoogte van het Aramees, en als hij het Grieks gebruikte was dit vaak varkensgrieks, oftewel sluimergrieks, wat uit de context was gehaald, wat een virus was in de dagen van Calvijn, en wat nog steeds een virus is. Men was niet ter dege opgeleid. Vandaar dat wij het hebben over het verdere reformatorische onderwijs.

HOOFDSTUK 3. CALVIJN EN DE WILDE MUNT

‘In zonde geboren.’ Men doet er maar makkelijk over. Of zoals Calvijn het zegt : ‘Wij brengen uit moeder’s lijf niets mede dan louter onreinheid.’ (Verkl. Handelingen 15:9) De mens heeft allerlei vormen bedacht om eraan te ontkomen, allerlei religieuze vrome ceremoniën, stelt Calvijn, maar die hebben geen kracht in zichzelf. Het zijn hoogstens hulpmiddelen, maar het gaat vaak verkeerd, waar Calvijn veel tegen woedt in zijn geschriften. Calvijn houdt niet van religieuze poppenkasten. Je hoort bij Calvijn ook geen woorden van een evangelist, maar van een onderwijzer die streng en diep is. Ook hij zat nog vast in deze systemen. Ook hij was nog in de religieuze poppenkast, maar hij wilde het verdiepen, wilde het vleselijke en menselijke lossnijden, maar hij was hierin te rigoreus en extreem, te bot veelal, wat voor problemen zorgde. Calvijn was van de botte bijl, maar was nadat het leed was geleden wel van de goede nazorg. Hij had wel doekjes voor het bloeden, wat hij deels zelf had aangericht. Is dat helemaal eerlijk ? Het is beter dan niets. Calvijn is niet van de ‘hit and run’. Calvijn gaf toe dat hij ook maar gewoon een zondaar was, dat hij vele malen had gefaald, dat hij ongeduldig kon zijn met snelle emotie. Hij had een temperament. Hij had ontelbare malen gefaald in het naar behoren uitvoeren van zijn taak. Dat gaf hij zelf toe. De reformator was in gevecht met een wild beest wat hij niet kon overwinnen. Dat was zijn zwakheid. We kunnen dat terugvinden in zijn testament, het Leven van Calvijn, door Beza, zijn opvolger.

Toen Jezus kwam verdwenen de vormen, stelt Calvijn. De mens viel steeds meer, stelde Calvijn in zijn Handelingen verklaring. Het werd hoe langer hoe erger. Jezus stond voor de afschaffing van de vormen en de vormendienst, en zo bleef er niets anders over dan de eenvoudige en reinheid des harten. En dat is een waarheid die staat. Calvijn streed tegen de valse Jezuserijen die om de uitwendigheid gingen, om de vormen, want daar was Jezus helemaal niet voor gekomen. Dat maakte de mens ervan, en Calvijn noemde dat grote en ijdele godslastering.

Calvijn stelde dat in het oer de mens grote gaven had, maar dat door de zonde er geen spoor van reinheid meer is overgebleven. De mens is dus verdorven in al zijn delen, en daarom heeft de mens iets van buiten nodig. Daarom hamert Calvijn op de afstemming. We moeten hierbij opmerken dat het om afstemming en toetsing gaat. Wij moeten dus tot Pniël gaan. De mens moet gaan tot de verlorenheids-kennis, oftewel de zwarte bruid, en moet met haar worstelen. De zwarte bruid is de hemelse kerk, de moederkerk. Als de mens de verlorenheids-kennis niet heeft, dan bedriegt hij zichzelf. Vandaar dat deze kennis naar Calvijn’s woorden voorop staat. Deze kennis is een belangrijk thema in zijn leer.

Calvijn stelt dat de mens voor vleselijk inzicht zich met uitwendige schoonheid bezigt, maar dat het bij God aankomt op de geestelijke kennis des harten. God kijkt niet naar de ijdele glans der werken, maar naar de reinheid des harten. (Verkl. 15:7) Mensen oordelen veelal naar de uitwendige schijn. In die zin is God tegengesteld aan de mens. De mens moet zich daarom niets inbeelden. Het is van belang voor de mens zijn eigen verlorenheid op te merken, hoe ver de mens van God afleeft. De mens oordeelt naar aards en ruw gevoel. Calvijn zei : ‘Uitwendige plechtigheden zijn dekmantels voor allerlei ondeugden.’ (Verkl. 15:5) Het loopt door personen met aanzien, stelt Calvijn. Eerbied ontwijkt het onderzoek. (Verkl. 15:1) Hij woedt tegen de dwaze vertoningen die ze concilies noemen. Calvijn stelt dat het kleine getallen van zotte en dwaze mensen zijn die dan besluiten wat hun goeddacht. (Verkl. 15:2)

Calvijn stelt dat onderwijs in de leer op zich niet genoeg is, maar dat er ook dagelijkse oefening nodig is en de prediking ervan. (Verkl. 14:23)

Het leven is proza. Calvijn stelt dat de raadslagen van de vijand en de aanstoot van de goddelozen nodig zijn, want anders zou volharding te makkelijk zijn, want dan zou het een aangename weg zijn, een lieflijke en zachte weg. Daarom moeten er hinderpalen van verlokking zijn, om moeilijkheid geboren te doen worden, stelt Calvijn. Standvastigheid wordt daarom weinig gevonden. Alleen hen die tot de strijd zijn toegerust houden vol tot het eind. Calvijn stelt dat God de goddelozen daarom vaak spaart, en vet maakt door voorspoed, en juist naar zijn kinderen harder en strenger is. De hel is dus in wezen niet zozeer voor de ongelovigen en goddelozen. God heeft geen behagen in zulke offers. De hel is voor de kinderen van God, opdat zij groeien. God is niet romantisch naar zijn kinderen. De goddelozen krijgen een valse hemel, en er zal loon zijn naar werken. Ze zullen dus niet gaan ontkomen aan de Wraak des Heeren, maar de Heere heeft geen behagen in slachtoffers of in overmatige hellepraatjes. Het is een gedicht. Het leven is proza. De goddelozen zullen weer verwelken, zullen weer vergaan, uiteindelijk. Telkens komen ze echter weer opzetten opdat het plan des Heeren wordt volbracht.

Proza, verhalen, zijn dus nodig om het te kunnen verwerken, tot de diepte te kunnen gaan. Het leven is dus niet zomaar alleen maar botte kennis. God is veel groter dan dat. God is een geheimenis, de eindeloze diepte die voor mensen onbereikbaar is. Een ieder zal zijn leven moeten geven voor dat geheimenis, en op de tocht zal men worden beproefd. God leidt de welwillende in.

God doet al deze dingen opdat het vlees onder de roede wordt gehouden, stelt Calvijn. Dat moet gebeuren opdat het niet brooddronken wordt. Als God dat niet zou doen, stelt Calvijn, dan zou men in een doodsslaap terecht komen. In de onderwijsboeken van Calvijn is een voortdurende spanning tussen verdienen en niet verdienen. Hoofdzaak is dat het niet naar het vlees, naar een mens, verdiend kan worden, maar er zijn wel achterdeurtjes. Dan moet je goed zoeken. Uiteindelijk komt daar bij Calvijn maar bar weinig van terecht. Gevaar van pensionering ligt dus op de loer. Men grijpt het met beide handen aan, maar wie dieper in de onderwijsboeken van Calvijn gaat ziet wel een heel smal pad van geestelijk verdienen. Calvijn heeft zijn eigen verdienmodel, zijn eigen loonsvorm, als zijnde zijn definitie van wat genade is. Het wordt niet door de mens zelf verkregen, maar het heeft met het Lazarus geheimenis te maken, en met het geheimenis van de arbeiders van de wijngaard. Dit gebeurde niet door werken, maar door afstemming, dus ook het niet werken wordt uitbetaald. Men wordt betaald voor het luisteren, zoals Maria. Eigenlijk moet men dingen doen die normaal gesproken geen loon waardig zijn, en daarom spreekt Calvijn liever niet over loon en verdienen. Het menselijk vlees kan te bedriegelijk zijn in deze dingen, net zoals Berkouwer moeite had met een samenwerkingsverband tussen God en mens. Maar dat neemt niet weg als er vals geld in de omloop is, is er ook het ware geld. Het één sluit het ander niet uit. Je kunt vallen in de ene extreem, maar ook in de andere extreem. Pensionering staat op de loer, mensen. Yahweh betekent wording. Men moet niet alleen een kanaal zijn van het goede, maar ook het goede worden. Het zijn dus allemaal deelwaarheden. Men mag protesteren tegen het verdienen, maar men moet niet overdrijven. Calvijn gaf openlijk toe dat hij zo terughoudend was met loon vanwege de bedriegelijkheid van de mens, en stelde dat hij wel openstond voor betere formuleringen, maar dat hij voor nu de deur vrijwel dichthield, tenzij hij daartoe de juiste woorden vond, en dat gebeurde in zijn bijbel verklaring, dat Calvijn dan in het geheimenis van de arme Lazarus en de gelijkenis van de arbeiders in de wijngaard een wild, woest en verlaten pad liet zien, waarin de mens hemels loon

ontving. Ja, dat was genade, God’s werk, niet van de mens, maar hij sprak ook van diepere geheimenissen in God en mens. Hij sprak over het feit dat God wilde dat de mens vrijwillig zou komen, maar dat dit eigenlijk niet meer mogelijk was door de zondeval. Zelfs het willen van de mens was verdorven geworden. Toch was er dan ergens nog een pad waar Calvijn het liever niet over had. De verborgen dingen zijn van God. Hij was bang voor ijdele nieuwsgierigheid en voor het forceren. Hij stelde het hard, maar werkte er dan omheen, liet dan de andere kanten zien. Dat is de wildernis van Calvijn. Het is ruige natuur. Soberheid is de enige weg. Daarin is de sleutel in het minste. Niet het vele, maar het weinige. Het is een hongergeboorte.

Calvijn hield de poorten gesloten. Hij had misschien genade voor de meest ijverigen van zijn leerlingen. Hij gaf daarbij toe dat hij ontelbare malen fouten had gemaakt in de hem opgedragen taak. Daarom waren er gaten in zijn visnet. Er waren gaten in zijn soms gruwelijke stellingen. Als je de weg wist en het geheel van Calvijn kende, dan kon je zo nu en dan ergens uit deze trein naar Auschwitz springen. Calvijn was een genade-nazi en een christofascist. Je moest bij hem niet rommelen met de calvinistische dogma’s. Die waren niet van hem. Die waren aan hem overgedragen, en hij worstelde er zelf ook mee.

Calvijn heeft dus een subtiel verdienmodel wat heel zuiver is. Je komt er bij Calvijn dus niet zomaar door en zal in de meeste gevallen een dichte deur aantreffen. In de Institutie is dit overigens iets extreems. Vandaar dat de bijbelverklaringen ontsnappingsroutes hebben voor de opmerkzame lezer. Calvijn geeft zich op zich niet makkelijk prijs. Hij noemt zichzelf aan de andere kant ook zeker niet onfeilbaar. Hij erkent zijn tekortkomingen. Hij erkent zijn falen.

Calvijn geeft toe dat de menselijke overleveringen en tradities erger zijn dan in de tijd van Augustinus. Calvijn noemt dat mensen meer geneigd zijn tot bijgeloof. Calvijn wil mensen wegleiden van zomaar geloof op zich. Dat is trouwens niet eens de definitie die Calvijn aan het ware geloof geeft. Er is vleselijk, menselijk geloof, en geloof wat van de hemel is, als kennis. Calvijn wil de mens terug leiden tot de afstemming.

HOOFDSTUK 4. DE YORUBO-EGYPTO CODERING VAN HET WOORD

Het Woord van God is ons gegeven opdat we mensen en dieren kunnen helpen, niet kapot maken. Het Woord van God is een gedicht. Het is proza. Het is een beproeving, want velen misbruiken het Woord van God om over anderen heerschappij te voeren. Calvijn stelt in zijn verklaring van Handelingen 14 dat je dienstknechten van God op deze wijze kunt herkennen :

1. Ze helpen mensen om afgestemd te zijn op God.
2. Ze vragen voor zichzelf geen heerschappij.
3. Ze zijn niet uit op winstbejag.

Toch kan de wereld hen niet verdragen, stelt Calvijn. De goddelozen doen de dienstknechten van God kwaad, en de overheden slapen. De menselijke geboden zwijgen, stelt Calvijn. Er wordt niet met de dienstknechten van God rekening gehouden. Van de wereld kun je geen bescherming verwachten. Zij hebben altijd andere dingen te doen. Maar zo vinden de dienstknechten van God de weg tot God. Zo blijven ze op het smalle pad, dieper de wildernis in.

Als je waarlijk geloof wil hebben is dat niet zomaar iets vaags, maar gebeurt dat door het Woord van God. Het ware geloof is kennen, een studie plan, en dat vraagt om volkomenheid, anders treft het geen doel. Geloof is in het westen tot formule geworden, tot opzegversje. Maar geloof is een school. Spijbel niet. Blijf niet telkens in dezelfde klas zitten omdat je er andere liefhebberijen op nahoudt buiten God om, buiten de kennis om. Maak het beste van je leven.

Het is een gedicht. Geen dogma. Het vraagt om verdieping. De stormen gaan komen, de wateren gaan komen, en dan moet je diep zijn, anders wordt je meegesleurd. Dat kun je niet allemaal op het laatste moment doen. Je kunt een boot ook niet even in één dag maken. Ga er nu al mee aan de slag.

Calvijn stelt dat je niet tot de kennis komt zomaar zonder het Woord van God. Kennis is dus ook niet iets vaags. Doe er niet te makkelijk over, alsof het wel in de wind te horen is, alsof je het naar willekeur kunt gebruiken en toepassen. Keer terug tot de studie.

Stem af op het Woord van God, niet op het woord van mensen.
Houdt je daarmee bezig.

Alle volken zijn met blindheid geslagen, stelt Calvijn. Maar er is een pad voor hen die zich afstemmen.

Alle volkeren wandelen in hun eigen wegen, stelt Calvijn. Kijk maar om je heen. Je ziet het. Calvijn stelt dat ze in de dood zijn verdwaald.

Genesis 15:1 : ‘Ik ben u een Schild, uw Loon zeer groot.’ (Statenvert. 1637)
De Heere is een beeld van het hemelse loon. In de Yoruba taal betekent èrè (vgl. Heere) ook loon, als een hele diepe wortel van het Egyptisch ‘Herw’, of ‘Here’ (Griekse transliteratie : Horus), wat ‘de verre’ betekent, ‘arm’, of ‘honger’ (h’r, hur). Alhoewel vaak mannelijk afgebeeld wordt Here in de pyramide teksten ook als godin met borsten beschreven. Ook de Grieken namen haar over als Here (Ionisch, Homerisch) of Hera.

Heere is wat het minimalisme is, het sobere, smalle pad. Dat is het loon zelf.

HOOFDSTUK 5. VAN JEZUS TOT CALVIJN

Calvijn stelt dat er een valse eenheid is die vervloekt is in de zin dat het van God afscheidt. Daarom moet een klein getal hier zich vanaf scheiden, van de wereld, de vrede met de wereld verbrekende, om zo weer tot God terug te keren in plaats van voor altijd van God gescheiden te zijn. (Verkl. Handelingen 14:4)

De geroepenen zijn niet alleen geroepen om te onderwijzen, maar ook om te strijden. Hij wijst op Jeremia 1:19 wat geldt voor alle godsprofeten en dienstknechten : zij zullen tegen u strijden, maar u niet overmogen. Als ze weggejaagd zijn en moeten vluchten, dan laat het zien dat het niet zomaar om één gevecht gaat, maar een aanhoudende strijd. Daarom spreekt Calvijn ook van een krijgslof.

Bij Calvijn gaat het niet zomaar om geloof, maar om het kennen van God. (Verkl. Handelingen 13:47) Het gaat erom uit de onwetendheid te ontwaken. Dat is als een opname.

De vromen moeten er aan gewend raken dat de goddelozen allereerst door veel schijn-overwinningen gaan. Het bevestigt de goddelozen in hun hoogmoed en betweterigheid, en dat is een grote beproeving voor de vromen. Toch zullen de rollen worden omgedraaid, stelt het Handkommentar op de eerste psalm. Uiteindelijk zullen de goddelozen er niet mee wegkomen. Zij raken verblind en afgezonderd door de schijn-overwinningen. Zo zijn ze niet meer alert. Uiteindelijk moeten ze dan de prijs betalen. Loon naar werken.

Als de gedeformeerden zo overmatig de nadruk leggen op het niet verdienen, dan geven ze daarmee ook de goddelozen vrijspel, en zijn juist zij een beeld van de schijn-overwinning van het vlees. Op aarde zie je overal bedrijven om je heen die hun kost verdienen. Dat is een beeld van hoe het in de hemel is. Het is hard werk. Het wordt je niet zomaar in de schoot geworpen. Dit gaat niet door de mens zelf, maar door toetsing en afstemming, want de mens kan vanuit zichzelf niets doen.

Baethgen stelt in het Handkommentar, wat nog aan Tekst en Uitleg vooraf ging, dat de goddelozen plannen smeden om de vromen te vernietigen, maar dat degene die vrij is van de gemeenschap met de goddelozen toegang heeft tot het huis van Jahweh. (Verkl. Psalm 5) De vrome moet het ochtendoffer hiervoor naar behoren uitoefenen en geen gemeenschap hebben met de zonde. Ook Jeremia klaagde over de wegen van de goddelozen, maar Jeremia wist ook de ware weg, en was hiertoe afgezonderd. Baethgen stelt dan dat de goddelozen door hun eigen goddeloosheid zullen omkomen. (Verkl. Psalm 7)

We moeten hierbij opmerken dat er teveel lofprijzers zijn die zelf niet veranderen. Dan is lofprijs slechts een projectie, en gehaat door God. God kan de lofprijs van de mens niet uitstaan. De mens moet zelf veranderen. Dat zien we door het hele Oude Testament heen, en ook in de nieuwe bijbel. De lofprijs van de mens is zichzelf tot strop geworden, en is in principe goddeloosheid, want de mens wil niet vol zijn van God om naar God's beeld te veranderen. De mens moet zich juist vernederen en tot Pniël gaan. Wat is er gebeurt met de klaagzangen en boetepsalmen ? Baethgen wijst erop dat de Psalmen een wisseling laten zien tussen de sombere klaagpsalmen en de triomfpsalmen. (Verkl. Psalm 9) Baethgen wees erop dat Ewald de triomfpsalm die Psalm 9 is bestempelde als zijnde de verwoesting van Ninevé.

In zijn verklaring van Psalm 10 stelt Baethgen dat de goddelozen gelukkig zijn in hun zonde, dat ze zich verheugen in hun hebzucht, maar dat ze hierdoor verstrikt raken.

De verschrikkelijke afgoderij dat een mens voor andere mensen het offer moest zijn komt uit oudere, bloederige religies, cultussen. Je kunt het alleen zwaar symbolisch gebruiken maar dan moet het toch terugwijzen op principes. De zwaar-gereformeerde vaderen voelden dit aan, en streden ertegen. Er waren geen gemakkelijke Jezussen meer. Je kon het niet zomaar meer uit de ijskast halen. Men was zwaar dronken in de Jezus-verafgoding. 'Raak mij niet aan,' zei W. Hage. 'Blijf er vanaf,' sprak Kersten, maar het volk werd brooddronken in de Jezus-leugen. Ook Calvijn streed ertegen, en besprak de grenzen en de palen. 'Tot hier en niet verder.' In de Exodus moest men strijden om het beloofde land in te nemen. Moest men de zonde afleggen en offers brengen, en niets achterhouden. Dat hief Jezus niet op. Jezus vervulde het. Men moest als Jezus zijn en niet alles op een persoon projecteren. Jezus moest alleen de diepte er van in laten zien, en het corrigeren, in de juiste richting leiden. Jezus was een onderwijzer. Hij wees op de gnosis die werd achtergehouden, op de sleutel der kennis. Ook Calvijn wijst erop dat men alleen tot God kan komen door God te leren kennen, niet zomaar door geloof of menselijke overleveringen en tradities, niet door uiterlijke vormen. Men is aan de haal gegaan met een sier-Jezus, en Calvijn noemt het fabels. Ze zijn paal en perk te buiten gegaan hiermee. Calvijn vecht tegen de brooddronkenschap van het volk. Het is iets heel hardnekkigs. Er zijn geen eenvoudige oplossingen.

Deze ziekte zit diep in het volk. Daarom moet verdere reformatie komen. Daarom moet verder onderwijs komen. Calvijn stelde in zijn verklaring van Handelingen 13 dat de mens in ledige schaduwen was blijven hangen. We kunnen stellen dat ze niets op diepte schatten, en daarom overschatten ze zichzelf en onderschatten de vijand.

Jezus wees op het belang van de afstemming en de aflegging, op het stervensprincipe. Dat was de diepte van de geboden. Dat was ook waar het woord Jezus in de oude talen voor stond. Het gaat niet om de geboden op zich, maar om het onderwijs over de geboden. De diepte ervan. Men komt niet op een directe wijze tot de geboden, maar door de omweg die Jezus toonde. Eerst zou het zaad moeten sterven, opdat er afstemming zou zijn. Zij die in het vlees willen blijven leven kunnen zich niet afstemmen. Zij worden door andere krachten geleid. Dat zijn de krachten van de dood. Maar het zaad dat sterft is om leven te geven. Calvijn voegt daar aan toe door te wijzen op Psalm 90:3 : 'Gij doet de mens wederkeren tot verbrijzeling.' (Verkl. Handelingen 13:36-39)

Voor Calvijn is Jezus een voorbeeld en een herinneraar, maar geenszins voor de mens om letterlijk na te volgen, maar als leidingsprincipe. Zij die Jezus letterlijk navolgen zijn gevallen voor de vormen, stelt Calvijn. Zij hebben niks begrepen van het inwendige, maar zijn verstrikt geraakt in het uitwendige.

Calvijn noemt het pad voorzichtigheid en omzichtigheid. (Verkl. Handelingen 13:27) Dat is het pad van Paulus, die gebonden was in het heilige geestelijke, en daardoor werd voortgedreven. Allereerst had hij daartoe zijn Damascus ervaring gehad, van de vreze des Heeren. Eerst wordt de vrome geconfronteerd met de diepte van de zondeval, wat ook een leugenval was. Daarom moet de vrome zowel voorzichtig als omzichtig zijn, want er is geen makkelijk en voorspelbaar pad door het mijnenveld vol vijanden. Ook moet de vrome schijnbewegingen maken. De vrome kan niet rechtstreeks zomaar op het doel afgaan, want dan wordt hij opgeblazen. De vrome moet strategie leren gebruiken. Dat is wat het pad van Paulus is. Hiertoe heeft de vrome een doorn in het vlees, anders zou de vrome van het pad afdwalen.

Jezus moest juist door het terugbrengen van het heilige geestelijke een einde maken aan de voorwerpelijkheid, om de vromen in te leiden tot de onderwerpelijkheid. Maar de lauwen van Laodicea namen daar aanstoot aan en maakten Jezus tot een voorwerp wat ze naar eigen goeddunken en willekeur konden gebruiken.

Calvijn wijst erop dat Jezus bovenal een dienaar der besnijdenis was. (Verklaring 13:23)

Calvijn stelde dat het volk dwaas was met buitensporige begeerte door een koning te willen, macht en aanzien, maar dat God het ten goede keerde, door vanuit Juda het geestelijke koningschap op te richten. We kunnen stellen dat dit een beeld was van de overwinning over het vlees, geen aardse status. (Verkl. 13:21) Calvijn wijst op de woorden van Jesaja dat het volk is als het zand van de zee in menigte, maar dat er maar een klein deel zal overblijven.

Als de nadruk teveel wordt gelegd bij de genade ten koste van de verantwoordelijkheid van de mens, dan is dat iets van het vlees. Dat is telkens de spanning bij Calvijn. Soms gaat hij de grenzen over, en dan herstelt hij zichzelf weer. Calvijn liet zien dat Kanaan van zijn inwoners werd ontbloot, en dat vreemdelingen het bewonen zouden. Dat is de springader en wortel van de hemel waar Paulus de mens naar terugroept. (Verkl. 13:17) Calvijn benadrukt dat Paulus hen niet wilde wegleiden van de geboden. Het één sluit het ander niet uit.

Calvijn laat zien dat niet allen die uit het vlees van Abraham zijn geboren geestelijk zaad zijn, maar alleen degenen die groeien in de vreze des Heeren.

In zijn verklaring van Handelingen 13:3 laat Calvijn zien dat vasten tot gebed leidt, en dat vasten een hulpmiddel is bij het gebed. Calvijn laat zien dat de roeping van Paulus de sleutel is waardoor het koninkrijk van God ontsloten werd. Vandaar dat het belangrijk is het pad van Paulus te bespreken.

Calvijn wijst erop dat we de wereld moeten verachten, anders behoren wij niet tot het overblijfsel. (Verkl. 13:1)

HOOFDSTUK 6. CALVIJN EN DE LIJDENSSCHOOL VAN HET LAM - HET LOT DER VROMEN

Calvijn waarschuwt in zijn verklaring van Handelingen 12 dat rijkdom hoogmoed en aanmatiging baart. Een mens kan zich niet bovenmatig verheffen zonder de strijd tegen God aan te binden. De mens is opgeblazen door zijn voorspoed, stelt Calvijn. We kunnen daarom stellen dat het minderen zo belangrijk is. Calvijn noemt de opgeblazenen vlerken van het fortuin die zich verheffen tot de hemel. In zijn verklaring van Handelingen 11 stelt Calvijn dat de gelovigen zich moeten voorbereiden tot lijdzaamheid opdat de hardnekkige boosheid van de goddelozen ontmaskerd wordt. (:28) Calvijn stelt dat de eerzucht steeds altijd afgunstig en kwaaddenkend is. Het is belangrijk, stelt Calvijn, dat de leer door aanhoudende vermaning in de harten van de gelovigen wordt gegrifd.

Er is een voortdurende oorlog tegen vele en krachtige vijanden, stelt Calvijn, en een ieder die zich niet in ijver verzet valt af. Nauwelijks het tiende deel van hen die het geloof belijden zal volharden tot het einde, stelt Calvijn, vanwege dat maar weinigen weten van de waarde van het voornemen en de genegenheid van het hart. (:23)

Als we het over de kroon van de overwinning over het vlees hebben, dan noemt de nieuwe bijbel het de kroon van de besnijdenis en de kroon van de klaagliederen, de rode kroon, zoals die ook in Egypte werd gedragen, en wat de wortel van het Jeremia geheimenis is.

Als Calvijn wijst op de kennis als de enige weg, zoals Jezus ook deed, dan waarschuwt hij daarbij wel tegen de werkeloze, koude en dode kennis. (:21) Calvijn stelt dat het dwaas is om met vlees en bloed te rade te gaan.

Calvijn stelt dat zowel openlijke strijd tegen God als de strijd op te geven beiden tegenstand tegen God zijn. De strijd opgeven betekent ook het niet volledig volbrengen van de roeping. Dan ben je een vijand van God. Alle lauwen en halfhartigen zijn dus ook vijanden van God. Zij die afbuigen naar de uitwendige tekenen dwalen af van het doelwit van het geloof, stelt Calvijn.

Ook Grosheide laat in zijn verklaring van de psalmen zien dat kennis niet werkeloos is. Hij noemt de kennis bepalend, vaststellend en uitvoerend, maar dit is de kennis van God, niet van de mens. Grosheide stelt dat alles wat buiten de vreze des Heere staat vergaat. De vromen hebben lust in de geboden. We kunnen stellen dat we daarom lust moeten hebben in het innemen van het beloofde land.

In zijn bespreking van de tweede psalm stelt Grosheide dat de tegenstander niet onderschat moet worden. We kunnen stellen, zoals zondag 1 het stelt, dat we de grootte van de zonde, van de vijand, onder ogen moeten komen. Grosheide stelt dat al wat groot is op de aarde zich tegen God en de zijnen stelt. God spot met ze, lacht ze uit, stelt Grosheide. Dit gaat verder dan zomaar afwijzen. We kunnen hierbij stellen dat we niet alleen de zonde ten volle onder ogen moeten komen en afwijzen, maar we moeten ook de zonde bespotten, oftewel ontmaskeren.

In zijn verklaring van psalm 3 wijst Grosheide erop dat David wenend tot de olijfberg ging. Ook wijst hij op het belang van de vreze des Heeren. Alleen zo kunnen we God tegemoet treden. We kunnen stellen dat er niet zomaar een wederkomst is, maar dat deze verbonden is aan onze tranen.

In zijn verklaring van Handelingen 10 stelt Calvijn dat hoogmoed de mens belet om verder te leren. Calvijn noemt ook dat gaven bedorven raken door eerzucht.

Natuurlijk heeft God niet vóór de grondlegging der wereld mensen tegen hun wil kris kras lopen uitverkiezen, maar naar de eeuwige verborgen Raad, dus niet naar menselijke maatstaven. In die zin is er een laag van waarheid in de Institutie leer van Calvijn, dat God een bepaalde uitverkiezing heeft die mensen uitkiest voor iets, ongeacht hun eigen daden of wil, omdat er nu eenmaal dingen zijn waar God ieder mens voor wil besparen. Als God moet afgaan op het menselijke idee van de hel, dan gaat iedereen naar de hemel, dus ook juist de mensen die dat helemaal niet willen en die helemaal menselijk gezien er niet in aanspraak voor zouden komen. In die zin heeft Calvijn gelijk, dat het niet om menselijk verdienen gaat, maar om de genade, want hij moest tegen een menselijk systeem opboksen die alles al in kannen en kruiken had. De Institutie is dus een deelwaarheid. Soms als mensen onrechtvaardig met anderen hebben omgesprongen, dan moet God al het menselijke uitschakelen, en tegendraads zijn, om mensen te redden die boven de maat waren veroordeeld. Een kapotte klok spreekt twee maal de waarheid per dag. Dat is wat het is, maar het had veel genuanceerder moeten zijn, want het één sluit het ander niet uit. Dat probeert Calvijn aan te geven in zijn bijbelverklaring, maar komt hierin niet ver, omdat dan weer op een bepaald moment toch weer de Institutie de kop opsteekt. Het blijft meer bij hinten. In de bijbelverklaring laat Calvijn de touwtjes flink vieren, maar te ver van de Institutie wijkt het niet af. Calvijn laat de wereld over het hek zien, maar de mens moet er zelf naartoe gaan. Calvijn laat het alleen maar zien, en sluit dan het hek weer.

Er zijn allerlei lagen van uitverkiezingen. Uiteindelijk is het minderen de uitverkiezing. God verkiest de verworpenen, de armen en de kinderen, maar niet letterlijk, want dit heeft een diepere betekenis in de leer van Calvijn. In zijn verklaring van Handelingen 10 stelt Calvijn dat de mens dwaze verdichtselen heeft gemaakt. God staat boven alle menselijk oordeel. (:38)

Het dwangmatige in de leer van Calvijn omtrend de behoudenis moet juist verschoven worden naar de boetedoening, want de mens heeft schulden naar God en moet gehoor geven aan de eis, zonder dat zijn vrije wil daarbij geheel wordt uitgeschakeld. De mens is gedwongen in de zin dat er grenzen zijn, en dat de schulden betaald moeten worden, maar de mens kan niet gedwongen worden tot een band met God, ook al moet er wel een basisverband zijn om de mens te beschermen tegen menselijke overmaat. God moet de mens wel beschermen tegen zichzelf. Dit mag echter niet zo ver gaan als de dwangmatigheid die Calvijn heeft aangelegd in de band met God zoals in de Institutie. Dit gaat juist om de boetedoening, het dwangbevel ter voldoening van de schulden, dus daarom is het werk van Calvijn niet overbodig, maar moet het beter gericht worden. Calvijn geeft zelf aan dat alle dingen medewerken ten goede, en dat God zelfs boze geesten in dienst heeft, onvrijwillig, wat zij moeten vanwege schulden, oftewel zij hebben taakstraffen. Wij moeten daarbij opmerken dat zij niet worden gedwongen in een band met God. Er zijn dus vele lagen van verkiezing.

Deze verkiezing van Calvijn moet dus verschoven worden van behoudenis tot boetedoening. Men is toch al overbehouden in vele opzichten. God gaat zo ver niet. De theologie van Calvijn is te

dwangmatig, en moet nu verschoven worden naar de schulden die de mens heeft naar God, en die ze verplicht dienen te betalen. Wie schulden heeft moet ervoor werken om het af te lossen. Daarin is God niet onrechtvaardig, niet boven de maat. Het is loon naar werken. De mens moet de grenzen onder ogen komen. Als men iets verkeerd heeft gedaan moet men het goedmaken. Zo werkt dat in het rechtssysteem ook.

Dwang ? Neen. Niet naar behoudenis, maar naar boete. Er zijn dwangbevelen waar de mens niet aan ontkomt.

De grote afgoden van institutioneel calvinisme moeten vallen. Het is de religie van verwende rijkeluiskinderen die roemen in onverdiende genade, terwijl de bijbelverklaring van Calvijn dat deels probeert recht te zetten.

Verder was Calvijn een sobere man die terecht stelde dat God op de mens vertoornd en van de mens was vervreemd, vanwege de zonde. Daarom hamerde Calvijn als Noach op zonde ontmaskering, en de strijd tegen de zonde. Dit stond bovenaan het lijstje van zijn leer. De Institutie was een betrekkelijk klein deel, maar de mens heeft het bovenaan zijn leer geplaatst.

Calvijn maakte een potje van het ouderlijke deel van God. Calvijn's stopwoord was onverdiend. Nu zijn er dingen die kinderen inderdaad niet hoeven te verdienen, want er is altijd de onvoorwaardelijke basisliefde en basiszorg, maar er zijn ook dingen die kinderen wel degelijk dienen te verdienen, en als je ze daar niet op wijst, dan worden ze lui en onverschillig, want ze hebben immers alles al.

Natuurlijk moet je opgroeien en verdienen, eigen verantwoordelijkheden nemen. Calvijn had dit allemaal lam geslagen door de Institutie, maar kwam er heel voorzichtig en subtiel op terug in zijn bijbelverklaring.

Als we het over de zogenaamde onverdiende genade dan moeten we constateren dat het vaak slechts schijngenade is. Het wil ook niet zeggen dat het feit dat Calvijn de onverdiende genade aanhangt dat hij verder zoete broodjes bakt. Hij noemt de vreze des Heeren de volkomen godsdienst. Ook noemt hij de billijkheid, wat de twee delen van de geboden zijn, en zonder welke niemand tot God kan komen. Wees geen extremist. Wees geen loos zieltje. (Verkl. Handelingen 10:35)

Calvijn laat in zijn verklaring van Handelingen zien dat God's liefde tweeledig is. Het is onverdiend waar de werken gebrekkig zijn, als de eerste aanneming. De tweede aanneming is dat wat God van het hemels werk in de mens herkend, door de wederbaring.

In zijn Handelingen verklaring stelt Calvijn dat de eerste laag van God's liefde geen verdiensten kunnen plaatsvinden, want het gaat hier om de basislaag waar God de mens aanneemt naar souvereiniteit. In de tweede laag van God's liefde ligt dat anders. We hebben het over de lagenleer van Calvijn waarin hij verschillende lagen bespreekt waarin telkens andere wetten gelden. Zo bestaan zowel God als mens uit verschillende lagen, en de lagen van God kunnen ook met elkaar in strijd zijn, zoals ook de lagen van de mens. Calvijn heeft het over het verschil tussen de Wil van God en de Eeuwige verborgen Raad van God. De Kennis van God gaat soms tegen de Wil van God

in, omdat God wil dat ieder mens behouden wordt. De Kennis, of eeuwige verborgen Raad van God, laat dan zien dat dat niet mogelijk is. Het theologische systeem van Calvijn is interconcentrisch. Vandaar dat er een bepaalde tegenstrijdigheid is in de leer van Calvijn. Dat is ook zo bedoelt. Te diep wil Calvijn er ook niet op ingaan, vanwege dat het verborgen dingen zijn, en hij wil geen ijdele nieuwsgierigheid bezigen.

In zijn verklaring van Handelingen 10 stelt Calvijn dat niemand goed kan doen, tenzij God hem genade verleent. Calvijn noemt de genade een ander soort loon, maar wil normaal gesproken niks van verdiensten weten. Alleen God kan het door de mensen heendoen, en alleen door het geloof, oftewel het kennen van God in de leer van Calvijn, kunnen werken waarde hebben. (:4) Calvijn heeft moeite met de verdienste. Hij laat het niet toe in zijn leer, maar toch stelt hij dat er een loon verbonden is aan de werken, opdat de mens zich beijverd om goed te leven. Het werk is dus niet tevergeefs. Calvijn is zich ervan bewust dat als hij te extremistisch wordt in de genade dat hij dan mensen daardoor verlamd, en dat gebeurt al genoeg in zijn leer, voornamelijk in de zeer extremistische Institutie van zijn jongere jaren. Zijn hele leven heeft hij met dit beest gevochten, en hij overwon het niet. Toch heeft hij het in zijn bijbelverklaring genuanceerd en de andere kant van het verhaal laten zien, en hints gegeven, terwijl hij niet teveel wilde laten zien. De mens was gevaarlijk en mocht het niet horen. De verborgen kennis was niet voor de mens.

Hoe dan ook blijft er een spanning tussen genade en loon in de leer van Calvijn, waarin de genade een ander soort loon is, en wat in de eerste laag niets met verdiensten heeft te maken. Zo is dat ook in de band tussen ouder en kind. Calvijn noemt de vreze des Heeren als vrucht en kenmerk van de vroomheid en de dienst van God. (:2)

In zijn verklaring van de synoptische evangeliën stelt Calvijn bij de gelijkenis van de arbeiders in de wijngaard waarin laatkomers evenveel verdienen als hen die de gehele tijd al hadden gewerkt dat dat niets met genade te maken heeft, maar met afstemming. Zodra er afstemming is wordt de mens door God geleid. Daarvoor wordt de mens beloond, dus niet zomaar naar werken, maar naar afstemming. Calvijn wil er niet teveel over zeggen, houdt het kort, want hij is bang voor misbruik. We zien deze spanning verder besproken worden in zijn boek ‘Defensio sanae et orthodoxae doctrinae de servitute et liberatione humani arbitrii adversus calumnias Alberti Pighii Campensis’ uit 1543, wat in het kort gewoon ‘De Gebondenheid en Vrijmaking van de Wil’ wordt genoemd. (GVW) In deze context kan ook de Institutie beter begrepen worden, wat één van zijn beruchtste en extreemste werken is. In de Institutie houdt hij zich veel strakker en op de vlakte, terwijl in de GWV hij het beter uitlegt.

In zijn verklaring van Handelingen 9 stelt Calvijn dat de eenzaamheid meer gelegenheid geeft tot gebed. (:40) Ook is eenvoud datgene wat de overmoed van het vlees tenietdoet. (:43) Calvijn noemt het bijgeloof als een bloeddorstige die voortgedreven wordt door blinde en ondoordachte woede. (:29)

Handelingen is een belangrijk en groot boek in de oude bijbel, want hier ging het evangelie over de gehele wereld. Calvijn stelt als de goddelozen merken dat ze niet bij machte zijn het evangelie te wederstaan dan komen zij tot bloedige woede. Calvijn stelt dat ze het Woord graag zouden willen verachten, maar dat ze tegen wil en dank worden gedwongen om het Woord te voelen stromen, en daarom stormen ze er blind en ondoordacht tegenaan, als woeste beesten. Ze zijn vol met redeloze

ijver hen daartoe aanzettende als ze zich niet door het Woord van God laten leiden. (:23) Calvijn stelt dat hun gewetens zijn geslagen, zijn verwond, en dat ze daarom zo handelen. Calvijn stelt dat het hen zeer gemakkelijk is in onbezonnen ijver alles aan te durven. Calvijn stelt dat de vromen eraan moeten wennen om moeilijkheden het hoofd te bieden, smaadheden te verdragen, opdat niets hen van hun taak afleidt. Alleen zij die zijn onderwezen op de lijdensschool kunnen daadwerkelijk het lijden dragen. Dat is wat de vromen wordt geleerd, en ze zijn alleen geschikt als ze bereid zijn om te lijden. Het gaat om de prediking van het Woord onder tegenstand. Het is geen gemakkelijke weg. Er moet hierin niet alleen gezocht worden naar kennis, maar ook naar standvastigheid. (:16) Calvijn noemt dat het lot der vromen nu eenmaal is verkeerd behandeld te worden, en zonder kennis en standvastigheid komen de vromen er niet doorheen, zouden ze bezwijken.

Calvijn noemt God de werkmeester bij wie alle vermogen en geschiktheid is om het werk te volbrengen. Bij God zijn de werktuigen die nodig zijn.

Handelingen 9:16
Want ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet om mijn naam.

Calvijn stelt dat het van belang is dat de vromen een begeerte tot afstemming aan God hebben. Calvijn noemt dat de vervolgers van de kerk giganten zijn die de hemel bestormen maar dat hen een toom in de bek gelegd gaat worden, en dat ze met prikkels worden teruggedreven. Het is een weerspannig geslacht, vol van opgeblazen zelfvertrouwen. De mens moet het herdershart ontvangen. Paulus was hiertoe ten voorbeeld gesteld in de Damascus ervaring. (:5)

Calvijn noemt de wereld vol van blinde woede van dwaze ijver. Daarin is de wereld afgedwaald, en wordt teruggeroepen naar de Damascus ervaring, naar het pad van Paulus. De mens moet weer beteugeld en in toom gehouden worden met prikkels. De moedwil van de mens moest met geweld verbroken worden, stelt Calvijn. Zo gebeurde dat in het leven van Paulus, dat de bliksem van de hemel bij hem insloeg. Dat was dus geenszins aards geweld, maar de hemel die ingreep. (:3)

Zo beschrijft Calvijn hoe Paulus van een wrede wolf tot een lam werd, en vervolgens de herdersnatuur ontving. (:1)

HOOFDSTUK 7. CALVIJN EN DE SAMARITAANSE AFGODERIJ

Calvijn stelt in zijn verklaring van Handelingen 8 dat het een school is om de wereld en al haar aanlokselen te leren verachten. Het zaad onder de aarde blijft voor enige tijd verborgen, stelt Calvijn, en voor een tijd brengt het Woord niets dan moeiten, en dikwijls zal er twijfel zijn, en de wandel zal vertraagd zijn door hinderpalen, om zowel lijdzaamheid als ijver te oefenen. (:34) Tot de tijd der volle openbaring moet er genoegen mee worden genomen, stelt Calvijn. Het is om de wijsbegeerte aan te wakkeren.

Calvijn stelt dat de hel de ladder is tot de hemel, die Jezus moest beklimmen, en dat wij Jezus daarin moeten volgen. De smaadheid hierin is een overgang ten leven. (:33) Het is het pad van zelfvernietiging als ego-vernietiging.

Calvijn stelt dat iemand die op eigen wijsheid vertrouwt niet leergierig kan zijn. Zelfvertrouwen hindert leergierigheid. (:31) De zelfvertrouwers voeden liever hun onwetendheid dan dat ze iemand’s leerling zijn, en stellen zich zo valselijk als leermeesters over anderen, stelt Calvijn.

Zolang het mogelijk is, stelt Calvijn, moeten de vromen de mensen als uit de hel zelf halen, en niemand, ook niet de grootste misdadiger, mag zo hard behandeld worden dat er geen vergeving meer mogelijk is. God staat niet toe dat er met vervloekingen wordt gewoed. (:22)

Calvijn strijdt verder tegen de genade als koopwaar, om er geld mee te verdienen. (:18) Uiteindelijk is dit waarom genade zo populair is geworden, omdat het goed verkoopt. Genade is tot een marktwaar geworden. Calvijn legt uit dat genade zo wordt misbruikt voor eer, aanzien en macht.

Calvijn noemt dat Simon de tovenaar de afgod was van de Samaritanen, die ze als God beschouwden. Dat is dus eigenlijk de houding dat je recht en geestelijkheid gewoon kunt inkopen zonder door de nodige voorwaarden heen te gaan. Ze hebben God tot koopwaar gemaakt. Dat is hoererij. De vromen moesten daarom alle listen en lagen van de bedrieger kennen. Het is daarom ook van belang dat de vromen zich niet laten afschrikken door de hardheid van het lijden wat zij hebben te dragen, en volharden in het prediken van de leerregels.

Calvijn stelt dat ballingschap en vlucht hierin de oefenschool zijn tot martelarenschap. (:4) Calvijn noemde de godsdienst van de Samaritanen nabootsing. (:1) Wolven hadden zich verzameld om de kudde te verslinden. Daarom was er een roeping van de goede herder.

Calvijn noemt in zijn commentaar op Handelingen 7 het volk hardnekkig en wederspannig, geheel ontembaar, zoals de giganten. Het waren profetenmoordenaars. Calvijn stelt dat God geen offerandes wil, maar beoefening van vroomheid. Hij noemt het dwaasheid dat mensen denken door offerandes God te willen verzoenen. Alle godsdienst die niet geestelijk is is de Heere een gruwel. (:50)

Calvijn stelt dat ze zich zorgeloos aan de zonde overgeven. (:49) Zij bedrijven een kinderachtig spel met hun afgod. Zo verheffen ze zich met trots alsof ze onfeilbaar zijn. Ze denken dat ze God kunnen dienen en gunstig kunnen stemmen door koude ceremoniën, denkende dat ze God kunnen beoordelen naar hun begeerlijkheden. Ze zijn vleselijk gezind en aan de wereld verknocht,

denkende dat God gelijk aan hen is. (:47) Calvijn noemt het dwaasheid dat ze hun leven en waarheid hebben gebouwd op uitwendige plechtigheden.

Calvijn stelt dat God zich niet hecht aan de uiterlijke vormen, alleen voor zover zij symbool zijn van de hemelse waarheid. De eredienst is slechts geestelijk, maar daar hadden ze door hun vleselijke verblindheid een slechte en verkeerde betekenis aan gegeven. (:44)

De vorm van eredienst kan niet door menselijk welbevallen veranderd worden, stelt Calvijn. Alle aandacht moet gevestigd worden op het voorbeeld. Het is een thema dat telkens terugkeert bij Calvijn. Hij strijdt tegen de uitwendige vormen, en richt op het symbolische en het geestelijke ervan, als een voorbeeld. Dat is een goede koers, maar in het gevecht met het monster van het letterlijke wordt hij ook aangevallen door het monster van het eenzijdige, in de zin dat hij toch nog gaat monopoliseren en verstarren. Hij verabsoluteerd de voorbeelden. Calvijn raakte in dit gevecht verstrikt in een zekere laag van geestelijk materialisme. Vandaar dat de reformatie nog verder moest. Hij raakte verstrikt in het varkensgrieks en had te weinig kennis van het Aramees, de taal van Jezus.

Calvijn richtte een nieuw theologisch systeem op, en dat was zo ver als het ging, zo goed en kwaad als het ging. Het had zowel goede punten, zeer goede punten, als slechte en zeer slechte punten. Daarom moest het systeem nog verdiept worden. Calvijn was ergens vastgeraakt. Er moest nog verder aan dit systeem gesleuteld worden.

Bij Calvijn ging het niet om het voorwerp, maar om het onderwerp en het ontwerp. Daarin had hij goede koers, maar nu moest er nog verbandelijkheid en nuance komen. Die probeerde hij te geven in zijn bijbelverklaring, maar de Institutie bleef aan hem knagen en hield hem in gevangenschap zoveel het kon.

Calvijn stelt dat de vrome zich er nauwkeurig op moet toe leggen, om de door God gestelde leerregels te volgen want als er ook maar een weinig daarvan wordt afgeweken, wordt de lauwe her- en derwaarts door allerlei dwaasheden vervoerd, en is het noodzakelijk dat de lauwe in allerlei bijgelovigheden verstrikt wordt, en geheel en al ondergaat in de brede stroom van dwalingen. (Calvijn in zijn verklaring van Handelingen 7:42) Een klein beetje zuurdeeg maakt het geheel zuur. Een klein lekje in het schip doet het gehele schip zinken. God zal de lauwen uitspuwen. Zo wordt de mens tot dom vee. Zo wordt de lauwe overgeleverd aan zijn zinneloosheid en onbezonnenheid. God heeft een afschuw van valse godsdienst, stelt Calvijn. Ze vermoeien God met hun ongerechtigheid. God haat alles wat met vreemde vermenging is besmet. Calvijn wijst hierbij op Amos die ook zo sprak. Het is de afval der vaderen. Hele volkeren werden hierdoor meegesleurd. Ze namen het niet zo nauw met God. Zelfverheffing was hun sport, hun ambitie en hun obsessie. Dat kon ook heel subtiel gaan.

Calvijn stelt dat er vreemde afgoden komen als de mens ook maar in het allerminst van het Woord afwijkt. (:40) Het volk dat uitgeleid werd in de wildernis was hardnekkig en ongeneeslijk in zijn verdorvenheid, zo hardnekkig dat ze zelfs door vele plagen niet werden vernederd. Het is als de onverbrekelijke zelfvoldaanheid van de stierenvechters. Zelfs in hun dood volharden zij nog in de zonde. Het is als de vleeseter die zelfs als zijn hele familie is uitgemoord met de plagen die het lijken eten met zich meebrengt, nog zelfvoldaan glimlacht : ‘En toch zal ik doorgaan met vlees

eten.’ Ze zijn door hun drugs als waanzinnigen geworden. Het kaf groeit op met het koren. Velen durven zich ook gelovigen te noemen. Zij volgen het gouden kalf. Een kalf hebben zij als god gemaakt, en daaraan offeren ze schizofreen als ze zijn hun kalveren. Het is het absolute toppunt van krankzinnigheid, het loon van de zonde.

Het is de afval der vaderen. Het zijn dwaze vaderen. Het kaf groeit op met het koren. Volhard als een boom geplant aan waterstromen. (Psalm 1)

Calvijn noemt de ijzeren boosheid van het volk. Zij hangen de dode en dodende letter aan. (:38) Daarom vielen ze Stefanus aan, wat overigens in de nieuwe bijbel het stenen graf van Simson wordt genoemd. Het is de weg naar het eeuwige leven. Stefanus nam de zonde van de mensheid niet aan. Destijds werd Mozes aangesteld als hun wreker en verlosser, stelt Calvijn. (:35,36)

Calvijn wijst erop dat Lucas stelde dat Mozes onderwezen was in alle wijsheid van de Egyptenaren, en dat hij daardoor geschikt werd gemaakt voor zijn roeping. De Egyptologie is daarom een belangrijke basis in de verdere reformatie. Calvijn wil dit in de context van de wetenschap plaatsen, niet in het bijgeloof. (:22) Mozes werd dus niet middelbaar opgeleid, maar hooggeschoold. Hij was een afgezonderde.

Het straktrekken van de lichaamsdelen is belangrijk als men van profetie wil komen tot het touw, oftewel de sobere damascusgebondenheid in de vreze des Heeren die Paulus had ontvangen, en ook Jezus. Dat moeten we bij dit alles opmerken, want de heilloze gedachten die de mens willen besturen komen binnen door de lichaamsdelen, door het vlees, en daarom moeten die allereerst strak gehouden worden om weerstand te bieden, in het gevecht op Pniël. Vandaar dat we Calvijn’s stelling dat profetie en de profetische bediening heeft afgedaan vanwege vervulling door Jezus kunnen verklaren. Jezus stond ook voor de sobere gebondenheid. Uiteindelijk moeten we niet zomaar voortgedreven worden door een profetie, maar het touw, ook al is dat profetisch op zich, en was Jezus ook een profeet. Het gaat erom dat het vanuit de bron van het touw moet komen, en niet zomaar van profetie op zich. Buiten de sobere gebondenheid kan het profetische vals zijn.

Het straktrekken van lichaamsdelen is ook belangrijk om het lichaam te ontladen van overtollige gedachten en energie die er niet thuishoort. Dit is onderdeel van het toetsen op Pniël.

Calvijn stelt dat mensen die onbedacht hun begeerten najagen niet op God willen wachten, niet in gematigdheid willen leven. De slavernij in Egypte was een beeld van de zondeval waar Stefanus over predikte. Dat moest de mens weer onder ogen komen. Ook de afval in de wildernis in de uittocht is hier een beeld van, als de afval der vaderen, de diepte van de zondeval, de grootte van de zonde, die onder ogen gekomen moest worden. (zondag 1) Calvijn stelt dat de kerk nog steeds onder zware tyrannie gebonden ligt, als het ware door de voeten van de ongelovigen vertreden wordt. (:6) Zowel Jozef als Jezus moesten lijden door de banden, de straf en de schande van een misdadiger te dragen, door misdadigers. Ook Stefanus ging hier doorheen.

HOOFDSTUK 8. CALVIJN IN STRIJD MET HET VARKENS-EVANGELIE

Calvijn stelt in zijn verklaring van Handelingen 6 dat de leer van God nooit zo gematigd en voorzichtig gepredikt kan worden dat het niet gelasterd wordt. De vader der leugen strijdt altijd tegen het Woord. (:14) Calvijn heeft het over de listen en de lagen van de bedrieger, en het zou de vrome moeten oproepen op zijn hoede te zijn. Calvijn stelt dat de mens tot niets zo zeer geneigd is dan te luisteren naar lasteringen die het Woord van God vervormen. Calvijn waarschuwt tegen de hondse schaamteloosheid die leidt tot zinneloosheid.

Calvijn wijst erop dat Lucas het geloof niet van de geestelijke leiding scheidt. Calvijn stelt dat de mens niet zomaar kan geloven buiten het geestelijke om, want dan gaat het mis. Calvijn noemt de gaven van Stefanus : intelligentie, ijver, alertheid, en ijver.

Vanwege het op de loer staan van valse ijver wijst Calvijn op het belang ijverig te zijn in het gebed, maar we moeten daarbij opmerken dat het er om gaat ijverig te zijn in het luisteren, vanwege het gevaar van vals gebed. Ook omdat het luisteren van de mens vaak afgeweken moet de vrome bovenal ijverig zijn in het toetsen.

Calvijn stelt in zijn verklaring van Handelingen 6:3 dat de vrome het middenspoor moet houden tussen tirannie en willekeurige losbandigheid. Er ligt een gevaar dat er niets meer wordt gedaan zonder de toestemming en goedkeuring van het volk.

Calvijn stelt in zijn verklaring van Handelingen 5 dat de smaadheid van de zoon van God alle triomfen der wereld in waarde te boven gaat. Dat is nauwelijks iets wat door één op de honderd wordt begrepen, stelt Calvijn. (:41) Wie dit principe volgt wordt overigens ook door de wereld veracht. Calvijn stelt dat het belangrijk is in het lijden aan de zoon van God gelijk te worden. De apostelen werden gegeseld en hen werd verboden te prediken. Iedere predikant of prediker is wel door dergelijke dingen heengegaan of moet daar nog doorheen. Wee u wanneer een ieder wel van u spreekt. Vaak hebben degenen die een roeping op hun leven hebben een verschrikkelijke jeugd gehad omdat de tegenstander het zaad trachtte te doden. Weer anderen kregen dat pas op latere leeftijd. De tegenstander kan ook tot grooming en gevlei overgaan om de prediker van zijn roeping weg te lokken. Op allerlei manieren wordt de geroepen vrome vervolgd.

Handelingen 5:40 : en toen zij de Apostelen tot zich geroepen hadden, geselden zij hen, en geboden hun, dat zij niet zouden prediken.

In de nieuwe bijbel zien we waar dit vandaan komt :

II Duizen 13:42 Septus (de leugenmacht van mannelijke superioriteit) hield het vrouwelijke, het scheppende, het vruchtbare, het wapen, opgesloten.

II Duizen 24:25 Er moest een wet opgesteld worden om de tucht des Heeren af te dekken, af te scheiden.

Duizen 19:46 Zij wilden reuzen scheppen om over vrouwen te heersen, zodat de geestelijke baarmoeder niet zou kunnen spreken.

Zo werd ook de Zoon van God smaadheid aangedaan. Calvijn stelde dat de waarheid van het evangelie door de tegenstander werd begraven onder een eeuwig stilzwijgen. Calvijn stelt dat er niets gruwelijkers is dan tegen God te strijden. (Verkl. Handelingen 5:36,40)

Calvijn stelt dat wat uit God is moet stand blijven houden, ook al verzet de hele wereld zich ertegen, ook al stort de hemel ineen. (:34) Calvijn stelt dat de vrome hierin niet werkeloos mag toekijken.

Calvijn stelt dat er in het evangelie een verborgen laag ligt die de vreugde van de goddelozen met geweld verstoort. (:33) Calvijn stelt dat kennis aan geloof vooraf gaat. Geloof is een vrucht van kennis, en daarna volgen andere geestelijke werktuigen tot volmaking.

Calvijn stelt dat door het geestelijke werktuig van de volharding, wat hij de eerste genade noemt, de zonde wordt kwijtgescholden, wat de tweede genade is. Calvijn stelt ook dat de mens niets anders is dan een werktuig van God.

Calvijn stelt dat God geestelijke goederen aan de kerk geeft en tegelijkertijd toelaat dat ze worden gekweld door goddelozen. Daarom moet de kerk altijd bereid zijn tot strijd. (:17) Het is van belang op te merken dat de geestelijke goederen komen met een pin door het vlees, opdat de vrome leert matigen en het niet te misbruiken. Eerst moet er onderwijs zijn over de geestelijke goederen, hoe ze te gebruiken, deze werktuigen, waar de nieuwe bijbel ook uitvoerig op ingaat. Calvijn stelt dat de vrome het onderscheid tussen goed en kwaad moet onderscheiden en niet zomaar lichtvaardig moet oordelen.

Een waar profetisch woord kan alleen geboren worden in de volkomen vreze des Heeren die groeiende is in het hart van de vrome. Door de vreze wordt de vrome door God teruggeroepen van het lokaas van de zonde, stelt Calvijn. (:11) Wij moeten in deze steen doordringen tot de open ruimte, waarin ontwaking en opstanding zal plaatsvinden in de hemelse vergetelheid. Wij moeten ons hard maken naar de zonde, opdat de zonde ons niet zal meesleuren. Hierin moeten wij volharden in Pniël, om tot de bron van de steen te komen waar de eeuwige kennis zich bevindt.

Calvijn brengt het oordeel in de context van de armenhulp, zoals ook Mohammed dit deed, en waar ook de oude profeten op wezen. Dit staat absoluut centraal in de godsdienst en is de ware godsdienst, waar zowel de oude als de nieuwe bijbel op wijzen. Wie geen hart heeft voor de armen kan de godsdienst wel vergeten of enige relatie met God. Hieraan wordt namelijk alles afgemeten. Neem je het niet zo nauw met de armenhulp, dan neem je het niet zo nauw met God, en ben je lauw, en de lauwen zal God uitspuwen. Calvijn hamerde op de armenhulp, en stelde dat de armen het altaar waren waarop geofferd moest worden. In die zin is Calvijn historisch van grote betekenis, want hij wilde de kerk bewaren voor het naderende voorspoeds-evangelie, wat in principe al hevig in de kerk woedde, en wat alleen maar erger zou worden. Daar stak Calvijn een stokje voor. De goederen moeten gewillig aan de Heere en aan de armen gewijd worden. Zo niet, dan is daar de straf van Annanias en Safira. Hieraan kan gezien worden hoeveel waarde de Heere hecht aan de aalmoezen, doordat de ontheiliging ervan zo erg werd bestrafd. (:5)

De wereld is de cultus van varkensaanbidding, maar de reformatie is de cultus van de varkensjacht, oftewel de jacht op het vlees, en dat is natuurlijk niet letterlijk. Men aanbidt hebzucht en

protserigheid, waar Calvijn tegen opstaat. Het zwijn van de zonde moet gedood en geslacht worden. Calvijn draait daar niet omheen, maar gaat recht op zijn doel af door de cultus in diepte te beschrijven. Calvijn gaat niet op de stoel van Eli staan, maar staat voor strenge tucht. Zowel in de oude en de nieuwe bijbel wordt gesteld dat de kinderen des Heeren zwaar opgevoed moeten worden om aan de zonde te kunnen ontkomen. Dat heeft niet veel met dogma te maken, maar met principes. De lat moet hierin hoog gelegd worden, anders zullen de varkens voordeel behalen op het volk van God. Velen worden meegesleurd omdat ze te slap en te lauw zijn geweest.

Calvijn onderwees in de geestelijke varkensjacht. Er stonden teveel gevaren op de loer. Hij moest het volk onderwijzen, maar de varkens probeerden hem ook in te nemen. Calvijn gaf dat ook aan dat hij het wilde beest niet had overwonnen. Tot zijn dood toe heeft hij er tegen gestreden en naar eigen zeggen veel in gefaald, wat ons moet aanzetten om verder te gaan met de reformatie, als deze kerkvader al aangaf dat hij het niet meer aankon.

Calvijn stelt dat de offeranden van de goddelozen de Heere een gruwel zijn, want zij doen het in ijdelheid en eerzucht, en zij verachten de armen, terwijl juist de armen het altaar zijn. Calvijn stelt dat als wij offeren, als wij aalmoezen geven, dan moeten we onze rechterhand niet laten weten wat de linkerhand doet. (:1)

Alles moet verdiend worden, ook de tucht. Als we niet getuchtigd zouden worden, dan zouden we bastaarden zijn. In de tucht ligt de kennis verborgen.

In zijn verklaring van Handelingen 4 stelt Calvijn dat David niet gespaard werd door de grootste moeilijkheden. De oversten en het volk spanden samen met het huis van Saul tegen hem, en daarna streden de Filistijnen en andere buitenlandse vijanden tegen hem. Maar wat is de gehele wereld tegenover God ? Calvijn noemt het een nietswaardige samenzwering. Niets strijdt meer tegen het vlees dan het mes van het evangelie. Dat evangelie komt niet om vrede te brengen, stelt Calvijn, dus we moeten ons er niet over verbazen, alsof het iets ongewoons is.

Calvijn stelt dat het gezag zonder de vreze Gods een verderfelijk kwaad is. God maakt de vijand dan dronken, omdat ze niet voor God weken. Calvijn stelt dat de goddelozen alle listen in het werk stellen om de prediking uit te roeien. Calvijn stelt dat dit gewoon is in deze wereld.

HOOFDSTUK 9. CALVIJN - TUSSEN INSTITUTIE EN BIJBELVERKLARING

‘We shall never surrender,’ zei Churchil, en dat moeten we geestelijk toepassen in de strijd. Nooit jezelf overgeven aan de zonde en compromissen. Calvijn stelde in zijn verklaring van Handelingen 3 dat het ganse menselijke geslacht vervloekt was en dat de vrome zich daar telkens bewust van moest zijn, het telkens moest herinneren. Val niet voor de valstrik van zelfvertrouwen en mensvertrouwen. Calvijn stelt dat als God een profeet verwekt, dan rust God de profeet toe met de nodige gaven tot de uitoefening. In de praktijk gaat dat niet zo gemakkelijk. Alles moet verdiend worden, overal moet voor gevochten worden, anders gaat het er niet eerlijk aan toe. Ook de afval der profeten moet de vrome in gedachten houden. Niets is vanzelfsprekend. Er zijn niet zomaar garanties. Het systeem van Calvijn was vervaardigd om het verdienen grotendeels uit te schakelen, omdat het verdienmodel van de mens niet klopte. Daarom werkte hij er omheen volgens de paden van God, en zelfs dan was het riskant. Toch is hij hierin eerlijker in zijn bijbelverklaring dan in de Institutie. We zien een dichte deur in de Institutie. De mens was te ver gegaan. In zijn bijbelverklaring nuanceert hij het, maar komt de Institutie soms terug. Zijn gehele leven heeft hij doorgewerkt aan de Institutie, maar hij zei erbij dat het in het verband van zijn bijbelverklaring gelezen diende te worden. De Institutie mocht niet op zichzelf staan, stelde hij. Toch gebeurde het en was de Institutie een gevaar op zich.

Calvijn heeft nooit een gemakkelijk evangelie gepredikt. Als hij het over Jezus had had hij het over een voorbeeld en het herinneren, een beeld van afstemming, niet iets wat je letterlijk moest volgen. Het ging om het idee. Ook geloof was niet zomaar geloven, maar de vrucht van kennis. Geloven was in de leer van Calvijn het nauwkeurig kennen van God. Hierin stelt Calvijn de leer van de bekering en boetedoening voorop. Er is niet zomaar een zoon van God of een zoonschap tot God waar de mens zich tot kan keren, want er is deze beperking, namelijk dat het alleen voor hen is die zich in Jakob van hun boosheden hebben bekeerd, en natuurlijk verwijst dat naar Pniël. Er is geen doorgang of toegang tot dit alles dan door de verbrokenheid op Pniël. Het vlees moet de absolute hongerdood sterven en zo verslonden worden door het nieuwe leven. Alleen zo kan het vlees beteugeld worden. Het vlees kan niet zomaar doodgeslagen worden.

Dat Calvijn Jezus aanstelt als een ultieme metafoor om de weg aan te wijzen ligt in het feit dat hij stond voor de afstemming en de aflegging van het oude leven, door zijn lijdens en stervensweg. Calvijn neemt dit ernstig en serieus, tot het punt dat hij wel erg monopoliseert en verabsoluteert in zijn temperament, terwijl hij op andere plaatsen weer de touwtjes laat vieren en sympathieker is naar andersdenkenden, altijd in een bepaalde mate. We mogen de zaak Servetus nooit vergeten. Wij kunnen zeggen : de zoon van God, maar de nieuwe bijbel spreekt ook duidelijk over de dochter van God, en we hebben het dan over het verborgen manna, waar de oude bijbel al op wees. Wij kunnen zeggen : de zoon van God is belangrijk, en in zekere zin hebben we daar gelijk in, maar we mogen dit niet buitensporig verletterlijken en verpersoonlijken, want we hebben zelf ook een verantwoordelijkheid. Vandaar dat de nieuwe bijbel ook op het dochterschap wijst. Ook Calvijn gaf hiertoe hinten dat hij stelde dat God allereerst als Moeder kwam, maar de mens wilde haar niet. Zo is dat ook met de dochter. We leven nog steeds in de wereld van de patrinazi’s. Toen de nazi’s weg waren, wat in de 1940-er jaren gebeurde, toen ging het over in andere vormen, zoals de patrinazi’s in de 1950-er jaren, die alles tot een glanzende etalage maakten, waarin de vrouw er slechts was voor het aanrecht, als onderdaan van de man. Hiervoor is geen plaats meer in de nieuwe bijbel, in het nieuwe verbond, in het nieuwe Woord, wat al aangekondigd was in de oude bijbel, te weten in

het boek Daniël, Johannes en de Openbaring van Johannes. Ook Jezus wees uiteindelijk op de kennis als poort tot behoudenis, die de wetgevers probeerden achter te houden. Jezus was hier verbolgen over. Hij kwam niet op de aarde om eigen eer te vragen, maar wees op God. Hij wees op de Kennis, op de principes. Als men hem vroeg hoe behouden te worden, dan wees hij hen op de geboden, en op het afstervingsprincipe. De mens moet het oude leven afleggen. Deze boodschap komt bij Calvijn meer en beter over in zijn bijbelverklaring dan in de Institutie.

Wij luisteren niet zomaar naar stemmen. Stemmen kunnen ook van het vlees zijn, en het vlees staat er om bekend God te imiteren, dus het kan ook niet zomaar worden getoetst aan de bijbel op zich, omdat het vlees ook de bijbel op zijn eigen manier interpreteert. Neen. Het profetische woord komt alleen voort vanuit het geboorte proces in de vreze des Heeren. Het enige profetische woord is de vrucht van de vreze des Heeren, niets anders. Buiten de vreze des Heeren raast het kwaad en de leugenaar.

We zien een Calvijn die nog hevig onder invloed is van de religie van zijn tijd, maar hij probeert wel zijn weg erdoor te vinden, tot hogere inzichten te komen. Hij is deels op de hoogte van de gevaren, maar komt nog tot te snelle conclusies. Ook heeft hij er een handje van soms twijfel te negatief te beoordelen. Hij is op zoek naar zekerheid, vaak ten koste van verder en dieper onderzoek, en zo gebruikt hij religieuze taal om die zekerheid te forceren, wat een zwak punt is in zijn leer, omdat het tot aanmatiging en pretentie kan leiden.

Calvijn heeft het er moeilijk mee dat de nuttigheid van het geloof volgens hem in dit leven niet zichtbaar is, dat de verachters van God voorspoedig zijn, en dat het leven van vromen vol is van veel ellende. Calvijn stelt dat de vromen niet overgeleverd zijn aan de willekeur van de goddelozen.

Een mens kan het niet zomaar direct vanuit zichzelf, maar heeft de Kennis nodig. Dat is wat het geloof is in de leer van Calvijn, en wat God is. Er is openbare kennis en de verborgen kennis, of verborgen Raad in de leer van Calvijn, die zowel tegen de wil van de mensen als tegen de wil van God in kan gaan. Er zijn verschillende lagen in zowel God als mens. Omdat de mens het niet direct vanuit zichzelf kan maar de Kennis nodig heeft moet de mens zich eerst bekeren en door harde tuchtiging moet hij om genade en hulp roepen, opdat de onzuiverheid van het vlees niet tussenbeide kan komen. Zelfvertrouwen is hierin fataal. Om zich te bekeren moet de mens zijn zonde belijden.

De zaak Servetus laat zien dat Calvijn toch een zekere graad van onmatige christofilie en dogmafilie had. Vandaar dat het van belang is verder dan Calvijn te gaan om het calvinisme nog enigszins te verdiepen, wat in het visserisme van de Nederduits gereformeerde kerk vanaf de 1970-er jaren is gebeurd, tot vandaag aan toe.

Hierin mogen we bouwen op deze verzen uit de nieuwe bijbel, waarin we de voorouders ook tegemoet mogen komen :

IV Werktuigen 6:80
Het is de woestheid van het profetische woord wat zich niet onderwerpt aan menselijk gezag.

IV Wektuigen 6:65
De hemelse kennis die van alles los is, zwevende boven de woeste zee, is onze

enige redding.

HOOFDSTUK 10. CALVIJN’S BESPREKING VAN DE EERSTE GEMEENTE

Calvijn liet zien hoe het in de eerste gemeente was, namelijk dat de rijken hun goederen verkochten om hulp te kunnen bieden aan hun arme broeder. (Verkl. Handelingen 2:44) Ze leefden in en om het Woord en de prediking. Als er de breking des broods, het avondmaal, plaatsvond, dan was dit vanwege de aalmoezen, dus als armenhulp. De eerste gemeente draaide om de armenhulp, en om het geestelijke werk op zich. Het begon met de begeerte tot de afstemming op God. Bij Calvijn ging het nooit zomaar om de goede werken op zich, maar om het van boven geleid te worden daarin. Er was geen loon naar goede werken op zich, maar naar afstemming. Afstemming kon niet losgekoppeld worden van de aflegging van de oude natuur. Er was een afstemmingsloon, een lijdensloon en een strijdersloon. God was hierin de bron, niet de mens zelf. Zelfvertrouwen was fataal. De mens moest afsterven aan zichzelf. Dat was wat de genade was.

De begeerte tot afstemming moest ijverig zijn, anders stelde het niets voor. Calvijn waarschuwde tegen luiheid die de buik tegoed deed met het bloed van de armen.

Calvijn noemt de tendens van velen die in het begin gewillig zijn, maar dan later niet standvastig blijven te zijn. Afstemming moet leiden tot volharding, anders is daar de val. Men moest oppassen voor traagheid in het afstemmen, voor luiheid, voor gemakszucht, voor het forceren, voor onstandvastigheid, ongeduld. Er waren veel valstrikken langs de weg. Men kwam niet zomaar tot

het beloofde land. Men moest door Pniël gaan. Calvijn benadrukte dat de verkiezing niet slechts door Abraham ging, maar ook door Jakob. In die zin was dat een andere soort van dubbel-verkiezing. Zonder deze dubbele verkiezing kon de mens het wel vergeten. Het beloofde land lokte, maar dreigde ook.

Calvijn stelde dat er nauwelijks één op de tien een matige ijverheid vertoonde. Laten we acht geven op de woorden van deze kerkvader. Hij overdrijft hierin niet. Nauwelijks één op de tien. Het grootste deel der waarheid wordt snel moe, stelt Calvijn. Daarom waarschuwt Calvijn tegen de luiheid en lichtzinnigheid van de wereld met een wee. Wee de luiheid en de lichtzinnigheid der wereld.

Calvijn stelt dat Petrus geen eenvoudige en naakte prediking voerde, maar hij voegde de prikkel van vermaning er aan toe. Deze prikkel van vermaning was dat ze op moesten passen voor het verkeerde geslacht. Zij mochten geen gezworen vijanden aanhangen en met hen omgaan. Nu, deze prediking komen wij ook tegen in het boek Buli van de nieuwe bijbel. Ook in inzetting 1 van de nieuwe bijbel catechismus wordt er tegen het verkeerde geslacht gewaarschuwd.

Inzetting 1. Het ontvangen van de zondvloed

Er was een vals ras van het ego ontstaan van mensen en geesten, en daartoe werd ook de zondvloed gebracht. (Odenlech 46:8) De zondvloed is de terugkerende oerzee, als de tuchtroede om tot gehoorzaamheid te brengen. Dit is het teken van vruchtbaarheid, van nieuwe schepping. (Behemma 23:7,9) Na de zondvloed is er het teken van oorlog en overwinning voor het volk wat het diepste in de hemelse natuur leeft (Behemma 25:47). Door de zondvloed wordt het vlees verslagen, en daarom dient de mens de zondvloed te ontvangen. (Behemma 26:15-17) De levensbron is het grote geheimenis van de zondvloed. (Duizen 18:8) De wereld wordt herschapen hierin. (II Duizen 22:19) God moest de zondvloed wel brengen, anders zou alles verloren zijn. (III Werktuigen 5:12) Wij moeten ons vast blijven houden aan het oordeel, en dat begint bij onszelf. Wij mogen niet indutten, en zomaar alles om onsheen aanvaarden. (III Werktuigen 5:13)

Velen werden misleid door schriftgeleerden die een hoog aanzien hadden, stelt Calvijn. Zij bedrogen vele eenvoudigen. Deze schriftgeleerden droegen hiertoe een masker van de kerk. Dit was een hinderpaal voor velen om het beloofde land binnen te gaan. Calvijn waarschuwde dat het verkeerde geslacht zich had opgesierd met de titels van de kerk. Dat was de boodschap die Petrus bracht tot de eerste gemeente. Petrus bakte geen zoete broodjes. Het avondmaal was armenhulp en armen onderwijzing, met de prikkel van vermaning en waarschuwing. Petrus riep op tot afscheiding. Het verkeerde geslacht werd omschreven als de pest, als vergif. En het vergif was dodelijk. Er waren velen die de stem van de herder niet onderscheiden van de stem van de vreemden. Calvijn wijst de luiheid aan als boosdoener, en de weekheid, de lafheid. Dit deel van de leer mocht niet verwaarloosd worden. Ze moesten zich afscheiden van de goddelozen, anders kon het beloofde land niet ingenomen worden.

Odenlech 27 :

77. Petrus stelt dat we alleen door Areta, geoefendheid, tot de kennis kunnen komen.
78. Paulus en Petrus waren volgelingen van Areta. Deze geoefendheid, arete, moet

altijd in overeenstemming zijn met de logos, de rede, volgens Aristoteles, ook een volgeling van Areta.
79. Het gaat er dus niet om door genade te komen tot God, oftewel geestelijke luiheid, en ook niet om door goede werken tot God te komen, maar door de geoefendheid, Areta, wat Aristoteles al predikte, en de lijdensgezinden, en wat toen door Petrus en Paulus werd overgenomen.

Calvijn stelt dat het afstemmingsloon, wat ook aan afscheidingsloon is, niks met de genade te maken heeft als hij de gelijkenis van de arbeiders in de wijngaard bespreekt. Sommigen willen het feit dat alle arbeiders evenveel loon kregen betrekken op de genade, maar Calvijn gaat hier niet in mee. Calvijn wil doordringen tot de dynamiek ervan, en niet de genade als iets lams maken. Hierin doorbreekt hij ook het dogma van de genade, en laat zien dat er samenwerking is met andere belangrijke delen van de leer. Zo doorbreekt hij ook zijn eigen starheid in de Institutie. Je krijgt het bij Calvijn niet als één blok. Men komt niet zomaar weg met genade in de leer van Calvijn. Uiteindelijk beschikt God hier in, niet de mens, niet de genade. De wil van God is in grote strijd met de raad van God.

Calvijn geeft veel te weinig aandacht aan het toetsprincipe, aan Pniël, en daarom moest de nieuwe bijbel dat aanvullen, anders komt men tot het schijn beloofde land. Wel is het zaad bij Calvijn aanwezig, maar het moet nog verdiept en gezuiverd worden. Dat is een grote strijd, een strijd waarin we niet mogen afzwakken. Calvijn strijdt door, maar belijdt ook zijn zonde en zwakke natuur. Hij is in een verschrikkelijk gevecht met de beesten van de kerkgeschiedenis die hem niet zomaar laten gaan. De tijd is nog niet rijp. De nieuwe bijbel zou pas eeuwen daarna komen, waar de oude bijbel al op wees. De mens was er nog niet, maar zou nog naar het verborgen manna moeten, naar de witte steen. Er zou nog een boek geopend moeten worden.

Calvijn wees op het leergierige en ijverige leerlingenschap als de weg. De mens moest volhardend luisteren. Calvijn waarschuwt tegen hen die nadruk leggen op de uitwendige oefening van het lichaam. Petrus als leider van de eerste gemeente legde de nadruk op boetvaardigheid, stelde Calvijn. Er is hierin geen vergeving zonder bekering. Geen vergeving zonder boete. Dit is iets voor het hele leven, stelt Calvijn. Als bekering komt zonder de werken, zonder de werken prediking, dan is het waarloos. Genade sluit de werken niet uit. De werken moeten een vrucht hiervan zijn. Er ligt een spanning tussen werken en geen werken in de kerk, zoals die ook bij Calvijn er is. Het één sluit het ander niet uit, maar Calvijn wijst op de afstemming als de bron om het te zuiveren. De afstemming is de brug tussen genade en werken, en de bron. Er is geen vergeving zonder bloedstorting, ook geen afstemming, dus we kunnen stellen dat de mens zijn oude werken in het strijdverbond moet afleggen.

Om dit goed te laten verlopen wees Petrus op de geestelijke gaven, oftewel de geestelijke werktuigen, opdat het volkomen en nauwkeurig zou gebeuren, waar Calvijn ook op wees. De vrucht van de prediking is tweeledig, stelt Calvijn. Eerst moet men tot droefheid over de zonde komen. Men moet hierdoor gewond raken, wat het begin van de boetedoening is. Het Woord van God is een vleesdodend mes, stelt Calvijn. Dit moet leiden tot de afstemming.

Kabod noemt Calvijn de tong. We kunnen stellen dat het verbonden is aan het Woord. Calvijn stelt dat er niet om woorden wordt gestreden, maar dat er op de afkomst en de betekenis gelet moet worden.

In de leer van Calvijn is gehoorzaamheid afstemming aan God, en die gebeurt vanuit vrijwillige genegenheid. Gehoorzaamheid geschied alleen op de basis van de geopenbaarde wil van God. De gehoorzaamheid is dus afhankelijk aan het kennen van de wil van God in de leer van Calvijn. Vandaar dat alles draait om de afstemming op de Kennis, op het Woord. Dat moet gebeuren door vrijwillige verslagenheid. De mens moet lijdzaam, boetvaardig en bedroefd over de zonde zijn. Zo kan God werken. Zo niet, dan is het allemaal niets waard. Calvijn stelt dat de wil van God in de geboden is geopenbaard.

Calvijn stelt dat God niet de bewerker van het kwaad is, maar op een hogere trap staat, en het kwaad gebruikt. Het kwaad is er nu eenmaal, en God vormt het om. God laat het niet doelloos liggen. God gebruikt het om de één te kastijden en de ander in lijdzaamheid te oefenen stelt Calvijn. Calvijn wijst erop dat Petrus Jezus niet de eerste auteur noemt, maar een dienaar. Veelal is Jezus een voorbeeld en de herinnering aan de oude profeten in de leer van Calvijn. Op bepaalde punten gaat dat zich verdichten in de leer van Calvijn. We moeten het hebben van de context en de nuance, en telkens weer ligt daar een spanning in. Telkens is er weer een strijd, totdat Calvijn de balans vindt die hij nodig vindt. Soms gaat dit gruwelijk mis en herstelt hij zichzelf. Soms is dat te laat, zoals bij de Institutie. Dan is het kwaad al geschiedt. Van belang is om het alsnog te doen en onder ogen te komen, ook al is er veel tijd verstreken.

Daar waar de mens niet afgestemd maar afgestompt is daar komt het bedrog binnen, stelt Calvijn. Geloof is kennen in de leer van Calvijn, en dat moet gepaard gaan met aanroeping. De aanroeping staat niet in zichzelf maar heeft zijn grondslag in het kennen.

Calvijn stelt dat de tekenen niet hebben afgedaan na de apostelen, maar dat het door alle tijden kan gebeuren, vanaf de eerste dag van de verbreiding van het evangelie tot de laatste opstanding. Calvijn wijst er wel op dat dit alleen gebeurt door de vreze des Heeren als bron. De gehoorzaamheid, oftewel de afstemming, leidt tot nieuwe gaven in de leer van Calvijn. Calvijn heeft het over een veelvoudige verscheidenheid van geestelijke gaven. Calvijn stelt dat er geen eeuw was waarin de geestelijke gaven er niet waren. Er zou een nieuwe bedeling komen waar dit overvloediger zou gebeuren, stelt Calvijn. Calvijn wijst erop dat ook Petrus dit predikte, en de leer van de geestelijke gaven verdedigde. Calvijn stelt dat ook al is het zo prachtig als de hemel zich opent en openbaring verschaft, er zijn altijd hen die zich niet om God bekommeren en het bespotten. Calvijn stelt dat ze willens en hardnekkig besluiten niets te willen begrijpen van zaken die zo duidelijk voor de hand liggen. Dat is het oordeel van God dat ze worden overgeleverd door hun grootheidswaanzin aan blinde razernij. Calvijn stelt dat de godsdienst die het beginsel is van een goed verstand een deugd is van maar weinig mensen.

Calvijn noemt de ijzeren halsstarrigheid een ziekte waar het grootste deel van de mensheid aan lijdt. Dat hebben ze zelf gewild, zichzelf op de nek gehaald.

De vreze des Heeren moet altijd komen met opmerkzaamheid en leergierigheid, stelt Calvijn. Zo kan het herkend worden. Calvijn stelt dat de mens een zeer grote traagheid heeft om de geestelijke

gaven op te merken en te waarderen. Dat komt doordat de mens vleesvertrouwen heeft. Dat houdt de geestelijke gaven en het begrip en de waardering ervan tegen. Calvijn stelt dat de deur van God alleen geopend kan worden door de drievoudige sleutel van geloof (het nauwkeurig en volkomen kennen van God), ootmoed en vreze. God wil niets te doen hebben met trotse, zorgeloze mensen die zichzelf behagen, stelt Calvijn.

Calvijn stelt dat er niets is of de mens bederft het wel door zijn ijdelheid en zijn waaghalzerij. (Verkl. Handelingen 1:26) Calvijn stelt dat God dikwijls degenen die voor het oog van de mens het meest uitmunten, om de vleselijke hoogmoed neer te werpen. Alles waar Jezus doorheen ging, ook het verraad door Judas, was al voorzegd, stelt Calvijn, zoals in de Psalmen. Elke Oud Testamenticus weet dat het Nieuwe Testament is opgebouwd vanuit de samenstelling van het Oude Testament. De lijnen zijn heel duidelijk zichtbaar. Calvijn stelde dat het nodig was dat Judas door Matthias vervangen zou worden, zodat het duidelijk zou worden dat de instellingen van God verijdeld of verbroken zouden kunnen worden door de onstuimigheid van een mens.

Calvijn stelt dat geloof pas oprecht is als het de Heere aanroept, en de zekerheid van het geloof is onderscheiden van zorgeloosheid. Ook is de genade pas echt als het leidt tot de geestelijke ijver. Luie genade is een valstrik, stelt Calvijn. Het feit dat de discipelen schandelijk van Jezus wegvluchtten noemt Calvijn deserteurenschap. In dat opzicht noemt Calvijn nog Bethanië wat op of aan de olijfberg lag, dichtbij Jeruzalem. Bethanië is de plaats van de hemelvaart, en ook de plaats waar Maria luisterde aan de voeten van Jezus. We kunnen stellen dat als we niet met Jezus in Getsemané en op Golgotha willen zijn, we niks te zoeken hebben op de olijfberg. David ging wenend en in boetvaardigheid de olijfberg op. Als wij niet eerst als Maria van Bethanië zijn geworden, luisterend naar het Woord van God, dan hebben we niks te zoeken op de olijfberg. Het is alleen voor hen die willen leren.

Calvijn stelt dat de dingen van boven te zoeken op zich niet genoeg is, want men kan ook met vleselijke ogen zoeken en een vleselijke wederkomst verwachten vanuit de hemel, om lichamelijk met Jezus te zijn. Men moet de hemel niet zoeken dan door het geloof, oftewel door het kennen van God. Wie gericht was op de lichamelijke tegenwoordigheid van Jezus zou ver van hem verwijderd blijven. Daarom stelt Calvijn dat mensen zich verwonderen over de grootheid van God, maar zich geen moeite doen om het einde ervan te verstaan. Het aards te verwachten noemt Calvijn een dwaze begeerte. Calvijn stelt dat als men waarlijk in de hemel wil zijn, men zich buiten de wereld moet plaatsen. Calvijn noemt de lichamelijke tegenwoordigheid een verzinsel. Calvijn richt zich daarom op de alomtegenwoordigheid, niet op het vleselijke wezen. Calvijn richt zich meer op de literaire aanwezigheid, de aanwezigheid in het Woord.

Calvijn noemt dit een verborgen werking van God. Hier kun je niet letterlijk en direct aan deelhebben, maar alleen door het kennen. In deze zin kan dit alleen plaatsvinden in het schoolwezen. Calvijn stelt dat de hemelvaart tot het verborgene één van de belangrijkste stukken van de leer is, en dat de wolk de tentendienst bedekte. Hij beschrijft deze wolk als een toom die de waaghalzerij dient te begrenzen. Door de hemelvaart tot het verborgene wordt de mens teruggeroepen en wordt de nieuwsgierigheid beteugeld. Dit alles om richting te geven aan de ijver. Zo krijgt ook de zorg richting. Het wachten op het geestelijke is belangrijk. Haastigheid moet begrenst worden. Calvijn waarschuwt tegen het verhaasten van de geestelijke gaven als men nog niet eens het heilige geestelijke heeft ontvangen. Als men tot de strijd is geroepen moet men niet

zacht rusten, want dat is niet de juiste weg. Weer wijst Calvijn op het belang van de afstemming. De vijand is ontijdige najaging, de overmoed. De verhaasting van de gaven heeft veel kwaad in de kerk gebracht. Weer wijst Calvijn op de landman die eerst moet arbeiden voordat er vrucht zal zijn. Men moet niet spitsvondig filosoferen over het toekomende leven, maar de weg ertoe aandacht geven, stelt Calvijn. De weg is er niet zonder het verzaken van de wereld. Daartoe moet men zorg dragen. Men moet de dood sterven aan het oude leven om dit te kunnen. Dit houdt een diepe Getsemané en Golgotha ervaring in waarin de vrome deel heeft aan het sterven van Jezus. De verkeerde voorstellingen van een aards koninkrijk moet men loslaten, stelt Calvijn. Hij waarschuwt tegen versimpelde en veraardste religie, ook wat betreft de hemelvaart en de wederkomst. Het bestaat alleen in de prediking van het evangelie. God regeert de wereld op geestelijke wijze, niet naar de mening van de mensen.

Calvijn spoort de mens aan om afstand te doen van de dromen van rijkdom, genietingen, aardse en uitwendige macht, want de wereld wordt alleen onderworpen in de prediking van het evangelie. Die is in deze dagen vol geworden sinds de komst van het boek des levens, de nieuwe bijbel. Het heeft de ontbrekende schakels aangevuld na vele eeuwen van gebrekkige kerkgeschiedenis.

In de kerk wordt men nog veelal gedreven door grove en aardse voorstellingen, gedreven als vee wat door de zinnen gevoerd wordt tot dat wat aangenaam is voor het vlees. Het vlees grijpt namelijk liever naar het tegenwoordige, stelt Calvijn. Het is een machtsspel wat de goddelozen en aardsen spelen, terwijl God hogerop wil brengen. Men blijft rond dezelfde termen hangen als zijnde voorwerpen, in plaats van het te verdiepen en te ontsluieren. Calvijn waarschuwt hierin tegen dwaze en zinloze nieuwsgierigheid die al snel tot waaghalzerij wordt. Telkens weer wijst Calvijn op de afstemming om aan de verschrikkelijke geest van overmoed te ontkomen. Wij moeten tevreden zijn met de openbaring Gods, stelt Calvijn, en niet daarbuiten treden. Men moet niet boven de mate van goddelijke openbaring gaan.

Calvijn stelt dat de discipelen eertijds door hun al te grove ruwheid Jezus schandelijk verlaten. Dit kwam door hun traagheid. Ze moesten eerst terug naar de leerschool voordat ze het evangelie zouden kunnen prediken. Eerst moesten ze leren afstemmen en er gewend aan raken. Pas daarna zouden ze dit de wereld kunnen leren. Ze mochten alleen onder goddelijke goedkeuring arbeiden, niet onder menselijke goedkeuring, stelde Calvijn.

Alles wat de vromen prediken moet eerst gepredikt zijn door God, stelt Calvijn. Daartoe is de leerschool van afstemming. Dit is waarom de geestelijke leer onderwijs geeft over de verdorvenheid van het menselijke geslacht, de tirannie van de zonde, de vervloekte staat van de mens en de eeuwige doodstaat door de zonde, en de verloochening van het vlees. Dit zijn voorname stukken van de leer van Calvijn. De leer van de hemelvaart is ook tegelijkertijd de leer van de volkomenheid en de vervulling in de leer van Calvijn.

HOOFDSTUK 11. CALVIJN IN 1543

Calvijn stelt in zijn Defensio sanae et orthodoxae doctrinae de servitute et liberatione humani arbitrii adversus calumnias Alberti Pighii Campensis uit 1543, kort genoemd de Gebondenheid en Vrijmaking van de Wil (GVW) dat de mens bewerkt wordt door de genade van God, en dat de effectiviteit van zijn handelen geheel onder controle staat van God. (GVW, 5) Calvijn noemt het heilige geestelijke de herscheppende genade. Calvijn stelt dat het niet in het vermogen van de mens ligt om God's genade te ontvangen. De mens is geheel vlees door de zonde. Alles is de gave van God, stelt Calvijn. Zo kan de mens geen losprijs voor zichzelf claimen. Alles is het werk van God. De mens kan zich niet door eigen kracht voorbereiden op de genade, en kan dus ook niet hiervoor geprezen worden, stelt Calvijn. God bekeert de mens, de mens kan dat zelf niet, in de leer van Calvijn. God wordt zo gevonden door hen die God niet zoeken. Kunnen we zien hoe dit snel vagebonds kan worden ? Er zit een kern van waarheid in, maar Calvijn werkt dit in het extreme, dat een mens het goede niet kan willen.

Calvijn wijst terug op de Institutie, waarin hij beweert dat genade niet aan ons is aangeboden op zo'n wijze dat we daarna de optie hebben om ons eraan te onderwerpen of er tegen te verzetten. Er is niet nog iets wat van de mens afhangt, niet dat de genade alleen wat ondersteuning biedt, stelt Calvijn. Calvijn stelt dat het geen samenwerking tussen God en mens is. De mens kan niets zomaar verdienen door het eerdere gegevene te gebruiken, tenzij misschien zoals Augustinus het stelt het een beloning kan worden genoemd in de zin van dat het genade is in ruil voor genade, omdat God de vromen telkens weer nieuwe gaven geeft. Er is dus een zekere spanning tussen verdienen en niet verdienen, oftewel tussen loon en gave in de leer van Calvijn in de GVW van 1543. In zijn bijbelverklaring laat hij heel voorzichtig zien hoe dat verdienmodel werkt. Hij heeft het er in het algemeen liever niet over, vanwege het gevaar van misbruik, maar we moeten beseffen dat genade ook vaak misbruikt wordt. Bij Calvijn is de deur dus vaak dicht, maar heel soms op een hele hele kleine kier, en dat is maar kort, want dan gooit Calvijn hem direct weer dicht. Angstvallig bewaakt Calvijn de gaven van God en het loon. De mens zou het maar eens misbruiken. Hoe dan ook wordt het systeem van Calvijn, wat meer naar de genade neigt, ook veelal misbruikt. Samenvattend wijst Calvijn op de woorden van Paulus, dat God zowel het willen als het werken in de mens werkt.

In het Aramees, de taal van Jezus en de discipelen, staat er echter dat God het willen en werken aanmoedigt, wat dus iets heel anders is. God dringt ons er op aan om het goede te doen.

Calvijn wijst op Augustinus die stelde dat de hele mens zo verdorven is dat welke goede eigenschappen hij ook van zichzelf lijkt te hebben, zondig worden. We kunnen stellen dat de mens is uiterst verdorven, een mismaaksel, zeer sluw, maar dan is niet de genade het antwoord zomaar, maar het touw, de sobere gebondenheid. Er zit voor de mens niets op om het toch te verdienen, want anders is het niks waard en gaat het buiten de mens om, en is het nep. Dat is het gevaar van de leer van Calvijn die te extreem naar de genade neigt. Er zit voor de mens niets anders op dan te groeien op school. Kennis is de enige redding. Dan hoeven we niet naar allerlei kerkvaders te wijzen wat die wel of niet zeiden, maar dan kunnen we wijzen op het hemelse Woord wat in onze harten regeert, en op de nieuwe bijbel die is gekomen, als het boek des levens die in het laatste der dagen geopenbaard zou worden. De witte steen voor de overwinnaars over het vlees. De witte steen voor de overwinnaars over de onwetendheid. Dat is een school. In zijn bijbelverklaring hamert Calvijn veel op het school-principe.

De mens kan het goede niet willen, kan niet verdienen, en kan zelfs niet streven, totdat God het verlangen in het hart van de mens heeft geplaatst, stelt Calvijn. (GVW, 5) Hij wijst op Augustinus die stelde dat de mens geen genade ontvangt op basis van verdienste, maar op basis van voorbereiding. Er zit wel een kern van waarheid in. Als we naar het radarwerk van Calvijn's interconcentrische leer kijken dan zien we zijn strijd tegen de dwaasheid van de menselijke economie, die ook zeer religieus kan zijn. Mensen maken snelle wegen tot God, matigen zich snelle verdiensten aan, terwijl Augustinus de mens terugroept tot de voorbereiding. Augustinus en Calvijn roepen de mens op om terug te keren tot de leerschool des Heeren, om niet tot overmoedig werk en verdiensten te vervallen.

Calvijn wijst op Augustinus die stelt dat God dit doet om te laten zien dat kwaad met goed wordt vergolden. We kunnen dit begrijpen aan de hand van het feit dat de menselijke systemen zo zwaar op de mens drukken dat ze goed en kwaad hebben omgedraaid, dus daarom moet God op een andere wijze werken. Dat wil niet zeggen dat er geen nieuwe definities nodig zijn, en hier wijst Calvijn zelf ook op. Augustinus stelde dat de eerste mens nog niet de genade had van het nooit slecht te willen zijn. De eerste mens had een vrije wil om de genade op te geven. De tweede Adam heeft de genade van het goede te willen die de wil van het vlees overwint. De eerste genade is de vrije wil, en de tweede genade is de aanzet tot het goede te willen. De tweede genade is veel groter, stelt Augustinus.

Zowel Augustinus als Calvijn stellen dat de wil van de mens verdorven is, en daarom zijn ze huiverig voor het willen van de mens, ook als de mens het goede zou willen, want ook daarin zijn ze verdorven. In veel opzichten is dat ook waar. Het zuiver willen zou dan van God moeten komen, maar natuurlijk moet de mens het zuivere willen dan wel willen. Zo ver gaat Calvijn niet, op basis van Augustinus, want hij ziet de gehele wil en de gehele menselijke natuur als verdorven, dus ook het willen van het willen is verdorven, en daar zit zeker een kern van waarheid in. De zondeval is diep gegaan dat de wil van de mens, en ook het willen van het willen, is aangetast, ook als dit het goede willen is, want het goede is niet het beste, en de mens heeft goed en kwaad verdraait. Daarom moet de mens willen het willen van het goede te willen, enzovoorts, maar ook dan is Calvijn huiverig, en terecht, want het kwaad gaat diep, maar normaal gesproken, vaak, zeer zeker niet altijd, blijft het daarbij bij Calvijn. We moeten om dit probleem te voorkomen komen tot de opgesloten wil, het willen van het willen van het willen van het willen van het willen, enzovoorts, totdat we in de verborgen opgesloten wil zijn gekomen, de diepste wil, dat je dieper en dieper gaat totdat het met God's wil kruist. Volgens Calvijn kan dat niet, dat de mens nog ergens een heel klein goed willetje heeft, maar op andere plaatsen geeft hij weer hints, dat er nog verborgen lagen van de mens zijn waar hij het niet over mag hebben en waar hij niets van zou weten en willen weten, want hij is doodsbenauwd voor ijdele nieuwsgierigheid. Hij wilde verborgen dingen aan God laten, maar sluit het soms niet uit, en daarna sluit hij het snel weer uit. Hij is als een poortwachter, en eigenlijk mag hij niemand doorlaten, maar soms doet hij het toch, onder andere omstandigheden en andere definities. Het moet veilig zijn voor Calvijn. Het rustte allemaal op zijn schouders, want hij was de kerkvader van de reformatie, van de uittocht. Hij moest het volk onderwijzen, zo goed en kwaad als dat ging.

Al met al is er een zone waar een mens het kwaad niet kan willen, wat de tweede genade is. Voor Augustinus en Calvijn gaat dit buiten de eerste genade om, want die is er niet meer. De mens heeft

geen vrije wil meer door de zondeval om het goede te willen, alleen het kwaad en het schijngoede. De zone van het kwaad niet meer kunnen willen bestaat wel, maar dat is de sobere gebondenheid, en natuurlijk moet je daar hard voor werken, moet je het verdienen, anders is het nep. We hebben het dan over het touw, waar de nieuwe bijbel ook over predikt, wat belangrijker is en dieper dan zomaar het geestelijke op zich. Je komt daar alleen als je naar Pniël gaat. Je komt daar alleen als je in de diepte gaat toetsen. Jakob streed met God. Het was geen eenrichtingsverkeer. Calvijn was bedrogen door valse westerse vertalingen, oftewel varkensgrieks. In de bijbelverklaring en soms in de GVW krijgen we een eerlijkere Calvijn te zien dan in de Institutie. Er is nog een verborgen ruimte waar dingen net even iets anders kunnen zijn, ook al is Calvijn er huiverig voor en wil hij er eigenlijk niet van weten, omdat zijn theologische systeem vrijwel af is of zo wordt gepresenteerd. Calvijn geeft hints, maar hangt er dan weer snel een doek overheen. Calvijn belicht terecht het gevaar van menselijke verdiensten, maar te weinig het gevaar van vermenselijkte genade.

HOOFDSTUK 12. CALVIJN EN DE ZONDEVAL

In de Defensio sanae et orthodoxae doctrinae de servitute et liberatione humani arbitrii adversus calumnias Alberti Pighii Campensis uit 1543, kort genoemd de Gebondenheid en Vrijmaking van de Wil (GVW) stelt Calvijn met Augustinus dat de mens bewerkt wordt door de genade van God en alleen in deze mate hierdoor zelf handelt. De mens levert dus geen eigen bijdrage, want het is alleen God's werk. Die stelling rammelt natuurlijk van alle kanten, maar beiden zijn zij hysterisch bang voor inmeng van het menselijke vlees. Ze vergeten dan dat juist deze extremistische genade leer volop door het vlees wordt gebruikt. Het is religieus vlees. Het maakt de mens lui en lam.

Dit was de situatie na de zondeval. Eerst was er vrije wil, maar omdat de mens het misbruikt had zou nu alles alleen maar door genade gaan. Natuurlijk is dat veel te makkelijk. De mens heeft nog steeds een verantwoordelijkheid. De mens moet gaan tot het touw, door aan zichzelf te sterven en hard te werken, anders is het een vorm van indirect marionetisme.

Pighius noemt de Pelagianen te extreem omdat ze de genade geheel ontkennen, maar komt zo tot zijn eigen middenpositie waarin hij de vrije wil en de genade samen laat werken. Calvijn stelt dat de mens onder slavernij van de zonde is en niet het goede uit zichzelf kan verlangen. De genade moet de mens vrijzetten. Pighius vindt dit te extremistisch. Calvijn is te zwartgallig in zijn ogen. De mens kan alleen maar zondigen vanwege zijn zondige natuur door de zondeval, stelt Calvijn, en Pighius vindt dat te ver gaan. Calvijn stelt dat als de mens iets goeds heeft van de oorspronkelijke schepping, dan is dat altijd bezoedeld. Zijn oplossing is dan de genade die niet wederstaan kan worden, maar we moeten stellen dat de oplossing het touw is, oftewel de sobere gebondenheid, die ontvangen moet worden na de ontvangst van het heilige geestelijke.

Het touw is het enige wat ons kan redden uit de al te extremistische leer van Calvijn. Calvijn heeft terecht vraagtekens bij de wil van de mens, want de wil is verdorven, maar de diepste wil, oftewel het willen van het willen van het willen, enzovoorts, kan steeds zuiverder worden en is een oplossing voor het probleem, want hierin kan God steeds groter worden en de mens steeds kleiner, want zo leert de mens afstand te doen van zijn eigen wil en de wil van God te ontvangen. In de diepste wil kan het vlees niets meer willen, want is de mens overgenomen door de Wil van God, maar natuurlijk moet de mens de eerste aanzet geven, anders is hij slechts een onvrijwillige marionet. Dan is het nep. Dan gaat de mens zich van alles aanmatigen, en gaat de mens vleien, en lui doen, allemaal vanwege de extremistische genade leer van Calvijn, waar hij heel voorzichtig los van komt in zijn bijbelverklaring, en op sommige momenten in de GVW. In de diepste wil, het willen, van het willen, van het willen, enzovoorts wordt de wil gezuiverd en wordt de welwillende mens overgeleverd aan de Wil van God, en die menselijke wil wordt steeds kleiner opdat de wil van God steeds groter wordt, maar die menselijke wil moet er wel zijn, ook al is die oneindig klein, anders gaat het geheel buiten de mens om en is het gedwongen. Met de oneindig kleine wil, oftewel de diepste wil, bedoelen we dan de oneindig nederige wil die zich vernederd heeft voor de wil van God, en zich niets inbeeldt.

Toch nog een oneindig kleine bijdrage van de mens zelf dan ? Natuurlijk, anders is de mens zo goed als dood, dood en opgezet als een dode etalagepop in de Institutie leer van Calvijn. In zijn bijbelverklaring ligt het anders, en de GVW is als de brug tussen de Institutie en de bijbelverklaring,

om de vreemdsoortige religieuze wiskunde die Calvijn er op nahoudt te kunnen begrijpen. Het is als Tarzan bij de apen.

Calvijn, die van 1509 was, was in 1543 in zijn dertiger jaren, nog jong en onbezonnen in veel dingen. Hij had een temperament, iets wat hij zelf toegaf, en sloeg de plank vaak mis in zijn gedrevenheid. Calvijn had het touw nodig, oftewel de sobere gebondenheid, maar hij richtte zich meer op de genade en de uitverkiezing. Calvijn was vaak te heerserig en te impulsief. Het beest in hem moest bedwongen worden, en hij gaf toe dat hij dat niet voor elkaar had gekregen. In dat opzicht was hij wel eerlijk, en daarom is het ook totaal dwaas om Calvijn een status van onfeilbaarheid te geven, want hij was nu eenmaal niet onfeilbaar. Hij zou de laatste zijn die dat van zichzelf zou denken.

De diepste wil is een goede oefening om los te komen van het directe willen van de mens. De mens kan niet zuiver willen, zijn wil is altijd bezoedeld. Wij moeten niet zomaar het goede willen, maar de wil van God willen, want de wil van God is zuiver. Zelfs dat willen van de wil van God is zeer onzuiver, en daarom moeten wij het willen van de wil van God willen, en zelfs dat is onzuiver, dus daarom moeten we het willen willen van de wil van God willen, enzovoorts, opdat we steeds meer het menselijke willen vervangen door de wil van God. We dalen zo af in de diepste wil, van laag tot laag, waar het willen steeds zuiverder wordt en uiteindelijk kruist met de wil van God. Dat is een diep sterven aan het zelf en de eigen wil.

Zo zien wij de schakel tussen de Institutie en de GVW en de schakel tussen de GVW en de bijbelverklaring. Dan hebben wij de kern van de nieuwe bijbel ontvangen, want de nieuwe bijbel gaat over deze dingen. Dat is het boek des levens.

Het is belangrijk de eigen wil te overwinnen, het ego, door door de diepste wil tot de Wil van God te gaan.

HOOFDSTUK 13. EDEN EN EBEN

‘Het volk moet gevoed worden,’ spreekt de Heer.
De amazone leer in zowel oude bijbel, nieuwe bijbel, als calvinisme, wordt hersteld.
De amazones staan daar met hun schilden en speren.
Ze zijn getooid als de psalmen, de dieptes ervan.
We zien Ismael uit een grote strijd komen, in de nieuwe bijbel.
Ismael was de moeilijk opvoedbare, de toetser, de vragen steller, de anti-kuddegeest, anti-conformisme en anti-comfortisme.

Geluk en genade ?
Vaak is het pseudo-genade.
We moeten overal hard voor werken, anders heeft het geen waarde.

Wat is Vreze des Heeren ?
Nee, niet zomaar eerbied, want velen denken dat ze vreze des heeren hebben omdat ze elke zondag eerbiedig naar de kerk gaan,
en eerbiedig hun god of godin prijzen in de stad, niet wetende waarvoor het allemaal staat.
Vreze des Heeren is een term voor waakzaamheid, alertheid, toetsen en onderzoeken.
Het is een term voor toetsing en afstemming, door afsterving aan het oude leven.
Je praat de zonde niet goed, maar bent op je hoede, en legt het af.
Het betekent dat je niet zomaar overal inspringt, dat je kritisch leert denken.
Het betekent dat je je eerst goed laat inlichten over zaken.
Het betekent dat je niet zegt : 'Oh, dat deden ze vroeger ook al, dus kunnen we nu ook wel doen,'
omdat je weet dat een historische praktijk niet automatisch een morele rechtvaardiging is.
Het betekent dat je niet zegt : 'Oh, maar de meeste mensen doen het,'
omdat je weet dat de meerderheid als argument gebruiken een drogreden is.

Er is goede en slechte verduistering,
en goede en slechte verstening,
en in principe is dat een strijd tussen diepte en oppervlakkigheid,
tussen diepte-toetsen en anti-toetsen/gebrekkig toetsen,
en die strijd wordt uitgevochten in Pniël, en pas daar kan men komen tot de duistere Adamah-baarmoeder,
en daar gewassen worden om geboren te worden als vrucht van de vreze des Heeren.
Alles wat buiten de vreze des Heeren om ontstaat is bedrog en de dood.
Zo is dat ook met elke vorm van profetie. We mogen niet zomaar stemmetjes volgen,
maar alles moet door het geboorteproces van de vreze des Heeren,
in de worsteling op Pniël.
Daar sterven alle valse lichten af, daar verdiept alles zich.

In de nieuwe bijbel wordt er gesproken over Eden en Eben, en Eben is het heilige gesteente, als een beeld van de vreze des Heeren. David (vaak Ahn genoemd in de nieuwe bijbel) overwon Goliath, het oervlees, door de Eben. Maar als dit tot voorwerp wordt in plaats van onderwerp/ontwerp, dan kan het al snel link worden. Vandaar dat de mens oog moet krijgen voor de geestelijke cartografie, de geestelijke kaarten. Wat al eerder gezegd is, dan hebben we het over de hogere geestelijke

wiskunde, van het touw. Er zijn veel valkuilen, valstrikken en ravijnen waar de mens in kan storten tijdens de tocht over het lange, smalle bergenpad. Vandaar dat de mens zich vast moet houden aan het touw en de route beschrijvingen door dit gevaarlijke gebied.

Ben je gekomen tot een plaats waar je geestelijk voedsel hebt gevonden ?
Wees dan geen egoist en opportunist, maar voedt anderen ook.
Voedt het volk. Gooi echter geen paarlen voor de zwijnen.
Ga er wijs mee om. Zorg is nooit roekeloos, maar voorzorg.
Het avondmaal is een armenmaal.
Nodigt hen uit die niks hebben.
Houdt het niet alleen binnen je eigen clubje.
Verlaat de kudde en ga de wildernis in op zoek naar het verlorene.
Als eerste is dat de verloren kennis.
Nog wel belangrijker dan zomaar verborgen kennis.
Ga daar waar anderen nooit zijn gegaan, where eagles dare.
Wees een pionier.

We zijn in oorlog tegen het prosperity gospel.
Op basis van de oude bijbel menen velen nog grond te hebben voor het prosperity gospel.
In de nieuwe bijbel is die grond er niet meer.
Knappe jongen die nog een soort van prosperity gospel uit de nieuwe bijbel weet te halen.
In de diepte van de nieuwe bijbel zal daar niets meer van over blijven.

‘Uw twijfel moet volkomen worden,’ spreekt de nieuwe bijbel.
Groeien in twijfel, of grijp je naar geforceerde pseudo-antwoorden die de mensheid in slaap doen sussen ?
Ga de diepte in. De diepte roept. Het diepe zoekt naar het diepe, en dan is er eerst een Pniël, en die zal eindigen in de Adamah, de paradijselijke grond, de wassing in de baarmoeder.
Wij leren elkaar kennen door de ouderlijke banden, en vandaar dat de wedergeboorte niet geforceerd mag zijn, maar dat er eerst een Pniël moet zijn.
God heeft niet zomaar kinderen. Uiteindelijk moet je jezelf baren.

Is de mens door zijn worsteling gekomen tot de plaats waar hij gewassen wordt ?
Dan is daar mogelijkerwijs de weg tot de wedergeboorte.

Vandaar Beloch 3 :

Een oorlogspsalm in tijden van vervolging

1. De hemel is mijn Leider,
Zij onderwijst mij en waakt over mijn ziel,
Mij ontbreekt niets,
2. Dit boek is zonder twijfel een richtsnoer voor de hemelvrezenden.
3. In de nacht zoek ik U, en kom tot waar U baadt.
4. In de nacht zie ik U en roep ik tot U,
Want mijn vijanden achtervolgen mij.

5. U spreekt in geheimtaal tot mij,
U ziet mijn vijand, en kent hen bij namen,
6. U gaat voor mij uit, en vernietigt hen met uw speer,
Ja, een groot oorlogsvoerder bent Gij

Wij mogen intens verrukt zijn over de badplaats van God, in de dieptes van Adamah, de paradijselijke grond, maar wetende dat zij een oorlogsvoerder is die tot wedergeboorte kan leiden voor een ieder die Haar liefheeft en wil leren kennen. Zij laat niets heel van het vlees.
Zij laat niets heel van onze eigengemaakte evangeliën die slechts gemaakt zijn voor zinnelijk genot en gemaksdienst. Zij leidt terug naar het harde pad van Areta, het pad van de geestelijke scholen en de geestelijke werkplaatsen. Hard werk dient de mens te verrichten om aan het bedrog van de oppervlakkigheid te ontkomen. Werk hard aan jezelf. Zo niet, dan zullen andere geesten dat wel doen.

Als de bloem van het verlangen spreekt, waar verlang je naar ?
Laat het een verlangen zijn naar de dingen van boven, oftewel de geestelijke scholen en werkplaatsen, en bovenal het verlangen naar de Vreze des Heeren, zoals de psalmist sprak :

De vreze des Heeren is rein, bestaande tot in eeuwigheid, begeerlijker dan goud, ja, dan veel fijn goud; en zoeter dan honig en honigzeem. (Psalm 19)

Het volk is diep gevallen. Hef dan uw klaagstem op. Ver zijn ze afgeweken van de vreze des Heeren, en rotzooien maar raak. Niet verhindert door enige tucht of kennis zijn zij.

Daar waar Johannes de Doper nog roept tot bekering, daar is Ismael dieper de wildernis ingegaan, strijdende tegen rovers en hoeren die willen roven en verleiden, misleiden. Ismael is de toetser. Laodicea wil het volk niet laten gaan. Er zijn dieptes in de wildernis waar niet meer wordt geroepen, maar waar wordt achtergelaten. Laat je oude leven los, laat de doden de doden begraven. Werp je paarlen niet voor de zwijnen. Als je ergens bent geweest en je hebt het evangelie verkondigd en ze wilden niet luisteren, sla dan het stof van je voeten af en trek verder. Zorg eerst dat je een brug hebt gebouwd. Zorg eerst dat je zelf uit het moeras bent gekomen. Je mag een spoor achterlaten, maar laat hen je niet verraden. Wees zowel als een Johannes de Doper als een Ismael. Bouw het gebedsoord in de wildernis. Trek dan verder en verdiep het. Strek je niet uit naar het bedrog van aardse macht en aards aanzien.

Voedt het volk, maar laat hen je niet verscheuren. Laat een spoor voor ze achter, maar probeer geen volgelingen te maken. Kerkgroei of groei in de diepte ? Laat de groei van het onderwijs je doel zijn. Dat begint bij jezelf. Laat jezelf inlichten. Toets alles en behoudt het goede. Worstel op Pniël, was jezelf in Adamah en laat je wassen. Ga terug tot zowel Eden als Eben, en dan verder, opdat de zonde je niet zal inhalen. Laat jezelf niet vinden door de zonde.

Achter de chaos ligt een hogere orde. Ga niet voor de lagere orde die geen twijfel en verwarring kent, slechts valse schijnzekerheden. Zelfvertrouwen baart zelfbedrog.

Zo zijn er vele misleide schapen. Ze zijn er om je te testen, niet om je mee te nemen.

Ezau legde zijn sociale status en innerlijke status af. Hij zocht niet naar behoudenis, maar naar boetvaardigheid en verbrokenheid, opdat hij het diepere pad zou vinden. Hij zocht het in tranen. Job walgde van de behoudenis. Hij wilde terug naar de tucht. Hij wilde de grenzen weer voelen, de restrictie die hem zou leiden. Hij wilde loskomen van de overdosis. Hij wilde terug naar zijn ware moeder. Onze moeder die in de hemelen is. Zij is geen eenvoudige moeder. Zij heeft niet zomaar kinderen. Het is onze eigen innerlijke moeder. Zij voert oorlog en zoekt het vlees te doden. De aarde zal vol zijn van haar kennis. Zij is niet zomaar moeder maar amazone, strijdster. Zij werpt de mens terug op zichzelf, zodat de mens niet teveel neemt en daardoor sterve. Zij is het natuuralarm, de natuurgrens. Zij waarschuwt en vermaant, zij onderwijst. Ook laat zij los en scheidt zij af, opdat geen mens haar zal misbruiken. Zij kent het pad. Zij laat alleen tekenen achter voor de vromen.

Oh, grote vraatzucht is tot de volkeren gekomen. Scheidt u af, en waarschuwt. Laat niet meer achter dan nodig. Werp geen paarlen voor de zwijnen.

Ga tot het halve. Leef van de kleinste beetjes. Bezit is overschat. De mens is overschat.

Ga tot de leergrotten aan de tranenrivieren, en leer over de werktuigen van het beloofde land.

Leer God’s paden te vinden en te betreden.

Worstelen en wassen.

Toetsen, verdiepen en afstemmen.

Zo naderen wij tot haar die niemand zomaar binnenneemt.

Zij prikt door de afgoden van de mens heen.

Het zijn snelle afgoden.

Het zijn vraatzuchtige afgoden, die aan de mensen vreten, en de mensen vreten aan de afgoden en aan elkaar.

Daarom Beloch 3 :

Een oorlogspsalm in tijden van vervolging

1. De hemel is mijn Leider,
Zij onderwijst mij en waakt over mijn ziel,
Mij ontbreekt niets,
2. Dit boek is zonder twijfel een richtsnoer voor de hemelvrezenden.
3. In de nacht zoek ik U, en kom tot waar U baadt.
4. In de nacht zie ik U en roep ik tot U,
Want mijn vijanden achtervolgen mij.

5. U spreekt in geheimtaal tot mij,
U ziet mijn vijand, en kent hen bij namen,
6. U gaat voor mij uit, en vernietigt hen met uw speer,
Ja, een groot oorlogsvoerder bent Gij

HOOFDSTUK 14. DE WONING VAN DE HEMELSE MOEDER

Waar de heks, Kakia, beeld van de wereldgezindheid, baadt in de chemicaliën, in de mobiele telefoons, daar is de wereld naar op zoek. Ze willen naaktheid zien, wat in de wereld staat voor consumptie en roof. Geen school, maar roof. Men wil niet wachten, en men wil veel. Het is een beeld van de ontgrenzing. Men wil niet tegengehouden worden in de lust tot zelfbevrediging. Daarom is de wereldse naaktheid een opportunistische en expansiedriftige aanval op de armen. Men wil de vleselijke openbaring van het vele, snelle en gemakkelijke, waar de sportafgod voor staat. Men wil buiten het geheimenis om, alles voor de verkoop, alles voor de roof.

De sportafgod zegt: “Word zichtbaar zodat de wereld je aanbidt.”

Terwijl de geestelijke weg zegt : “Word klein zodat het ware zichtbaar wordt.”

Dat is het pad van de geestelijke geoefendheid, het harde pad van Areta, waar je je oude natuur verliest. In de worsteling op Pniël moeten we komen tot de badplaats van het geestelijke hiertoe. Haar naaktheid is ontmaskering en openbaring. Het is niet iets goedkoops. Zij die haar zien zullen

sterven aan zichzelf. We komen daar voor wassing en wedergeboorte, door toetsing en mindering, niet voor snelle volwassenheid en uiterlijk groots vertoon. We gaan niet tot de mannen die hevig protsen in de vleselijke badplaatsen met hun vlees en hun buit, alles moet groots bij hen, en de waarheid laten ze achter. Ze willen pronken met wat ze geroofd hebben, maar het is allemaal nep. Ze roven van elkaar en van de armen, totdat ze gedrochten zijn. Het is een virus wat maar blijft voortwoekeren in de stad. Ken je het virus ?

De nieuwe bijbel laat de weg zien tot de badplaats van het heilige.

Er zijn regels verbonden aan het zorgdragen.

Strijdt door in Pniël totdat je aan de badplaats van Adamah komt, de badplaats van het paradijs. Daar laat je juist al je afgoden achter, al dat vleselijke gepronk om niets, al dat gewoon indruk maken op ander zonder waarde, zonder inzicht. Het is de hebzucht van de mens. Terwijl de badplaats van Adamah het onderwijs is, en de opvoeding. Daar wordt men weer kind, geen valse protsende volwassene in grootheidswaanzin. In Adamah leer je weer twijfelen en minderen. In Adamah leer je de boetvaardigheid weer. Men komt liever tot valse kronen en tronen dan tot boete. Maar boete is om het pad te tonen, om het eerlijk te verdelen, om niet boven je voegen te gaan, niet te snel te gaan. Eer daarom de boete en de tucht, want zij is je leven. Hier mag je ook al het kuddegedrag afleggen. Hier wordt je besneden. De tong der mens dient besneden te worden, het hart, het verstand, het gevoel. Men wordt vaak voortgedreven door gevoelsgodsdienst.

De Heere baadt in de wildernis. Je kan daar alleen maar komen met tranen, tranen over je vleselijke leven, en tranen over de wereld, over hoe alles is afgedwaald van de bron. Je wordt alleen gewassen door je eigen tranen, door niets anders. Denk nooit dat het er zomaar allemaal is. Aan deze badplaats is de woning van de hemelse moeder. (Ewa 34:23) Hier komt men tot de tentendienst.

Na de woestijntocht en worsteling in Pniël wordt de mens gewassen in de wateren van Adamah, waar mogelijk wedergeboorte kan plaatsvinden, waarin de mens wordt opgenomen tot de hemelse woning van de hemelse moeder aan de badplaats. Hier wordt de mens ook geleid tot de hemelse school voor onderwijs.

Het geheimenis van de hemelse boten is daar.

HOOFDSTUK 15. CALVIJN EN DE SPORTAFGOD

Calvijn stelt in zijn bespreking van Hebreeën 11 dat God het individu maar kleine genade toebedeelt, omdat God het collectief op het oog heeft, omdat de volkomenheid bewaart moest worden. Zo is alles eerlijk verdeeld over het hele lichaam, de gehele kerk. Als je meer neemt dan je is toebedeelt, en je gaat hoger dan je voegen, dan is dat als de kanker die voortwoekert. Daarom moest de genade afgemeten worden. Leer te delen, leer het door je heen te laten stromen, leer los te laten. De sportafgod doet het tegenovergestelde, wil alles voor zichzelf en alle aandacht wil hij op hem gericht hebben, niet op God, niet op de Kennis, en zo is hij als een kankergezwel. Het trekt de aandacht omdat het de aandacht neemt. Het wordt kinderen met de paplepel ingegoten. Daar staat hij te protsen als een Goliath tegen de Heere, tegen het sobere onderwijs. Hij is niet gekomen om te dienen, maar om bewonderd te worden. Oh, hoe velen vallen nog in deze valstrikken.

Calvijn stelde dat de mens maar een heel klein vonkje nodig had om tot de hemelen te gaan. Draag hiervoor alle tegenspoed die nodig is, in volharding, opdat je niet teveel neemt en te zwaar wordt bevonden voor de enge poort. Houdt je bezit smal en sober om op het smalle pad te blijven, wat ook zeer kronkelig is, en op bepaalde punten smaller is dan andere punten. Blijf niet ergens vastzitten door je overmoed en overmatigheid. Blijf snijden.

Calvijn noemt dit evangelie een zonderling getuigenis, als zonderlijke voorbeelden van lijdzaamheid. Het is niet het gewone en gebruikelijke, maar het ongewone en ongebruikelijke, want in de stad gaat het om hoe meer hoe beter, en men gaat tot het uiterste in het opblazen van het ego, allemaal voor de markt, ook omdat bij ontploffing de medische markt wat te doen en te verdienen heeft. Het is een medische voedselketen en pyramide, waarin de medischen de poppenmakers zijn die aan de touwtjes trekken. Het is een systeem van roof.

Men vraagt vandaag terecht : Waar is de weg ?
De oorlogen woeden maar voort.
Waar oude mannen kijfen moeten jonge mensen sterven.
De rest van de wereld leeft door om zichzelf te spoeden naar hun volgende portie zelfbevrediging.
Oude principes van de reformatie is men vergeten.
Zodra er een verloren geraakt leerprincipe wordt besproken gaapt menig mens,
maar zodra er een nieuwe sportheld opstaat is het volk uitzinnig.
Dan haalt men de vlaggetjes erbij, en de toeters.
Waar leidt deze waanzin naartoe ?
Het is ego tegen ego, stelt het boek Anderlech in de nieuwe bijbel. (1:4)
Men doet hier een spelletje wie het grootste ego heeft, de grootste bluf, en het meest durft te doen, het ergste over de grenzen durft te gaan. Het is een verslaving. Men is aan psychische steroïden, tot psychonautische ervaringen die psychopatisch zijn. Waar leidt deze waaghalzerij naartoe, en waar is het goed voor ? Het volk snakt ernaar, naar dit soort sensatie. Ze houden er ook van als de grote helden weer instorten na een tijd en meedogenloos vervangen worden door nieuwe helden. Het lijkt eindeloos en uitzichtloos.

Groter, meer, harder, sneller. De wereld is losgeslagen. De beer is los.
In het boek Anderlech gaat het om de uittocht hieruit.
Voor de vromen spreekt het verhaal van de Exodus nog steeds tot de verbeelding,

als een beeld van hoop, en ook het verhaal van de Reformatie.
Het boek Anderlech in de nieuwe bijbel verdiept dat.
Werktuigen zijn ons gegeven om tot de werkplaatsen van het beloofde land te gaan.
Zo kan het volk weer betekenis en zin vinden.

Het mag duidelijk zijn : ego tegen ego, wie is het grootst, wie heeft het meest, zijn allemaal spelletjes die gespeeld worden op de kermis van werelds bedrog. Wie heeft de meeste volgelingen ? Wie is er het populairst ? Wie durft het krankzinnigste te doen om zijn ziel te verliezen ? Wie heeft zijn ziel het ergst verloren ? Wie is de grootste zombie ? Wie durft het verst te gaan in het verminken van de moeder natuur door zijn protserigheid ? Want dat is wat het is. Ze verdrukken de moeder ziel. Allemaal krankzinnige spelletjes op de kermis van werelds bedrog, het gaan van illusie tot illusie. Het is geen directe, aardse kracht die men tentoonspreidt. Het is hekserij. Men heeft drugs ingekocht voor deze waanbeelden van sterkte en grootheid. Wie is de sterkste, wie heeft de grootste bluf, wie durft het meest, wie is de snelste ? Maar ook : wie is de domste, wie doet de domste dingen, want dat is eigenlijk wat het is. De dommen zoeken een nog dommere leider. Dar laven ze zich aan.

Moeder Laodicea is dronken. Ze waggelt en struikelt, en fokt haar nephilim mannen. Ze blijft maar raketten afvuren op de vromen in de wildernis. Daarom moeten de vromen dieper en dieper gaan. Uit de bereikbaarheids-zone van Moeder Laodicea.

Calvijn wees op de kerkvader Hilarius die zag dat de kerk bezet was door wrede tirannen die onder de beul waren als Romeinse keizer. Hilarius stelde dat de bergen en wildernissen, de diepe putten en de gevangenis veiliger waren dan de grote pracht van de tempels, want in de wildernissen en gevangenissen ontvingen de profeten het Woord van God. We moeten daarom de wereld verachten en uit de dodelijke poel van de verderfelijke stad gaan.

In zijn verklaring van 1 Johannes roept Calvijn de vromen op om zorgvuldigheid te beoefenen in de godsdienst. Hij roept op tot standvastigheid in de strijd onder God’s leiding. Hij noemt heiligheid het bewijs dat de vrome uit God is geboren. Het moet bewezen worden, anders is de roeping tevergeefs. Er moet beantwoord worden aan de roeping. De roeping moet groter geacht worden dan de verhinderingen van de wereld. Men moet hierin geen deel hebben aan de wereld. Men moet zuchten onder de last der wereld, de wereld mishagen, en niet ophouden God te vrezen.

We moeten stellen dat macht over de wereld, over het aardse, over het vlees, verdiend moet worden, want anders is het bedrog, als mensen zomaar macht in de schoot wordt geworpen. Ware macht is zorg. We zien in de verklaring van 1 Johannes dat Calvijn weer naar de Institutie grijpt en de vrije wil aanvalt. Hij stelt dat er geen samenwerking is tussen genade en eigen kracht om van de zonde verlost te worden. Deels heeft hij hierin gelijk dat we niet door het vlees de zonde kunnen overwinnen. Hij valt de vrije wil aan in de zin dat de mens niets uit zichzelf kan verdienen. Wel laat hij op andere plaatsen zien dat de mens het door genade, door van boven, kan verdienen, maar daar is Calvijn altijd heel voorzichtig mee. Op andere plaatsen noemt hij genade een ander loon. Daarom is zijn theologie interconcentrisch. De mens is altijd bezoedeld, ook als hij het goede doet, en daarom moet in de leer van Calvijn alles vanuit God worden beredeneerd. Hij bespreekt wel diepere lagen van de mens en van God, die soms ook met elkaar in strijd zijn.

God is de toetssteen, niet de mens. Daar wil Calvijn op wijzen. De mens beslist niet wat goed en kwaad is. Calvijn stelt dat de vrome niet barmhartiger mag zijn dan God, niet mag twisten met het oordeel van God, maar Calvijn stelt ook dat men niet lichtelijk een vonnis over iemand mag uitstrijken en dat de liefde de vromen moet bewegen om wel te hopen.

In de leer van Calvijn is de genade de geestelijke gaven, en men moet de geestelijke gaven verheffen en niet iets breders begeren.

HOOFDSTUK 16. CALVIJN - TUSSEN ACHTERBUURT EN WILDERNIS

In de leer van Calvijn gaat het niet slechts om het geloof, maar ook om het roepen.
Het geloof is in de leer van Calvijn het nauwkeurig en volkomen kennen van God, wat bezield moet worden door het roepen. Dan is het een levend geloof, zo niet, dan is het dood. Het gaat niet zomaar om een historisch kennen, maar om een geestelijk kennen. Er is dus veel vals geloof, waar Calvijn tegen waarschuwt.

Calvijn waarschuwt in zijn verklaring van 1 Johannes tegen blinkende deugden die uit een onzuiver hart voortkomen. Voor God stinken ze. Er ligt het probleem van de mystificering van de natuur, dat men shortcuts heeft gemaakt in de natuur wat tot stad en substad is geworden, terwijl God ons dieper in de wildernis roept. Dan moet men het gehele pad begaan en geen stappen overslaan. Teveel mystificering en magificering vreet het diepere onderwijs weg, en klot samen tot stad en substad om de natuur te exploiteren. Dat is een markt. De mens parasiteert op moeder natuur. Vandaar dat mens en natuur met elkaar in oorlog zijn. De mens leeft zo in een fantasie.

Calvijn komt hier tegen, en roept de mens terug tot de natuurgrenzen. De mens is afgedwaald. Alhoewel Calvijn Jezus noemt, noemt hij ook het gevaar van overmatige christificering. Het mag niet ten koste van het onderwijs gaan. Toch ligt bij hem christofascisme op de loer. Wij moeten eerlijk snijden met het mes. Dat de mens het langs slinkse wegen en misbruik heeft geprobeerd te verdienen wil niet zeggen dat men het niet eerlijk moet verdienen. Calvijn heeft er vaak een handje van anti-economisch te zijn als het op religie aankomt, en dat kan eng worden. In zijn bijbelverklaring is er meer ruimte voor hemelse economie dan in zijn Institutie. Vandaar dat de Institutie niet op zichzelf mag bestaan, maar ook in zijn bijbelverklaring ligt er soms het gevaar van de Institutie. Het calvinistische pad is niet zonder boobytraps. Overal kunnen valstrikken liggen in de uittocht uit de stad. Calvijn gaat diep, dat wel, maar niet zonder gevaren, niet zonder valstrikken, en die moeten genoemd worden. Wij mogen Calvijn niet romanticeren. Hij was sluw. Deze kerkvader had zijn eigen problematiek, wat hij ook ruiterlijk toegaf. Hij had een temperament, en hij kon het beest wat in hem woedde niet verslaan. Dat gaf hij zelf toe. De reformatie moest nog verder. Ook na Calvijn. Wel is het belangrijk niet te ver af te dwalen van de calvinistische bloedlijnen, maar deze te verdiepen.

Lukas 16:15
Wat hoog is bij mensen, is een gruwel voor God.

Calvijn stelt dat de onzuiverheid van de harten verborgen is, en dat mensen daarom genoegen nemen met het uitwendige. Maar God kijkt eronder en ziet de vreselijke gruwelijkheden en smerigheden. Vandaar dat het bovenaan het lijstje van Calvijn staat om dit onder ogen te komen, dat de mens verdorven is en onder de vloek. Direct daarna komt de noodzaak het vlees te doden. Daar draait alles om in de leer van Calvijn. Dit zijn zijn voornaamste theologische leerregels, zoals hij dat zelf noemt. Telkens weer ligt er hierin het gevaar dat hij de genade te ver doorvoert, ook al beteugelt hij het ook. Vanwege het mensenwerk dat op de loer ligt noemt hij vaak de uitverkiezing. Ook hierin draaft Calvijn soms door, met name in de Institutie. In zijn bijbel verklaring probeert hij de balans terug te brengen, maar soms verliest hij het. Het monster is te sterk. De reformatie stond nog maar in de kinderschoenen.

In Calvijn’s verklaring van 1 Johannes maakt hij duidelijk dat de mens van het leven beroofd is en met geen verdiensten kan verkrijgen. Het kan alleen geschonken worden door God. Alleen door geloof kan de mens deelachtig worden hiervan, stelt Calvijn. Geloof is in de leer van Calvijn een nauwkeurig en volkomen kennen van God. De onverdiende gave moet dus wel in het Evangelie gezocht worden. Men kan het niet zelf, maar door geloof en het zoeken kan het tot de mens komen. Voor Calvijn is dat zoeken een liefhebben van het Evangelie, en een pad van boete en vrees. Er ligt dus altijd deze spanning tussen God en mens, dat de mens het niet kan verdienen, maar het wel moet zoeken en liefhebben en ertoe moet naderen met boete en vrees. Uiteindelijk is het God die geeft en het beoordeelt.

Calvijn stelt dat God de auteur van het geloof is, en dat een voorbijgaande mening die aan wat anders hangt van het geloof verschilt.

Calvijn stelt dat het geestelijke staat voor de waarheid, en dat het de voorpenning is. We kunnen stellen dat het de hemelse valuta is, de hemelse economie. Dat is iets wat de mens niet kent.

Calvijn waarschuwt tegen vleselijke en wereldse liefde, tegen ijdele en zelfzuchtige liefde. Calvijn stelt dat de liefde die bij het geloof hoort de wereld zal overwinnen. Calvijn stelt dat het niet om de naam op zich gaat, maar om het geestelijke werk. Zij die geloven maar niet zoeken komen niet ver.

Nu hebben we hoofdstuk 5 van 1 Johannes besproken van Calvijn’s verklaring, oftewel 1J5, een grote wachter van de Logos, van het Woord.

HOOFDSTUK 17. CALVIJN EN DE ONGEBOREN KERK VAN DE ONFORMATIE

In zijn verklaring van 1 Johannes 4 stelt Calvijn dat als men God zegt lief te hebben, die onzichtbaar is, terwijl men het beeld van God, de naaste, die zichtbaar is haat, dan is die liefde vals. Als we de naaste die zichtbaar is niet liefhebben, dan kunnen we God die onzichtbaar is veel minder liefhebben. De andere kant van het verhaal is dat we alleen waarlijk kunnen liefhebben uit geloof en niet uit aanschouwen.

God kwam met onverdiende liefde tot ons, en dat moeten wij vergelden, stelt Calvijn. Er is altijd de basislaag van onvoorwaardelijke liefde, maar voor de hogere liefde moet het toch echt van twee kanten komen, dat moeten we erbij zeggen, maar Calvijn maakt een punt dat ook onze eigen liefde vanuit God moet stromen, dus in principe moet de mens als eerste een kanaal zijn.

Dat is ook zo met geloven. Er moet dus een zeker monergisme zijn, maar het mag niet extreem worden. Ergens moet er een kruispunt zijn tussen God en mens, waar de hemel de aarde raakt, en de aarde de hemel. Calvijn stelt dat het geloof gepaard moet zijn met zoeken, roepen en liefhebben, op het pad van boete en vrees. Anders is het geloof van geen waarde. Er is veel vals en dood geloof.

Calvijn stelt dat de liefde niet kan bestaan als het geen naastenliefde voortbrengt. Zo niet, dan is het slechts bedriegelijke roem.

Calvijn zegt dat als wij God vrijwillig als een vader liefhebben, dat wij door de straf-vrees niet meer gedwongen worden. In zijn polemische werken bestrijdt hij de vrije wil, maar in zijn bijbelverklaring is hij pastoraler, en beschrijft de relatie tussen ouder en kind. Uiteindelijk komt het allemaal wel van God in de leer van Calvijn, dus wat er dan aan vrije wil is voor de gelovigen, nadat God heeft ingegrepen is dan niet een autonome wil van de mens. Er ligt dus een spanning tussen vrijwilligheid en autonomie, dus tussen onvrije wil, vrije wil, en autonome wil. Van autonome wil is het minst sprake in de leer van Calvijn.

Calvijn stelt dat de vromen eenparig gepijnigd worden totdat God’s liefde als medicijn verlossing biedt. In de leer van Calvijn is er dus verschil tussen vrije wil en autonome wil, en tussen natuurlijke wil en geestelijke wil. De mens kan een natuurlijke wil hebben, ook zelfs een soort van goede wil, maar het is zwaar bezoedeld en verdorven, dus daarom moet de daadwerkelijk goede wil, de geestelijke wil, van God komen. De mens heeft altijd een onzuivere wil, terwijl God een zuivere wil heeft. Hoe dan ook moet de mens blijven streven naar het goede, blijven roepen en blijven zoeken.

Calvijn stelt dat God liefde is. Het geloof maakt dat God, ofterwel de liefde, in de mens blijft. Daarom zijn geloof en liefde onlosmakelijk aan elkaar verbonden. Daar waar het wordt losgekoppeld is het geen geloof meer. De liefde is het bewijs van het geloof.

Wie roemt God te hebben maar zijn naaste niet liefheeft, dat noemt Calvijn slechts ijdelheid, en zo iemand scheurt God van zich weg.

Wij moeten liefdeloos geloof daarom schuwen en verachten. Zowel de oude als de nieuwe bijbel stellen dat de liefde meer is dan geloof.

Wat is dat dan : men staat vooraan in de kerk te lofprijzen, maar ziet niet naar hun naasten om, dat is geen geloof, maar eigen roem, aandachttrekkerij. Liedjes zingen terwijl de aarde naar de mallemoer gaat door liefdeloosheid. Het is God een gruwel. Zowel de oude bijbel als de nieuwe bijbel waarschuwen tegen dit soort liedjes zingen. God kan het niet aanhoren. Met zoveel afgoden in hun hart komen ze tot God. Dat is niet meer God waartoe ze naderen, maar de zangafgod, ook één van de koppen van het Pseudo-Johannes monster. Overmatig zingen is iets van het vlees en dooft het geestelijke. Begin met het overdenken van de Psalmen van Beloch voordat je je mond opentrekt. Wees als de stille, luisterende en toetsende Maria, niet als de dwaze, overmoedige Martha.

God kan het niet aanhoren als het vlees zingt. Het is allemaal lichtzinnigheid.

Calvijn laat ook twee verschillende soorten liefde zien : de van God ingegeven liefde, en de door de mens toegedragen liefde tot God, maar uiteindelijk stromen beiden vanuit de bron van God. Als God Kennis is, en Liefde, dan kan een mens ook niet waarlijk liefhebben buiten deze bron om.

In de leer van Calvijn is God als de almoeder of oermoeder verworpen door de mens, maar dat heeft God’s liefde niet teniet gedaan, want de mens was nog ongeboren. Calvijn noemt hen die de liefde van het geloof scheiden ongeformeerd.

Calvijn stelt dat alleen zorgvuldigheid uiteindelijk leidt tot zuivere onderscheiding. Calvijn stelt dat de vromen ontdekt moeten worden aan de afgrijselijke bedrieglijkheden die van God afleiden.

Calvijn strijdt tegen de vrije wil, de verdiensten der werken en de versierde godsdienst. Hij laat zien dat het allemaal vanuit God moet komen. Toch is er een vrijwilligheid als gave van God. We kunnen stellen dat Calvijn hier in wezen over het eeuwige touw spreekt, en over verborgen geheimenissen die hij in principe verdiept en nuanceert in zijn verdere verklaring. Er ligt geen ‘ja’ in de voorwerpelijkheid, maar wel een mogelijke ‘ja’ in de onderwerpelijkheid en de verbandelijkheid, maar Calvijn laat zich daar nauwelijks over uit, alleen als hij daartoe door God wordt gedreven.

HOOFDSTUK 18. CALVIJN EN DE DRIEVOUDIGE VREZE

Calvijn noemde de kerk die geloof van liefde had gescheiden de ongeformeerden. We zien een kerk die zich gulzig op Jezus stort als snelle afgod, tot een zondebok-cultus, en daarom zijn ze met het verkeerde deel van Jezus weggerend. Er is goede Jezusologie en slechte Jezusologie, maar beiden dienen de predikanten te verdiepen. Het onderwerp wordt niet ontweken want het is onderdeel geworden van taal en terminologie. Wel is het de taak van de predikanten om het te brengen van voorwerpelijkheid tot onderwerpelijkheid. De diepte van de ontwerpelijkheid moest ook laten zien worden, en de verbandelijkheid.

De kwestie Calvijn is hierin een ingewikkelde. Ik had dromen dat er twee Calvijnen waren. Calvijn het monster had Calvijn het vruchtje verslonden, en het vruchtje was ergens in het geboortekanaal blijven steken, blijven hangen. Calvijn stelde van zichzelf dat hij een temperament had, en dat hij in gevecht was met een beest wat hij niet kon overwinnen. Hij had heel duidelijk meervoudige personaliteiten. Hij was niet één persoon zomaar. Er moet nog scheiding komen tussen het vruchtje van Calvijn wat nooit werkelijkheid kon worden, en het monster Calvijn. Hij was een genie en prolifisch als theoloog, maar had ook hele gevaarlijke kanten. Het vruchtje Calvijn was alleen maar half geboren. Het was ergens blijven steken in de grote tunnel tussen bewustzijn en onderbewustzijn. Het kon niet rijpen. Het versteende. De gruwelijkheden hiervan zijn onbekend. Er zijn meerdere mensen die zo lijden dat ze niet weten wie ze zijn. Dat wat wel geboren wordt is het monster wat hen heeft opgeslokt. Die bestuurt alles, zodat het vruchtje niet veel in te brengen heeft, maar toch wordt er gezaaid, en toch spreekt het vruchtje er doorheen. 90% was het monster, die het vruchtje van 10% onderdrukte. We spreken daarom dus nog over een verborgen calvinisme, het wilde calvinisme.

Er was goede calvinologie en slechte calvinologie. We zien twee Calvijnen tegenover elkaar, in strijd met elkaar.

In zijn verklaring van 1 Johannes 3 stelt Calvijn dat als er tweestrijd is tussen God en mens, dan kan de mens dat overbruggen door de naastenliefde. Maar nog wil dat niet zeggen dat de Heere zo iemand aanneemt, want dat kan alleen door de Vreze des Heeren, stelt Calvijn. Hij laat dus nog een derde dimensie zien van geloof. Geloof, liefde en vreze is de uiteindelijke sleutel tot God, stelt Calvijn. Zonder de vreze is er geen daadwerkelijke doorgang. Dan gaat het niet om de vreze op zich, maar om de regerende vreze, stelt Calvijn. De vreze moet uiteindelijk het geloof en de liefde regeren. We kunnen stellen dat dit een strijd is tegen de hybris, de overdosis. Een kerk waar het geloof is gescheiden van de liefde, en waar de vreze niet regeert, is nog ongeformeerd.

Calvijn stelt dat het niet zomaar om namen gaat, want de naam is de prediking. Hij waarschuwt dus tegen zomaar dode namengodsdienst. Er is geen geloof zonder leer. Daarom moet de mens komen tot de hemelse kennis als kader.

Calvijn stelt dat er niet op de werken gezien moet worden, maar op de vreze. In die zin is er geen loon op zomaar werken op zich, maar op de vreze, en de vreze brengt afstemming met zich mee, en is de daadwerkelijke verhoring der gebeden. Hij waarschuwt dan ook tegen het scheiden van geloof en vreze. Zelfbehagenis en huichelarij komt nergens, stelt Calvijn. De vreze moet niet zomaar van de mens zijn op zich, want dan is het bezoedeld, maar moet van God gegeven zijn. We kunnen

stellen dat de mens hier wel intens zelf bij betrokken dient te zijn. Calvijn wijst er ook op dat men een goed geweten dient te hebben om enige godsdienst te kunnen hebben. Calvijn stelt dat de vreze onderwijst tot zelfmishagen.

Calvijn noemt dat God groter is dan het hart van de vromen, dus God ziet scherper, onderzoekt dieper en oordeelt strenger. Calvijn stelde dat ook Paulus had toegegeven dat hoe zorgvuldig hij ook was, hij in veel nog faalde. Paulus gaf toe dat hij nog vaak onbedachtzaam en niet alert en waakzaam was. Dat zei Calvijn ook van zichzelf. Als de reformatie nog in de kinderschoenen was, dan was het tijdperk van Paulus nog het baby tijdperk. Belangrijke dingen werden door de babies gesproken, wat God ook liet zien in de psalmen, maar babies zijn babies. Er kunnen nog slordigheden zijn. Als men dit tijdperk onfeilbaar wil maken en de oude bijbel ook onfeilbaar wil prijzen, dan overschat men het begin stadium van de theologie, en is het niets dan voorouder-verering.

Calvijn roept terug tot de droefheid en de vreze, en tot een goed geweten. De wetenschap van God gaat dieper dan zomaar gevoel. Velen zijn zorgeloos geworden en zijn vervallen tot pluimstrijkerij. Calvijn noemt het als een virus van ongevoeligheid. Ze zijn dronken met een valse waan, en zo verachten ze hoogmoedig God’s oordeel. Calvijn stelt dat er geen geloof is zonder goed geweten. Alleen moeten wij niet op de werken zien, maar op de vreze die van boven komt. Calvijn stelt dat menselijke vreze bezoedeld kan zijn, zoals ook menselijk geloof en menselijke liefde, en dat daarom de mens geregeert dient te worden door de vreze des Heeren.

Er moet niet zomaar afstemming zijn tot God, maar afstemming aan de vreze des Heeren.

De mens komt niet zomaar tot God, maar hiertoe zijn middelen gegeven door Calvijn besproken. Calvijn sluit geenszins de werken buiten, maar dat ze moeten voortkomen vanuit de bron van de vreze des Heeren. De waarheid is niet in de tong, maar in de daad, stelt Calvijn. Calvijn geeft nog een andere reden waarom het niet zomaar om de werken gaat. Werken zonder medelijden zijn waardeloos, stelt Calvijn. We moeten niet minder over de tegenspoed van de naaste bedroefd zijn dan over onze eigen tegenspoed. Werken zonder medelijden zijn God niet welbehagelijk. Dus in die zin vallen al een heleboel werken af. Velen leven in schijnwerk omdat ze niet geroerd zijn door de ellende van hun naasten, stelt Calvijn.

We zien dat Calvijn op zijn pastorale en menselijke hoogtepunt is in zijn bespreking van 1 Johannes. Er zijn teveel versierde werken en beuzelende werken die de mens bedriegen, stelt Calvijn.

De werken die uit het geestelijke stromen worden als goed gerekend, omdat ze vrijwillig zijn, stelt Calvijn. De vrijwilligheid stroomt alleen vanuit het geestelijke, en daarom is er ook loon, alsof het de eigen werken van de vromen zijn, omdat deze zijn gegeven. Dit gebeurt door de wedergeboorte die de eeuwige vreze des Heeren als vrucht heeft, stelt Calvijn. Calvijn hamert erop in zijn bijbelverklaring dat de vreze groeiend is, regerend, en eeuwig.

Calvijn noemt het de strijd tegen beestelijke ongevoeligheid. Hij waarschuwt ook tegen overmaat van uitverkiezingsleer, want de wedergeboorte is ook van belang.

Calvijn wijst erop dat de vreze niet alleen betekent de Heere te vrezen, maar ook de zonde. Je moet de zonde haten en verachten, en er niet lichtzinnig mee omgaan. We kunnen stellen dat overal waar een gebrek is aan de vreze verleiding tot zonde is. Overal waar de zonde is daar zijn de spiegelingen van de duistere rede, stelt Calvijn, en de vromen leven daar nog.

HOOFDSTUK 19. WEDERGEBOORTE EN WEDEROPVOEDING TOT WEDERGEBONDENHEID

De kloosters hadden vaak de regel van vegetarisme.
Spreuken 15:17 zegt : Beter een enkele schotel groente waar liefde is, dan een gemeste os, en haat daarbij. (Utrechtse vertaling) De verzen van dierenoffers zijn slechts symbolisch voor de strijd tegen de zonde, zoals ook het jachtbevel van Noach tegen het vlees, de oerzonde. Nadrukkelijk was dat geen strijd tegen ‘vlees en bloed’. Hoe beunhazen dat hebben lopen verdraaien is de Heere een grote gruwel. Ook de nieuwe bijbel is net zoals de oude bijbel vol met vegetarisme, en wanneer er het jachtbevel is is dit ook tegen de oerzonde. In de westerse landen is de taalkunde vaak ver te zoeken. Het westen is vol van platte en verletterlijkte talen, en daarom moet de mens terug naar diepte en betekenis. Zo niet, dan is men nog ongeformeerd.

Wat gaat er aan vooraf, aan vegetarisme ? Men moet de eindeloos diepe put van zonde en bedrog onder ogen komen, eraan ontdekt worden, en zo tot het pad van boete en vrees gaan. De Heere veracht de verbrokenen en verslagenen van hart niet.

Haat staat gelijk aan moord. De mens denkt beter te worden door de moord op dieren, maar het is groot bedrog. Het is een onbijbelse gedachte, zowel in de oude als nieuwe bijbel, maar ze hebben het verdraaid tot hun eigen verderf. Dat is wat het oervlees doet. Alles zet het oervlees tot zijn hand. Zij leven door willekeur en gewoonte. Er is niets goeds aan dat leven, maar het is de ergste dood waarmee de mens zich vleidt. Dan sta je tegenover een Goliath die spot en kleineert. Deze mens wil niet getuchtigd worden, wil geen boete doen. Deze mens wil niet vrezen, maar anderen laten vrezen. Zo pompt deze mens zich vol. Vol met spotternij, vol met gehoon, vol met vals gelach, maar deze

beesten zullen elkaar verscheuren. Nu drijven ze nog markt. Als ze zullen merken dat er lekken zijn in hun schip zullen ze elkaar erop aanvallen.

Beloch 3 zegt :

‘De hemel is mijn Leider,
Zij onderwijst mij en waakt over mijn ziel,
Mij ontbreekt niets,
Dit boek is zonder twijfel een richtsnoer voor de hemelvrezenden.’

Alleen door de vreze worden wij afgestemd.
De psalmist begeerde de sobere vreze des Heeren meer dan goud, het is zoeter dan honing. (Psalm 19)

‘Ook laat uw knecht zich erdoor ernstig vermanen ; in het houden ervan is groot loon.’ (vers 12)

Wij ontvangen waarlijk loon, niets dan door de vreze des Heeren. De vromen zijn daarom vrezelingen, vreze-arbeiders. Zij werken voor Moeder Vreze. Alleen zo worden zij wedergeboren. Daarbuiten ligt het grote bedrog van de beuzelaars en beunhazen.

‘Behoed uw knecht ook voor overmoed, opdat deze niet heerse’ (vers 14)
‘Dan is onberispelijkheid daar’

Dit ligt allemaal besloten in de Vreze des Heeren, in niets anders.
Dan hebben we het niet zomaar over eerbied, maar over waakzaamheid.
Ook hebben we het niet zomaar over voorzichtigheid, want dat kan enggeestig worden, maar over zelfwantrouwen. Men moet dus ook twijfelen aan de eigen voorzichtigheid, want die is vaak afgodisch, dat men nog de oude afgoden vereert, en dan xenofobisch is naar het vreemde toe. Onderzoekt alles, en behoudt het goede. Voorzichtigheid, als het van de oude natuur komt, is vaak spijbelarij en eigengerechtig.

Moeten we dan niet voorzichtig zijn en ons overal maar instorten en alles maar toelaten ? Nee, natuurlijk niet, maar we moeten ook voorzichtig zijn met die akelige voorzichtigheid van de oude natuur die zijn hebzucht bewaakt. Voorzichtigheid heeft een hele andere definitie gekregen in de moderne, westerse wereld, als de waakhond van het vlees. Wij moeten waakzaam zijn, en alles toetsen, ook de eigen kortzichtigheid en voorzichtigheid.

De trotse mens weet het al, en is voorzichtig met alles wat hem mogelijk kan doen ontwaken.
De hemelvrezende laat zich onderwijzen.

Er is een voorzichtigheid die niet de vreze des Heeren is, maar die verlies vreest, verlies van status, verlies van macht, verlies van ego, verlies van oude ideeën, verlies van tradities. Deze valse voorzichtigheid bewaakt niet de waarheid, maar het bezit. Het is gestolde voorzichtigheid van het oervlees. Het bewaakt niet de ziel, maar het gemak. Het wendt zich alleen naar buiten, niet naar binnen, terwijl de waakzaamheid des Heeren zich ook naar binnen richt, en de bedriegelijkheid van het ego kent. Het toetst niet alleen de vreemdeling, maar ook zichzelf. De vreze en waakzaamheid

des Heeren toetst niet alleen de vijand, maar ook de wachters zelf. Dat is de ware wachtpost van de ziel. Vaak is de vijand juist binnen de muren. De hemelvrezende wantrouwt daarom niet alleen de wereld, maar ook zijn eigen oordeel. De dwaas vreest het vreemde, maar de hemelvrezende vreest zijn eigen blindheid.

Nee, er valt niets te lachen, er valt niets te glimlachen, niets te feesten. Het volk moet terug tot de boetvaardigheid, de droefheid en de vreze. Bekeert u, en en doet uw gruwelen weg. Alles moet afgestemd, gewassen en beloond worden door de vreze des Heeren.

Beloch 3 zegt verder :

In de nacht zoek ik U, en kom tot waar U baadt.
In de nacht zie ik U en roep ik tot U,
Want mijn vijanden achtervolgen mij.
U spreekt in geheimtaal tot mij,
U ziet mijn vijand, en kent hen bij namen,
U gaat voor mij uit, en vernietigt hen met uw speer,
Ja, een groot oorlogsvoerder bent Gij

Dit is het loon voor de hemelvrezenden, dat Moeder Vreze voor hen uitgaat en hen leidt, hen beschermt tegen de zonde, tegen het ego. Zij leren van Haar deze geheime taal.
De Vreze des Heeren praat het niet schoon, maar benoemt het. Ze ziet de vijand en kent hen bij namen.

Door al het vele vlees wat de mens eet door gebrek aan vreze des Heeren is de mens overmoedig geworden en ziet niet met de ogen des Heeren, ontvangt hierdoor geen openbaring. Het volk is ten gronde gegaan door gebrek aan openbaring, door gebrek aan vreze des Heeren. Het boek Daniël begint met vegetarisme, voordat hij zijn grote openbaringen bespreekt.

We komen thuis op deze basis, onherroepelijk, wanneer de vreze des Heeren tot een eeuwig koord is. De vrome moet daar volkomen mee vervuld zijn, dat het hem regeert, dat niet zijn eigen vrezeloze ik op de troon zit, of het ik wat alleen de vreemdeling vreest en niet zichzelf. De mens moet terugkeren tot de zelfvreze, maar eens goed van zichzelf in paniek raken. Pas dan kan de vreze des Heeren waarlijk wortel schieten.

Zo mag de ziel terugkeren tot de zee, tot de golven van de Vreze des Heeren, die op en neer gaan, dat grote natuurverschijnsel, waarin wedergeboorte, wederopvoeding en wedergebondenheid mag plaatsvinden.

HOOFDSTUK 20. DE GEBOORTE VAN CALVIJN

Calvijn strijdt tegen wat hij noemt de versierde Jezus, een jezus die de mensen verzonnen hebben. Hij deelt ze ook allemaal in categorieën in. Er zijn allerlei soorten versierde Jezussen, stelt Calvijn. Calvijn zegt dat er teveel zijn om op te noemen. ‘Weet ik veel wat voor versierde Jezussen ze zich erop nahouden.’ Calvijn gaat flink tegen hen tekeer in zijn verklaring van 1 Johannes 2. Hij stelt dat het om de kennis gaat, het begrijpen wat Jezus inhoudt. Jezus zelf wees ook op de kennis als de sleutel tot behoudenis, niet zomaar een naam, want velen zullen met de naam van Jezus aan de hemelpoorten komen maar niet toe worden gelaten, omdat ze gebodenloos waren. Jezus in de mond hebben zegt niets, stelt Calvijn. Calvijn stelt dat de wereld kortstondig en bouwvallig is. De ijdelheid, stelt Calvijn, wordt in pracht en schijn bedreven. Calvijn stelt ook dat de liefde van de wereld ijdel is. Daarom, stelt Calvijn, moet in ijver de vreze des Heeren bevolen worden en het pad van boete gewezen worden. Calvijn stelt dat het van het grootste belang is de mens op te wekken tot de vreze des Heeren.

Het ware kennen, stelt Calvijn, is het doen van de geboden, anders zou het slechts ijdel zijn. In de verdere leer van Calvijn komt dat neer op afgestemd zijn en geleid worden tot ontmaskering en aflegging. Zij die God niet kennen onderhouden de geboden niet, stelt Calvijn. We kunnen stellen dat de kennis bindt tot de geboden. Het is een bindende kracht. Ook brengt de kennis de vreze des Heeren aan. Calvijn noemt dat er ook een huichelachtige en dode kennis is. Calvijn zet God niet weg als zoete, lieve Gerritje, maar stelt dat God een oprechte gezindheid van het hart vereist. God eist ook kennis. Kennis is de sleutel in de leer van Calvijn. Hij stelt dat veel kennis verborgen is. We kunnen ook denken aan de verloren kennis. Calvijn hangt vrijwel geheel het monergisme aan vaak, maar zegt wel dat het van twee kanten moet komen op sommige momenten, maar dat dat iets is wat het monergisme bewerkt. Alles in en door God, en daarin ligt de vrijwilligheid van de tweede genade, dat God de mens vrijwillig maakt om zo de mens het goede te laten willen en doen. In de Institutie doet hij daar extremistisch over, maar in zijn bijbelverklaring nuanceert hij het, en laat hij de contexten zien, en gaat hij er pastoraler mee om. Toch drijft hij telkens terug naar de Institutie, maar raakt het niet meer zo fel aan. In de bijbelverklaring zien we vaak een wat gematigdere Calvijn, maar het heeft z’n pieken. We staan oog in oog met het monster van eeuwen kerkgeschiedenis, en die moet dan uiteindelijk concessies doen.

Calvijn stelt in zijn verklaring van 1 Johannes 1 dat het probleem van de wereld is dat ze zich in hun leugen beroemd hebben.

De mens is nooit de eerste oorzaak, maar God, die de kennis is, stelt Calvijn, en daarvan is het andere vrucht. Zuiverheid is de vrucht. De mens is niets zonder God, zonder de kennis. Calvijn wil hiervan niet afdrijven. Hij stelt dat de vreze des Heeren de mens moet regeren, anders wandelt de mens in de duisternis. De vreze staat absoluut bovenaan. Dit kan alleen begrepen worden door een zuiver geweten, stelt Calvijn. Hieraan wordt alles getoetst, aan de vreze des Heeren. De oprechtheid van het geweten kan dat alleen onderscheiden, stelt Calvijn. Als hij de Jezus-afgoderij ter sprake brengt, dat men een versierde Jezus heeft, dan wijst hij erop dat Jezus niet verlost zonder dat er sprake is van bekering. Calvijn roept op tot bekering, anders is er geen weg. Hij is huiverig met zomaar genade die een excuus zou zijn om te zondigen, een soort van roze Jezus die vele er op nahouden. Hij wijst op de kennis. Deze kennis is het onderhouden van de geboden. We zien dat Calvijn aan twee kanten werkt, aan de kant van God, en aan de kant van de mens, maar uiteindelijk

komt het van God. De mens moet zich alleen niets inbeelden. Het is niet mogelijk zonder een zuiver geweten, zonder een oprecht hart en zonder de vreze des Heeren die regeert.

Calvijn zegt ook niet dat men zomaar vol moet worden met het geestelijke, maar dat men vol moet worden met de vreze des Heeren. Dat is ook het onderwijs van de nieuwe bijbel : men moet vol worden met het geestelijke, maar daar blijft het niet bij. Men moet aan zichzelf sterven en opstaan in de vreze des Heeren, en zo gaan tot het eeuwige touw. Zo kan de mens niet meer geleid worden door de oude natuur, maar is de mens uit God geboren, en geleid door de touwen des Heeren. Dat is ook de boodschap van 1 Johannes, waar Calvijn op wijst.

Calvijn wijst erop dat dit niet kan plaatsvinden totdat de mens weet dat hij de allerellendigste is. Calvijn hamert erop dat vergeving niet van bekering gescheiden kan worden. Ook is er geen vrede zonder vreze. De vreze des Heeren moet niet slechts het geweten vervullen, maar ook regeren, stelt Calvijn. Calvijn stelt dat door ijdele versieringen de mens de belijdenis van het evangelie vals heeft gemaakt. Hij beschrijft dan de ijdel versierde Jezus die ze gemaakt hebben. Calvijn stelt dat het het hoogste kwaad is als de bozen tezamen komen om zich daardoor nog meer van God te vervreemden. Calvijn stelt dat het God gaat om bekwame en getrouwe getuigen van het levendmakende Woord, van hoe dat leven geopenbaard kan worden. Door het Woord is het verborgen leven uitgestort over de schepselen. Calvijn spreekt over de hoop van openbaring als hij het over deze dingen heeft. Calvijn heeft het over het woord des levens wat altijd al heeft bestaan. Het plan is openbaring in dat woord. Dat is wat de verkondiging is. Daartoe heeft God getrouwe en bekwame getuigen geroepen. Hij heeft het dan over de prediking van het eeuwige Woord, de eeuwige logos. In de volheid van de tijd is het geopenbaard, in het menselijke leven. Het Woord noemt Calvijn ook de Wijsheid van God. Calvijn noemt het belang van de onderwezenheid van de getuigen, zoals ook Johannes onderwezen was. Alle bekwaamheid rust er op dat de mens eerst onderwezen wordt in het zoonschap. Leraren moeten eerst leerlingen zijn van het zoonschap. Hiermee wijst Calvijn terug naar het benodige zoonschap tot de moeder zoals God eerst kwam tot de mensheid, en de mensheid verwierp haar. Dit geheimenis kan niet met ogen of handen begrepen worden. Het is ook niet zo dat Calvijn dit veel noemt.

Calvijn waarschuwt tegen oververgoddelijking van Jezus, Jezus die God zou zijn als mens. Hij schuift de godheid van Jezus weg om onderscheid te maken tussen de goddelijke natuur en menselijke natuur van Jezus, maar draaft in het onderwerp van de godheid van Jezus te ver door. De Godheid van Jezus bij Calvijn is aan strenge regels onderworpen. Hij stelt dat er een menselijke afgod van Jezus is gemaakt die menselijk is versiert. Hij heeft een heel ander beeld over de godheid van Jezus, maar zelfs daarin kan hij soms christofascistisch zijn. Hij noemt dat God onzienlijk is, dus niet tastbaar, maar als eeuwige Zoon, terwijl God eerst als eeuwige moeder kwam. Wij gaan niet zover als Jezus God te noemen als eeuwige Zoon (Calvijn) of als mens (Servetus), maar als Woord. In principe is Jezus daar gewoon zo nu en dan een beeld van, of als Moeder. Zo Calvijn de mens waarschuwde tegen oververgoddelijking van Jezus, zo waarschuwen wij nog wel meer in het visserisme. Calvijn maakte al duidelijke grenzen, en die grenzen zijn nu nog duidelijker geworden, en nog genuanceerder, in het verdiepte calvinisme, oftewel terug naar de oerbron. Het Jezus principe werd in de kerkgeschiedenis te menselijk gemaakt, en te mannelijk, en het heeft het moederschap en dochterschap verdrongen. Vandaar alle excessen die we vandaag de dag op aarde zien, want niemand kan de oermoeder die God is, en haar dochter, met succes verdringen. Daartoe

is de nieuwe bijbel gekomen om de mens terug te brengen van de dwaling, zoals aangekondigd in het boek Openbaring, het boek Daniël en het evangelie van Johannes.

Calvijn noemt als vals geloof het lichtelijk menen of het met toestemming alleen voor goed houden. Hij wijst op het geloof als het met vaste en ongetwijfelde zekerheid aannemen en het als bevonden waarheid te durven onderschrijven. Calvijn is soms iets te snel met het niet twijfelen, het durven, en het zekere. Wij moeten terug naar Pniël, waar ook zeker ruimte voor is in de leer van Calvijn, maar ook vaak niet. Calvijn gaat nog teveel uit van het vanzelfsprekende, het voor de hand liggende, het normale, ook al gaat hij hierin veelal zijn eigen weg en snijdt veel weg. Calvijn is geen kuddedier, maar heeft wel zijn eigen kudde, en spreekt nogal opvallend vaak in snelle afrondingen. ‘Zo is het, en niet anders.’ Er moet dus ruimte zijn voor Pniël, voor het worstelen met de leerstellingen van Calvijn, om het te verdiepen en te zuiveren, zoals in het visserisme, in het verdiepte calvinisme.

De nieuwe bijbel wijst juist op het belang van veel meer twijfelen en toetsen, en niet te snel tot het instituut ‘kerk’ te gaan. Daartoe is de vreze des Heeren, wat ook zeer zeker over kerkvreze en wereldvreze gaat. De mens moet maar eens zeer bang worden voor al die overleveringen en tradities die van geslacht tot geslacht zijn doorgegeven. Calvijn zou zeggen : ‘De sleutel is als de mens weet dat hij de allerellendigste is.’ Zo wil Calvijn de mens bewaren tegen Laodicea en haar wereldse krachten die zich diep in de kerk hebben gezeteld.

Calvijn heeft het over lering die met vermaning gemengd is, naar het voorbeeld van Johannes. Calvijn noemt het onvergelijkelijke en onbegrijpelijke genade dat God nog kinderen wilde aannemen van deze wereld, en probeert dat vervolgens in zijn bijbelverklaring uit te leggen. Hij is zich hierin bewust dat deze genade ook deels verborgen is. Er zijn dingen die God simpelweg niet wil openbaren. De mens kan daar allerlei beredeneringen over hebben, maar wat niet is geopenbaard is niet geopenbaard. Calvijn roept dus ook op tot ontnuchtering. De mens is te ver gegaan, en heeft God verkracht. Calvijn roept deze ijdelheid een halt toe, en brengt grenzen aan waarover de mens niet kan en mag gaan. Calvijn stelt dat de onvergelijkelijke en onbegrijpelijke genade, die ook deels verborgen is, de oorzaak is van de vermaning. De nieuwe bijbel stelt ook dat elk oordeel voortkomt uit zorg. Het oordeel is de vrucht van zorg. Deze vermaning is een bevel tot zorg, en tot godvruchtigheid in het doen van de geboden. Uiteindelijk is dat wat Calvijn verstaat onder de kennis. Uiteindelijk is dit ook wat het geloof is. Calvijn wijst erop dat Johannes dit niet ordelijk deed. Johannes veranderde telkens in het leren en vermanen, dan hier, dan daar. Zo volgt Calvijn in die zin Johannes ook na. Calvijn stelt dat Johannes voornamelijk de zorg onderwijst. De vermaning is nodig om richting te geven en te zuiveren. Er staan veel gevaren op de loer en er zijn veel vijanden. Die bespreekt Calvijn ook, zo goed en kwaad als dat gaat. Deze kerkvader zat nog in een harnas. We bespreken twee Calvijnen : Calvijn als monster, en Calvijn als vruchtje. Calvijn was blijven steken in het kanaal van de geboorte. Aan ons de taak om Calvijn tot verdere geboorte te leiden. De geboorte van Calvijn moet nog komen.

Johannes waarschuwde tegen verleiding, zoals Calvijn dat ook deed. We zien Calvijn optreden als de Johannes van de na-middeleeuwen. Zo goed en kwaad als dat ging. Soms was hij als een Saul. Soms was hij als een Judas. Soms was hij als een Delilah. Soms was hij als een Goliath. Soms was hij als de monsters van Openbaring. Er waren twee Calvijnen. Er was ook een verborgen Calvijn. Aan u de keuze welk pad u wilt volgen.

Zo zijn we aan het einde gekomen van de bespreking van Calvijn van 1 Johannes. We zien daarin een goede en een slechte lijn. De hoofdstukken van Calvijn zijn de wachters van de Logos. 1J1, 1J2, 1J3, 1J4, 1J5, die onder de wachter ‘Dallas’ staan. Het is van belang dat te noemen in de demonologie. Wij wensen u God’s zegen toe om te verstaan datgene God’s Woord door Johannes Calvijn gesproken heeft, met de kunde om het goed te ziften. Net zoals in de Egyptologie moeten de wachters overwonnen worden, oftewel doorgrond, door de exegese. De duistere wachters onder Dallas zijn zwarte cobra’s, zoals Dallas zelf een zwarte cobra is. Het komt voort uit eeuwenlange opgehoopte kerkelijke vleselijkheid in de onformatie, wat parallel liep aan de reformatie. De kerk was nog niet waarlijk geboren, maar er waren slechts voortekenen geweest, zoals de nieuwe bijbel ook laat zien. Jeremia predikte er al over.

Johannes Calvijn, de man die pauzen verpulverde in zijn zwart-ijzeren vuist, kocht de bijbelboeken over. Zijn rijk kwam na het katholieke rijk, waar hij tegen streed. De reformatie was nog in de kinderschoenen. Het was nog grotendeels de onformatie, maar het oerbeginsel, het oerzaad, was teruggekomen. Het had de mensheid ingehaald. Het leven is vaak als een amputatie waarmee de mens dient te leven, gepaard gaande met zware fantoompijnen. Leren leven met de amputatie. Makkelijk gezegd dan gedaan. Daartoe is het hemelse onderwijs gekomen en de nieuwe bijbel, waarvan Calvijn en ook de oude bijbel al heenwijzers waren.

HOOFDSTUK 21. DE SCHOOL VAN CALVIJN

Calvijn stelt in zijn commentaar op 2 Petrus 3 dat de listigheid van de vijand in vele lagen komt, en daar zijn ook vele bedriegerijen van de goddelozen, waardoor het de vromen niet wordt toegelaten gerust te zijn. Men moet waakzaam zijn, alert. Er is een geestelijke oorlog gaande. De vrome moet in de kazerne geoefend worden. Calvijn stelt dat de vrome op wacht dient te staan zodat de vijand en het goddeloze bedrog de vrome niet zal overweldigen en vervoeren. Calvijn stelt dat de vrome hierin het vlees moet afleggen en niet zich bewapent met het vlees. Dat stelde Nietzsche ook, dat men niet moest pronken met het vlees, niet de borst vooruit, want dan is de strijd reeds verloren.

De genade is in de leer van Calvijn niet zomaar genade op zich, maar de geestelijke gaven. Het is dus geen leeg geloof. De mens moet geoefend worden in de geestelijke gaven. Genade is ook een ander loon in de leer van Calvijn, een hoger loon, wat van boven komt. Calvijn is heel ingetogen en sober en vaak huiverig met deze termen, want er is zoveel misbruik van, en bedrog.

Calvijn stelt dat de mens door de mate van geloof er deel van kan hebben, en geloof is in de leer van Calvijn de nauwkeurige en volkomen kennis van God. Al met al leidt Calvijn de vrome in tot deze school. Geloof is kennis. Genade is de geestelijke gaven, oftewel de werktuigen. Deze worden door Calvijn besproken. Calvijn stelt dat het geloof, oftewel de kennis, wast, het Woord wast, en de wasdom van de geestelijke gaven volgt, oftewel de wertuigen volgen.

Calvijn stelt dat men in dingen die hoog en donker zijn sober moet filosoferen. Hij wijst erop dat Petrus de lichtvaardige en vliegende mensen verwierp die alles verdraaiden en verwarden. Calvijn bespreekt de vliegers die buiten de weg dolen en het hoogste willen vliegen. Hij noemt ze hoogmoedige lieden. Hij noemt ze ook zwevers die geen principes hebben en die kerken verstoren.

Calvijn stelt de mens voor de keuze : ‘Of tot de ijver gaan, of in je vuiligheden blijven steken. Zij die blijven steken in hun vuiligheden kunnen niet op de hemelse wereld gericht zijn, en smaken alleen dat wat de verderfelijke wereld aangaat. De enige vrede die Calvijn toestaat is die van het geweten en van de vreze des Heeren. Deze vrede is de vrucht van geduld en hoop. Zij die geen aandacht schenken aan het oordeel van God worden door ontijdige begeerte voortgedreven. De mens moet van het vlees ontslagen worden om God geheel te kunnen aanhangen.

De wereld bestaat door de kracht van het Woord van God, stelt Calvijn. De kracht van de natuur is niet genoeg om de mens te onderhouden en voeden, maar meer nog ligt er daarin de stof van verderf besloten.

Calvijn wijst erop dat Petrus waarschuwde tegen de spotters, dat ze een groot gevaar waren, en dat ze zouden komen. Petrus wilde dat de vromen vaardig zouden zijn om ze te kunnen wederstaan. God gaf hen daartoe een schild. Daarom moesten de vromen onderwezen worden. Spotters zijn hen met een godslasterlijke hovaardigheid en daardoor verstandig willen schijnen. Calvijn stelt dat er niets zozeer te vrezen is dan de strijd met de spotters. Calvijn stelt dat de vrome daarom degelijk bewapend dient te zijn om te kunnen standhouden. Het mag niet onderschat worden, en een gewaarschuwd mens telt voor twee. Zo zal men als het komt geen enkele verontschuldiging hebben. Calvijn noemt het een strijd met verdorven mensen die alles omkeren. Calvijn noemt de noodzaak

van de gedurige vermaningen, anders dutten de vromen in. Er moeten prikkelingen van vermaningen zijn, anders verstikt de slapheid van het vlees alles.

HOOFDSTUK 22. CALVIJN : VAN GEESTELIJKHEID TOT VREZE

Calvijn stelt in zijn verklaring van 2 Petrus 2 dat er zekere lieden zijn die de vrijheid misbruiken en bedriegelijke aanlokselen gebruiken om dwazen ermee te vangen opdat ze van de vreze des Heeren worden ontslagen opdat ze in bandeloosheid terechtkomen. Zij misleiden de simpelen door opgeblazen woorden. Met hoogsprekendheid bedekken ze hun dwaalwegen. Oh, hoevelen vallen voor gladde tongen. IJdele klanken verdoven en bedriegen de ongeleerden, stelt Calvijn. Daarom is het onderwijs zo belangrijk. Daarom is de vermaning zo belangrijk. De mens moet wakker blijven. Calvijn noemt het hersenloze geesten. Ze zijn volkomen ongeschikt maar ze weten zichzelf populair te maken omdat ze de zonde maar laten ronddansen. Calvijn roept op terug te keren tot de toom. Hij noemt het een strijd tegen beestachtige ongevoeligheid. Alleen de lichtvaardigen vallen voor het aas van de hersenlozen.

De goddelozen stellen hun gelukzaligheid in de tegenwoordige wellusten, stelt Calvijn. Ongestraft kunnen de kwaden naar moedwil hun gang gaan, stelt Calvijn, en God zwijgt voor een tijd, maar

God heeft ook een dag des oordeels klaarstaan waardoor ze hun straf niet zullen ontgaan. God wacht alleen op het juiste moment. God laat het kwaad bestaan voor een reden. Het kaf groeit op met het koren, maar er is een dorsvloer. Uiteindelijk wordt het daar naartoe gebracht. Calvijn stelt dat de dag des oordeels verwacht moet worden in hoop en lijdzaamheid. Calvijn noemt Lot als voorbeeld, want hij walgde van de schandelijkheden van de Sodomieten, en dat werd hem tot rechtvaardigheid gerekend. Het was een zwaar lijden voor Lot dat hij onder de Sodomieten moest wonen. Hij werd erdoor gekweld. Telkens weer moest hij afgrijzelijke dingen zien. Hij werd daardoor geteisterd met zware droefheid. Elke andere vrome en rechtvaardige zou deze droefheid hebben. Dat is een teken van de godsvruchtigheid, stelt Calvijn. Calvijn stelt dat de mens moet kiezen tussen deze droefheid of de wellust van de wereld. De droefheid over de zonde is uit God. Dit mag geen kleine droefheid zijn.

Calvijn beschrijft de dag des oordeels, waarmee de wereld al eens eerder bedekt was, tijdens de zondvloed. Er werden maar acht zielen gered. Calvijn stelt dat op de dag des oordeels de menigte dus niet een schild zou zijn voor God om de goddelozen te beschutten. Het laat zien dat de mens niet zal ontkomen aan de wraak des Heeren. Calvijn stelt dat God niet veranderd is. In elk tijdperk straft God de zonde. Daarom zal ook de omkering van Sodom herhaald worden. Calvijn waarschuwt dat vóór die tijd is aangebroken de goddelozen van alles doen om met versierde woorden en grote list onoplettende zielen te bedriegen.

Calvijn stelt dat het geen licht lijden is voor de vromen als ze zien dat er algemeen wordt ingestemd met valse leringen. Calvijn waarschuwt dat er nauwelijks één op de tien die zeggen het smalle pad te volgen tot het einde zal standhouden. De meesten van hen zullen vallen voor losbandige leraren, die velen tot het verderf leiden. De meesten van hen worden verdorven, en ontaarden, stelt Calvijn. Calvijn roept op tot vreze en vroomheid.

Calvijn stelt dat het mensen zijn met een zwak geweten die door valse leraren worden ingenomen. Calvijn roept op tot standvastigheid. Calvijn heeft het er vaak over dat zonder een goed en zuiver geweten de mens op het pad van verderf is. Op andere plaatsen in zijn bijbelverklaring wijst hij erop dat het geweten vol dient te zijn met de vreze des Heeren en erdoor geregeerd dient te worden. Dit moet een groeiende en eeuwige vreze zijn. Het is niet genoeg alleen met het geestelijke vervuld te zijn. Dat zijn er zovelen. Zonder de vreze des Heeren is het niets.

Calvijn waarschuwt dat er valse profeten zijn gekomen, dat men op hun hoede moet zijn. Calvijn wijst erop dat het ook in de toekomst zal plaatsvinden. Calvijn roept op tot de strijd, met als voorbeeld de voorvaderen, die ook streden.

HOOFDSTUK 23. HET PNIËL VAN CALVIJN

Een zwakke plek in de leer van Calvijn is dat hij vaak snel algemeen aanvaarde traditionele opvattingen wil forceren, en hen die eraan twijfelen krijgen de zak, en beschuldigt hij snel van lauwheid. We zien dit ook weer in zijn bespreking van 2 Petrus 1. Calvijn is hierin heel vooringenomen. Gezonde twijfel is in bepaalde dingen geen ruimte voor bij Calvijn, en in andere dingen weer wel. Vandaar dat de nieuwe bijbel wel moest komen om meer ruimte te geven voor het toetsen, de twijfel, het onderzoek, met name ook van de eigen leer. Theologie mag niet vooringenomen zijn. De mens, juist ook de calvinistische mens die gestold is in de leer van Calvijn, een nauwsluitend theologisch systeem, moet teruggeleid worden tot Pniël, de rivier de Jabbok oversteken. Wij moeten worstelen met theologie als wetenschap en niet zomaar tot snelle conclusies komen. Dit houdt ook in te worstelen met Calvijn en calvinisme. Na het katholieke rijk kwam het calvinistische rijk, en nog steeds waren er dingen niet goed. Vandaar dat de nieuwe bijbel moest komen, zoals het boek Openbaring wees op de overwinnaars over het vlees die tot de witte steen kwamen, het verborgen manna, met de nieuwe namen, oftewel het boek des levens. Men werd misleid door voorwerpelijk om te gaan met de boom der kennis, en werd zo vergiftigd door haar vruchten. Daarom moet de mens nog komen tot de boom des levens voor verdieping in de verbandelijke onderwerpelijkheid. De nieuwe bijbel is dus de ontzegeling van de oude bijbel, en voor het volk een doorgang. Dat is niet zomaar een exodus, maar een esodus. Men komt tot de diep verlaten en vergeten wildernis van het oer, waar God de aarde raakte.

We zien de wachters opgesteld van de Logos, toen Calvijn de bijbelboeken overkocht van het katholieke systeem. We zien in de reformatorische demonologie de duistere vorst Megadon die zijn wachters opstelde als de nieuwe hoofdstukken van Calvijn van het boek Petrus in 2 delen.

1P1, 1P2, 1P3, 1P4, 1P5, 2P1, 2P2, 2P3. Dat zijn allemaal besprekingen en verklaringen door Johannes Calvijn, de nieuwe eigenaar van deze boeken. De wachters van de logos zijn vreselijke zwarte cobra’s die een vreselijk gif dragen voor een ieder die dichterbij durft te komen. Vandaar dat de vromen ingeleid moeten worden tot de geestelijke oorlog. Zonder Pniël is er geen weg. Men moet hiervoor de Jabbok oversteken, wat een overgangsgebied is, en grens tussen stammen en volkeren. Men moet verder kijken dan de neus lang is. Wees niet vooringenomen, maar degelijk ingelicht, en onderwezen, en oefent uzelf hierin. Men wordt vaak misleid door eigen gort.

Calvijn is te snel met zekerheden. Te vaak houdt hij vastgestelde zekerheden boven de twijfel en het gezonde toetsen. In die tijd was het ook gevaarlijk om te twijfelen. Al snel hing er de doodstraf boven het hoofd aan een zijden draadje vanwege vermeende ketterij. De wereld was nog in het Stockholm syndroom van religie. Wel streed Calvijn heftig tegen de katholieke religie.

Calvijn heeft een enorme Jezus-vooringenomenheid. Door zijn gebrekkige kennis van de Aramese taal, de taal van Jezus, en door zijn gebruik van het moderne varkensgrieks blijven de diepere betekenissen voor hem verborgen. Ook een reden waarom de nieuwe bijbel moest komen. Wel zien we Calvijn strijden tegen de Jezus-afgoderij en oververgoddelijking van Jezus, wat hij versierde Jezussen noemt wat door het volk is gedaan. Hij haalt daadwerkelijk alles uit de kast om hier tegen te strijden, en toont het sobere pad door de wildernis in deze dingen.

De vooringenomenheid van Calvijn is gebouwd op gewenning, toch wel als product van zijn tijd. Vandaar dat wij niet te romantisch over Calvijn mogen denken. Hij heeft hele goede dingen gedaan, maar ook hele slechte dingen, en dat geldt ook voor zijn prediking. Luther was slechts als een Johannes de Doper die de weg voor Calvijn moest bereiden. Calvijn droeg iets belangrijks, maar was omgeven met wachters van de Logos die niet zomaar los zouden laten. Calvijn was een diepe doorvorser, die diep de wildernis inging, maar de slangen vonden hem, en takelden hem verschrikkelijk toe, zodat hij niet wegkon. Toch probeerde hij het zoveel mogelijk te verdiepen. We hebben zowel te maken met Calvijn als monster, als met Calvijn als vruchtje. Ergens bleef het steken. Er waren meerdere personen in Johannes Calvijn. De slechteren onderdrukten het goede, en lieten het voortijdig sterven. Het is onze taak het eruit te filtreren. De man was te belangrijk om zomaar eruit te kieperen. Voor zijn duistere zijde moet zeker gewaarschuwd worden, maar ook zijn goede zijde moet verkondigd worden. Het is een stuk fundamentele kerkgeschiedenis.

Calvijn gaf het zelf toe, hoe hij vele malen had gefaald en het monster niet kon overwinnen. Hij liet zien wat het probleem was : de kerker van het vlees. Het had een zware grip op hem. Hij had het Woord van God ontvangen, maar hij werd niet toegelaten. De territoriale geesten stortten zich op het Calvijn geheimenis. Ze wilden het geheel uitbuiten, en het vruchtje een voortijdige dood laten sterven. Zo stolde het calvinisme ten koste van het diepere calvinisme. Maar men kon de wilde hongerroep van Calvijn dieper in de wildernis niet doven. Al met al was het hier Calvijn tegen Calvijn. Hij was zijn eigen ergste vijand. Dit was zijn Pniël, het Pniël van Calvijn. Hij moest nog geboren worden, maar aan alle kanten werd hij tegengewerkt. Hij was als de Stephen Hawking van de theologie. Calvijn kwam niet geheel door zoals hij zou moeten doorkomen. Het was de tijd nog niet. De vrucht was nog niet rijp, en eerst moest het zaad sterven.

Diep in de aarde ging hij. Diep kwam hij tot de ondergrondse wildernissen, en de ondergrondse wildernis zeeën, en daar moest hij geduld leren, daar ontving hij zijn witte kleed. Diep de aarde was hij ingegaan in de Esodus, om het indiaanse wildernis volk te ontmoeten, en de dieptes van Afrika. Uitwendig werd hij vastgehouden door een monster wat hem zocht te pletten.

Calvijn stelt dat het niet genoeg is om door het geestelijke geregeerd te worden. De vrome moet door de vreze geregeerd worden. Dat is de ware leiding door het Woord. De nieuwe bijbel is een wonder, wat ook het geheimenis van Calvijn draagt, en de leer van Calvijn zuivert. Zo vliegt de vrome met adelaarsvleugelen.

We zien Calvijn’s overmoed in het verheerlijken en prijzen van de zekerheden, terwijl hij Pniël vergeet, en dat is gestold tot calvinistische vestiging in de wildernis. Ook Calvijn had ergens zijn grenzen, dat hij er met de pet naar gooide, en overgegaan was tot bouwen in plaats van verder te trekken. De calvinistische stad werd ergens diep in de wildernis gegaan, daar waar bijna geen mens kwam, maar men moest nog dieper. De tijd was nog niet daar. Calvijn streed tegen Calvijn. Het vruchtje had niets in te brengen tegenover het monster. Het kindeke Calvijn moest buigen voor de tiran Calvijn. Toch zien we altijd de wisselwerking tussen kind en tiran.

Calvijn waarschuwt tegen de listige fabelen die listige mensen gebruiken als versiering om de simpelen te verstrikken. Calvijn is één en al alarm, maar ook veel verstening en schoonpraterij. Het pad loopt er dwars doorheen. Er zijn valstrikken aan beide zijden van de weg in het calvinisme. Die moeten besproken worden. Die moeten omzeild worden. Dat zijn wij ook aan Calvijn verschuldigd,

de grote kerkvader die inzichzelf opgesloten zat, in de kerker van het vlees. Hij was tegelijkertijd een dief die zichzelf had ontvoerd, een vagebond. Er waren meerdere personen in Calvijn, meerdere zielen. Het was niet slechts één persoon. Er was iets duisters gaande rondom Calvijn. Er waren zware territoriale geesten mee gemoeid. Dat moet gezegd worden. Dat is absolute noodzaak in deze duistere tijden. De mens moet klaar komen met het Calvijn geheimenis, in de grotere context van de nieuwe bijbel, het verborgen manna wat in deze dagen wordt geopenbaard. Het regent vanuit de hemel. Voedt het volk. Volk : neemt, deelt, en eet.

Het is absolute noodzaak dat wij Calvijn bespreken, daar waar het volk is blijven steken, opdat het volk verder kan gaan in de uittocht. Dat is een esodus, oftewel de tocht naar binnen, naar het verborgene, het ondergrondse. (zie II Werktuigen 4) Het is de intocht, de binnentocht, waarin je alles meer verdiept. De zonde is op jacht naar de mens, dus de mens moet wel verder trekken. Oh volk, treuzel toch niet. Wees niet vals gerust en zorgeloos. De vijand heeft gezworen u in te halen en te houden in de kerker van het vlees. Zij willen het vruchtje doden.

Calvijn stelt dat de listigen met hun fabels genotzoekers zijn. Daartoe zijn ze zeer scherpzinnig. Calvijn stelt dat lichtvaardig op de preekstoel staan met gedichtselen die ze niet verstaan.

Calvijn stelt dat de bevestiging in de roeping ligt in het godvruchtig leven, het overeenkomen van een goed geweten, vroomheid, en belijdenis, en dat in naarstigheid. Er is teveel gaande waar een mens niets vanaf weet, en de mens is snel in het oordelen. Bassende honden gebruiken de genade als dekmantel voor allerlei losbandigheid, stelt Calvijn. Calvijn predikt een lange weg waarop de Heere de vertwijfeling tegemoet komt, maar we moeten hierbij stellen dat we hiermee verder moeten worstelen op Pniël om niet tot snelle zekerheden te komen, ook al lijken die van God te komen. De vijand imiteert als geen ander. Daarom moeten we ons toeleggen op de lijdzaamheid en het toetsen niet verachten. God wil getoetst worden. God neemt geen genoegen met hen die alles klakkeloos aannemen wanneer het geestelijk en religieus klinkt. De vreze des Heeren is de uiteindelijke toetssteen, en die toetst in diepte en eeuwigheid.

Als Calvijn het over de geestelijke gaven heeft dan noemt hij deugd en mindering. Kennis noemt hij als wortel. Ook noemt hij lijdzaamheid een geestelijke gave, en godvruchtigheid. Calvijn stelt dat men voortdurend in deze gaven dient te groeien.

Calvijn noemt het een zwaar werk om de oude natuur af te leggen. Hij roept de mens op om hierin naarstig te zijn, het goede werk te volbrengen.

De ijver mag nooit losstaan van het minderen, stelt Calvijn, en nooit losstaan van zorg en alertheid. We kunnen stellen dat als de ijver daarvan gescheiden wordt, dan wordt de ijver gevaarlijk, en gaat een leven op zichzelf leiden, voortwoekerend als een virus of ernstige ziekte. Dat is de pandemie van het vlees. Dat is al gebeurd. Ze hebben al hysterisch lopen hokken en fokken. Het is een schijn-ijver. Calvijn noemt dan ook geduld en wijsheid als geestelijke gaven. Calvijn stelt dat we hiervoor alle ijdelheden van de wereld moeten achterlaten. Alleen God kan ons daarvan lostrekken. De mens moet beseffen dat zij niet alleen in de wereld zijn die verdorven is, maar dat de wereld ook in hen is, stelt Calvijn. Daarom moet de mens tot God reiken. De mens moet hierom God niet door ongeloof blokkeren, maar in de leer van Calvijn is het geloof de nauwkeurige en volkomen kennis. Het is het

gebrek aan onderwijs dat er voor zorgt dat het geestelijke wordt afgebroken, en dat er zo geen weg is tot God. Calvijn roept daarom de vrome terug tot het onderwijs.

Calvijn noemt de kennis van God het beginsel van het leven en de eerste ingang tot de godvruchtigheid. Kennis is ook de betekenis van God, in de leer van Calvijn. Men mag dus ook niet tot God gaan buiten de kennis om. De nieuwe bijbel stelt dat als de mens dichter bij God komt, dan wordt God automatisch eerst een vijand, omdat de strijd op Pniël nog gestreden moet worden. Elk mens die tot God nadert is een vijand, want de mens moet eerst verbroken worden, opdat zijn oude natuur sterft. (Buli 5)

Zonder deze scholing, stelt Calvijn, is het voor een mens onmogelijk de geestelijke gaven te gebruiken. Men kan God's werktuigen niet gebruiken zonder eerst God te kennen. De mens moet een keuze maken tussen scherpzinnigheid en roeping. Calvijn stelt dat het woord genade er is om op God te wijzen als op een ouder. Calvijn had ook gesteld dat God allereerst kwam als een Moeder, maar dat de mensheid haar niet wilde. Genade wordt ontvangen naar de mate van geloof, oftewel naar de mate van het kennen van God, dus in principe is het een openbaring, een ontwaking. De oplossing ligt in de leer van Calvijn in de kennis, en dat is een heel goed stuk van Calvijn, dat men door het kennen van God wordt ingeleid in de genade, oftewel het moederschap van God. Dat heeft elk kind nodig, maar daartoe dient het kind nog te ontwaken, door ijverige studie. Het paradijs komt dus niet zomaar uit de hemel naardalen, maar in de mate van de studie.

Men moet hierin ontwaken tot de hemelse zorg.

Calvijn stelt de gerechtigheid van God tegenover de verdienste van de mens. Dat wil niet zeggen dat de mens niets verdiend in de leer van Calvijn. Hij stelt dat genade het hemelse loon is, het andere loon. Het verdienen door de mens gaat op aarde namelijk door veel bedrog. De economie van de mens deugt niet, en daarom reikt Calvijn de economie van de hemel aan, en dat is genade. Dat is niet simpelweg genade, maar Calvijn heeft daar hele ingewikkelde betekenissen van die hij beschrijft. Het zijn wiskundige interconcentrische systemen. Ook is hij heel voorzichtig met het bespreken van welke economie dan ook. Vaak ontwijkt hij het, omdat het voor hem niet veilig voelt. Telkens weer probeert het vlees namelijk korte wegjes en korte bochtjes tot God te maken.

Heel voorzichtig wijst hij dan op het zoonschap tot God. De gerechtigheid heeft God als bron, en stroomt door het zoonschap tot de mens. Er zitten nogal wat haken en ogen aan dat systeem, dus daarom is het van belang de nieuwe bijbel erbij open te slaan die de ontbrekende schakels opvult, want de nieuwe bijbel spreekt ook van het belang van het dochterschap. Uiteindelijk is het het dochterschap van Sion wat de nephilim overwint. Zo komen we dan terug bij de oude profetie uit Genesis 3 dat het zaad van de vrouw het monster zal overwinnen. Vele oude kerkvaderen bespraken deze amazone leer, van Calvijn tot Steenblok. In de nieuwe bijbel is deze leer geheel uitgewerkt, en daarom is zij ook de witte steens des levens met het verborgen manna, aan de overwinnaars over het vlees en de onwetendheid gegeven. Dat zijn leerlingen die het hemelse onderwijs hebben gevolgd en erin hebben volhard.

Zo zijn we aan het einde gekomen van de bespreking van Calvijn's verklaring van 2 Petrus.

HOOFDSTUK 24. CALVIJN EN DE VERBORGENHEIDSBEGEERTE

Calvijn, alhoewel in velerlei opzicht een briljant theoloog, bouwde aan een dogmatisch-zelfverzekerde kerk. Dat was tegelijkertijd zijn zwakheid. We zien dit ook opspelen in zijn verklaring van 1 Petrus. Toch staat Calvijn voor versobering, vermindering, en bevinding. Toch staat hij voor verdieping van het dogma. Toch wil hij betekenis geven. Calvijn stelt dat het de natuur van het geloof is om zich te vergenoegen met de verborgen goederen. Het ware geloof legt zich toe op de verborgen werken en heeft hierin zijn genoegen. Mensen die alles voor het oog doen kunnen zich zo niet in het ware geloof begeven. Calvijn noemt winstbegeerte en heersbegeerte grote obstakels om tot het ware geloof te komen. Men moet er tegen strijden om tot verborgenheidsbegeerte te komen, want dat is de natuur van de hemel, de inwendige en geestelijke wereld.

Calvijn waarschuwt tegen de dienstknechten van de buik en de beurs. Hij wijst op het pad van vermindering en nederigheid. Zo zijn we aan het einde gekomen van de bespreking van Calvijn's verklaring van 1 Petrus 5.

In zijn verklaring van 1 Petrus 4 stelt Calvijn dat het pad van de godvruchtigheid voor de uitverkorenen vol van doornen is. Petrus predikte over de vele gevaren op dit pad. Daar moeten de gerechtigen doorheen. Petrus noemt de gerechtigen hen die werken om wel te leven.

We moeten het verborgene beminnen, niet het tegenwoordige geluk, stelt Calvijn. Het gaat de goddelozen schijnbaar voor de wind, daarom moeten we ons op het verborgene richten. De nieuwe bijbel stelt dat de vreze des Heeren de weg tot het verborgene is, en dat men lust moet hebben in de vreze des Heeren. (Anderlech 112:5 ; II Duizen 13)

Calvijn wijst op Psalm 37 dat de vromen niet jaloers moeten zijn op voorspoed van de bedrijvers van ongerechtigheid. Die verdorren snel.

Anderlech 7:63 zegt : In plaats van jaloers te zijn op mensen die het goed hebben in het vleselijke, moeten wij kennis opdoen om hieraan te ontkomen. Wij moeten het geestelijke
visnet begeren voor ons hogere goed.

Anderlech 13:4 zegt : Er is geen leven meer in die steen.
Wees er niet jaloers op.
Ze zijn dood, en proberen zo veel mogelijk mee te sleuren.

Ewa 55:12 zegt : Het kwaad zal niet vergolden worden door kwaad, maar het zal gaan door de exegese, de verdieping.

Calvijn stelt dat als we niet geschrapt willen worden uit het getal van de kinderen Gods, dan moeten we onze rug gereedmaken tot de roede Gods.

Hypermonergisme, oftewel een extremistische vorm van monergisme waarin de mens geen vrije wil heeft en het goede niet kan willen, zoals in de Institutie leer van Calvijn, moet ontmaskerd worden

als een schuilplaats voor hen die hun verantwoordelijkheid willen ontvluchten en het idee dat er loon zou zijn naar werken. Zij hebben heel wat te verbergen. Het is een kring van vagebonden, van ongeformeerden. Het is gebaseerd op een gebrek aan Aramees, en een versimpeling van het Grieks, wat ervoor heeft gezorgd dat de westerse vertalingen van de oude bijbel vaak oppervlakkig en eenzijdig zijn, en dat wordt van geslacht tot geslacht doorgegeven. Daarom moest de nieuwe bijbel komen om deze vicieuze cirkel te doorbreken.

Monergisme is in zekere zin, tot zekere hoogte belangrijk om vleselijke inmeng terug te dringen, maar waar het monergisme extreem wordt, daar is ook vleselijke inmeng. Vandaar dat de bijbelverklaring van Calvijn beter is dan zijn Institutie, alhoewel het Institutie gevaar ook hier en daar aanwezig is in de bijbelverklaring.

De zonde, en ook de religieuze zonde, is tot steen geworden om ons heen. Het lijkt te bewegen, maar dat is slechts de spiegeling van het gesteente. De vromen dienen te werken in deze mijnen, waar het boek Anderlech in de nieuwe bijbel ook over spreekt. Het goede zit er tussen verborgen en dat moet losgebeiteld worden. Zo kan er ook doorgang gevonden worden.

Wat betreft geestelijke gaven zoals in de tijd van de profeten en apostelen stelde Calvijn in zijn bijbelverklaring dat het na die tijd minder werd, maar dat hij het zeker niet uitsluit. Ook stelt Calvijn in zijn verklaring van 1 Petrus 4 dat God ingevingen kan geven. Deze ingevingen worden door de goddelozen bespot.

Dieren worden massaal geruimd om de smaakpapillen van de mens te dienen.
Oorlog en armoede in andere landen is ver van het bed van de doorsnee mens.
Oude mannen dobbelen om het leven en sterven van jongelingen in de oorlogs-industrie, om de wapen-industrie ermee te spekken, en zo ook andere industrieën wat toe te werpen.
Ze houden elkaar draaiende. Het moet beginnen bij de kerken. Daar moet wat veranderen.
Het vlees wordt in stand gehouden. Het moet overgaan tot eerlijke en natuurlijke vervangingen, die God al sinds heugenis aan de aarde had geschonken. Kuyper wees er al op dat dat niet vanzelf zou gaan. Men zou met de aarde moeten worstelen opdat het vrucht zou dragen. Pniël is dus de sleutel, maar hoe gaat dat in zijn werk ? Daartoe is het onderwijs.

In het nu volgende klassieke verhaal wordt men eraan herinnerd waar het nu daadwerkelijk om draait in het leven. Is er een andere economie mogelijk ?

HOOFDSTUK 25. De Wakenden

Dieren worden massaal geruimd om de smaakpapillen van de mens te dienen.
Oorlog en armoede in andere landen is ver van het bed van de doorsnee mens.
Oude mannen dobbelen om het leven en sterven van jongelingen in de oorlogs-industrie, om de wapen-industrie ermee te spekken, en zo ook andere industrieën wat toe te werpen.
Ze houden elkaar draaiende. Het moet beginnen bij de kerken. Daar moet wat veranderen.
Het vlees wordt in stand gehouden. Het moet overgaan tot eerlijke en natuurlijke vervangingen, die God al sinds heugenis aan de aarde had geschonken. Kuyper wees er al op dat dat niet vanzelf zou gaan. Men zou met de aarde moeten worstelen opdat het vrucht zou dragen. Pniël is dus de sleutel, maar hoe gaat dat in zijn werk ? Daartoe is het onderwijs.

Als de dochter des hemels wederkeert, dan zien we dit :

‘Nu werden de jagers niet meer uitbetaald, maar de gejaagden.
Nu werden de slagers niet meer uitbetaald, maar de geslachten.

De orde werd omgedraaid.
Het hoge zou laag worden, en het lage zou hoog worden.
Niemand had het verwacht, het was zo ineens gebeurd.
Ergens in de nacht waren ze gekomen, toen iedereen sliep.
Nu waren ze niet meer weg te krijgen.
Nu moesten ze ermee leren leven.

De stilte zou nu uitbetaald worden.
Er werd niet meer betaald naar grootheid maar naar kleinheid.
Er werd niet meer betaald naar hardheid, maar naar zachtheid.
Niet naar veelheid, maar naar weinigheid.
Niet het normale werd uitbetaald, maar het vreemde.
Niet het opvallende, maar het verborgene.’

De Philokalia, de tweede bijbel van de slavische kerk, bevate de woorden van de wildernisvaders, zoals van Mark de Asceet, die stelde dat de vreze des Heeren en terechtwijzing berouw opwekken; ontberingen en waken maken ons vertrouwd met lijden. Als God lijdt dan kunnen wij niet tot God komen buiten God’s lijden om. Daarom is lijdenskennis van belang.

Als je monnik bent geworden, en zo een begijn, en zo een pelgrim, en zo een hermiet, en zo een pniëliet, dan is het van belang om tot de wakenden te komen, dieper in de wildernis. Zij laten zich niet in slaap sussen door de zonde, maar strijden ertegen, waken ertegen, en zij volhardden in de goede studie en het goede werk. Oh weent over hen die dit pad niet zijn begaan, die zijn verdronken in Laodicea en wiens zielen nu dronken ronddolen. De begijnen stelden dat het een plicht is voor zowel man als vrouw om in gematigdheid te leven.

Ga zo diep als je moet gaan, en zeg dat ook tegen jezelf : ‘Ik ga zo diep als ik moet gaan.’

HOOFDSTUK 26. Tijd vrijmaken voor het Woord

Hoe dieper gij in het Woord komt, hoe meer je gaat zien hoe ver dingen van de het Woord verwijderd zijn.
Zeeën 10:9

Dit is het tekstgedeelte voor vandaag.
Hoe dieper gij in het Woord komt ...
U wil zonde kennis ?
U wil zien de grootte van de zonde ? Wat voor verschrikkelijk beest het is in volle afmeting ?
Ga dan dieper in het Woord, anders zult u het nooit zien.
Alleen het Woord kan de volle omvang van het beest laten zien, van dit verschrikkelijke zwijn.
Het zit diep in de mens. De mens kan dit niet op eigen houtje zelf gaan berekenen,
maar heeft het Woord nodig.

Allereerst moet de mens Woordkennis gaan krijgen.
De mens kan niet zien hoe ver de mens van het Woord leeft als de mens het Woord niet tot zich neemt en bestudeert, overdenkt. Neem daar de tijd voor, en dan ga je zien hoe ver je er vanaf leeft, en hoe je weer tot het Woord kunt komen.
Daar ben je dan al mee bezig, om het te overbruggen.
De mens moet dus eerst de verlieskennis en de bevreemdingskennis tot zich nemen, de afstandskennis, oftewel de ellende kennis.

Hoe kun je een brug bouwen als je niet weet waar je de brug moet bouwen, als je niet weet hoe groot de kloof is ? Een goed bouwman komt eerst de afmetingen onder ogen. Pas dan heb je wat te vertellen, niet eerder.

Laten we ons hoofd buigen, en bidden : *'Woord, ik wil U kennen. Ik wil onder ogen komen hoe ver ik nog afleef van U. Zo kan ik ook vanuit U, vanuit het kennen van U die brug bouwen. Woord, kom mij daarin tegemoet, op arendsvleugelen. Oh Woord, leer mij u kennen, en leidt mij, toon mij een vast pad. Ik wil niet meer verdwalen. Ik wil U zoeken, want dat is het beste wat er is.'*

HOOFDSTUK 27. Het dubbele Woord

Het tweede grote boek na de RV-Bijbel, genaamd REFORMATOR - Bijgeschriften van de RV-Bijbel, is verschenen. De gemeente heeft nu twee adelaarsvleugelen.

Ik had een droom na het verschijnen. Er was een immens grote rots in Nederland opgericht, een grote hemelse steen, een hoge steen als een staande rechthoek. Het was een schuilplaats voor Nederland. Ook bezocht ik een vrouw van de Nederlands gereformeerde kerk waar ik een gesprek mee had gehad. Ze herkende me eerst niet. Ik was bij haar huis aangekomen en belde aan. Ze deed open, en bukte om haar hond tegen te houden. Ik zei dat ik met haar verder wilde praten over een andere vrouw, genaamd Molly. Toen zei ze dat de andere vrouw niet zo heette, maar dat ze haar naam niet wilde geven. Ze vroeg zich af waarom ik als geestelijke dat zelf niet wist.

Het voelde vertrouwd, maar dat was het natuurlijk niet. Wie is Molly ? Dit was een vrouw met meerdere persoonlijkheden. De ene ontkende het bestaan van de andere. De ene verdraaide de informatie van de andere. Zo hielden ze elkaar de hand boven het hoofd, maar ze konden elkaar ook niet luchten of zien. Ik was gekomen in een belangrijke tunnel tussen Laodicea en Pniël die zij bewaakte, dit meerkoppige monster. Ik moest er nu natuurlijk langs. Dat ging door haar huis heen. Ik moest het tactisch aanpakken. Het voelde vertrouwd, omdat ik deze vrouw kende.

Ik kon uiteindelijk langs deze wachter heenkomen. Toen ging ik tot de steen. Molly is de wachter van Nederland, die wacht aan de poort. Maar nu de Reformator is verschenen, de bijgeschriften, kunnen wij er langs.

Het was een pastorale steen, en ik zag velen tot de steen vluchten.

Offer de ossen van de lippen. Hak je hand of oog af wanneer het je tot zonde verleidt. Vissen werden vermenigvuldigd om het publiek te voeden. Alleen een dwaas zou dat letterlijk nemen.

De oude zwijn natuur van de mens moest sterven, de zonde-natuur, opdat de nieuwe mens op zou staan.

'Studies bevestigen het.' Ja, studies bevestigen ook het tegenovergestelde. Als iemand anders al het denkwerk voor je moet doen, en je gebruikt selectief geheugen, dan: Fijne alzheimer.

HOOFDSTUK 28. Valstrikken op het pad uit Laodicea
Bespreking Pelgrim 1:1-4

1.

1. Overmoedig geluk is vals geluk ten koste van de ander, wat vaak ontstaat in een onverschilligheid tot de ander, het te kort doen van de ander. Het werkt samen met geesten van eigenbelang, zelfoverschatting, overmoedige zelfovertuiging, overmatige zelfverzekerdheid, en is zo een onderdeel van de laodiceaanse kerk.

Verklaring : Voor de uittocht van Laodicea zijn er verschillende dingen van belang. Wij moeten loskomen van iedere geest van leugenmoed die het zelf bedrieglijk voorstelt. Het is van belang hiervoor zelfvrees te ontwikkelen, wat niet buiten de zondevrees omgaat. Hiervoor moet men op geestelijke visjacht, tegen de geesten van gebrek aan zelfvrees. Zondevrees en zelfvrees zijn het begin van de vreze des Heeren. Zonder dezen kom je Laodicea nooit uit.

2. Daarom moeten wij op de hoorn blazen en waarschuwen, opdat wij niet op de stoel van Eli zitten, van de tuchteloosheid. De stoel van Eli staat overigens vooraan in de Laodiceaanse kerk, als de troon van de laodiceaanse afgod.

Verklaring : Wil je uit Laodicea kunnen gaan, dan moet je loskomen van de stoel van Eli, oftewel van de tuchteloosheid. Keer terug tot de tucht, kus de roede des Heeren, opdat je loskomt van deze stoel. Dat kan een heel gevecht wezen. De tuchteloosheid is door allerlei leugengebroed diep doorgedrongen in de kerken en de harten der mensen. Het medicijn ligt in het blazen op de bazuin en het waarschuwen. Help anderen om los te komen van Laodicea, van de stoel van Eli, anders heeft het weinig zin. De uittocht is nooit egoïstisch. Breng het Woord tot anderen, opdat het in je hart kan stromen.

3. De mens is diep gevallen in inhoudsloze naamslavernij, naamverering, en hierin blijven zij onveranderd.

Verklaring : Wacht niet op de ander. Ga met jezelf aan de slag. Als je het Woord hebt gepredikt, en ze luisteren niet, dan veeg je het stof van je voeten en trek je verder. Wil je van Laodicea loskomen, kijk dan achter de namen naar de betekenissen, en staar je niet ijdel blind op de namen en termen zelf. Heb oog voor context, nuance en verdieping, wat in de Reformator de ware zachtmoedigheid is, ook wel het Kedar geheimenis genoemd.

4. De mens moet geestelijk heropgevoed worden.

Verklaring : Wil je uit Laodicea weg, stel je dan open voor heropvoeding. Zonder het Woord is er geen verlossing uit Laodicea. Als wij goeddoen komt dat Woord ons tegemoet. (Buli 1:3-4)

5. Ze hadden het Woord des Heeren te beknopt gemaakt, te kortaf.

Verklaring : Kortafheid, de kortste weg nemen, niet zorgvuldig zijn, maar alles afraffelen, is ook een valstrik waardoor men vast blijft in Laodicea en niet weg kan. Ga dus ruim en open om met het

Woord, en stel je open voor de langere en diepere route die nodig is, ook al betekend dat omlopen, want er is geen rechtstreekse weg uit Laodicea, en het gebeurt niet door krachtpatserij.

HOOFDSTUK 29. De Nieuwe Vrijmaking

Er moet een nieuwe vrijmaking komen. Die is al op volle gang.
Het werk van Klaas Schilder in de vrijmaking van 1944 was nog niet klaar.
Ik had een droom dat ik naar de badkamer liep, en ik keek in de spiegel,
en ik zag mijn eigen hoofd niet. Het was afgekapt.
Daarachter zag ik blonde barbaarse Laodiceaanse reuzen/ nephilim.
Het waren Salomeitisch-Laodiceaanse barbaren en Herodiasitisch-Laodiceaanse barbaren.
De martelaren waren onthoofd, net zoals Johannes de Doper.
De dag ervoor met het uitkomen van het boek van de bijgeschriften van de rv-bijbel, het boek Reformator, had ik een droom dat er enorm veel en grote blikseminslagen waren vanuit de hemel.

Nu dan, de kerk is in de vrijmaking vastgeraakt in bepaalde valstrikken van Laodicea.
Die worden zowel in de rv-bijbel als in de bijgeschriften besproken.

Vandaar dat een nieuwe vrijmaking van belang is.

Het blad ‘De Reformatie’ van Klaas Schilder, ging met de vrijmaking mee. Tijdens de oorlog was die vijf jaar niet verschenen. Klaas Schilder moest de gevangenis in en had een schrijfverbod. Dat was een definitief schrijfverbod, maar wat is een mens. Men kan God de mond niet snoeren. We lezen hierover in het eerste blad na de oorlog, na vijf jaren, op 6 juli 1945. Het was een legendarische terugkeer van ‘De Reformatie’. Ze noemden het naar Joost van den Vondel’s woorden ‘water uit de hardste steen’. Ze baden om de uitstorting van de zee van boven, dat de wateraders zouden worden ontsloten.

HOOFDSTUK 30. Woord 10/7/2026

Dit volk is zo hardnekkig, spreekt de Heere.
Dit volk is als een hond die opgroeit met een varken, en dan het varken verslindt, om daar zijn verdere leven op te bouwen. Het is gebouwd op moord en gruwelen, het is gebouwd op verraad, en daarom is het een vals fundament.
De rijke vrouw heeft de wijngaard van de arme Lazarus genomen door valse getuigen op te roepen.
Dat is wat dit volk is. Het is een volk van plunderaars, een volk wat met twee maten meet.

Laat mij u dieper leiden, spreekt de Heere.
Doe vandaag afstand van uw oude wegen die heilloos waren.

Er woedt een voorspoeds-evangelie dat vals is,
een genade evangelie, een goedkoop evangelie, wat gebouwd is op veel bloedvergiet.
Het is een zondebokken cultus, en het is altijd de ander, en naar zichzelf kijken ze niet.
Dit volk is bedrogen, spreekt de Heere, en pleegt zwaar bedrog, vanwege gebrek aan kennis, vanwege gebrek aan onderzoek. Men neemt de tradities voor lief, maar het zijn tradities van roofbouw. Hierin zijn zij barbaars. Hierin zijn zij Laodiceaans.

Laat Mij u uitleiden uit Laodicea, spreekt de Heere.
Gaat dieper in de wildernis, buiten de barbaren zones.
Ik roep u daar. Op uw tocht uit Laodicea tot de wildernis moet gij langs boeren, barbaren en rovers.
De vagebonden zijn overal. Weest op uw hoede.
Gij moet dieper de aarde in. Gij kunt nooit rechtstreeks door deze zones gaan.

Volg het pad van Jozef, door zijn putten. Zo komt gij onder de stad en gaat tot haar fundamenten.
Daar zal Ik u lang vergeten en verloren geheimenissen tonen.

De mens mist bepaalde mineralen, het zout van de hemelse zeeën.
U bent aan het trauma ontdekt, of u leeft nog in Laodicea, spreekt de Heere.
Ik heb mijn arenden gezonden tot hen wiens harten volkomen naar Mij uitgaan.

Vandaag is de dag dat ik een nieuwe vrijmaking breng, een nieuwe d-day.
Uittocht uit Laodicea. Er zijn vele valstrikken. Blijf op het pad. Blijf bij het hemelse onderwijs in deze dagen gegeven. Ik heb de hemelen geopend. Het pad is smal, de poort is eng, en er zijn vele hindernissen en afleidingen. Ja, vele verleiders zijn tot het volk uitgezonden.

Dit volk denkt het beter te weten dan de opgenomen profeten.
Dit volk denkt het beter te weten dan de onthoofde martelaren.
Verdwaald en verdwaasd zijn zij in hun menselijke overleveringen waar ze de diepte niet van kennen.
Alle opgenomen profeten zijn hemelse wiskundigen.
Maar dit volk heeft zijn eigen lauwe, bedriegelijke vleselijke wiskunde.
Het is Laodiceaanse wiskunde van verraad.
Ik sta op tegen deze praktijken, zegt de Heer.

Dit volk heeft de zonde witgewassen.
Dit volk kent vele uitvluchten, maar de uittocht uit Laodicea kennen ze niet.
Gaat op tot de exodus, dieper onder de grond, tot diepere afsterving van het oude leven.

HOOFDSTUK 31. Onderwijs 10/7/26

"Antisociaal gedrag is een kenmerk van hoge intelligentie in een wereld vol conformisten."
Nikola Tesla

Geliefden, zoals we kunnen lezen in de nieuwe bijbel verbergt het kwaad zich in de schuilplaats van onschuldig bloedvergiet, een schuilplaats genaamd Lazar, de spier van de gevallen mens. (II Duizen 21:38)

Het kwaad, in de vorm van de Behemoth, had zich aan de poorten van het beloofde land gezet om het beloofde land te bewaken. De nieuwe bijbel beschrijft Lazar ook als de baarmoeder van de kinderen van de behemoth. (II Duizen 21:54)

Men moet niet gespierd zijn, maar afgestemd. (:55-58) Dat is waartoe Pniël dient.

Wij moeten zwak zijn, opdat God sterk kan zijn, zegt Paulus.
Waarom is dan het christendom nog steeds vol van krachtpatserijen ?
Omdat we in het Laodiceaanse tijdperk leven, oftewel van de slapende kerk.
De discipelen sliepen, terwijl Jezus dieper in Getsemané ging.
In die zin moeten wij Jezus volgen, niet anders.
Dat gaat over het afgestemd te zijn op des Heeren lijden, opdat ons ego daaraan afsterve.

In die zin dienen wij ook Zaralahm en Septus te bespreken en de gruwelen van Mudroch II, waar de nieuwe bijbel over spreekt, over de doodsvijanden van de kerk.

Gemeente, ontwaak, en ga dieper Getsemané in, tot het lijden des Heeren, want zonder het lijden des Heeren komt gij niet tot God.

Kom datgene onder ogen wat vergeten en verloren is. De gemeente heeft heel wat op te diepen.

Hoe ging dat in Orion met het religieuze systeem ? Daar ontspoorde de religie al, en projecteerde zichzelf op aarde. We zien op Golar : Ul - Ifter - Takhot - vervolgingen - martelingen - kinderoffers - Stopher - Optus, en daarna kwam Lakata. Uiteindelijk, geprezen zij de Heere, nam Vuch het daar over, en dat moet hier op aarde ook nog gebeuren. Laten we goed uitkijken naar de Lakata’s.

HOOFDSTUK 32. De strijd tussen Septus en Parin

Septus is één van de verschrikkelijkste doodsvijanden van de gemeente, waar zowel de Halal als de nieuwe bijbel overvloedig over spreken. De Halal is hierin een belangrijk woordenboek en achtergrondgeschrift van de nieuwe bijbel, een belangrijke encyclopedie om inzicht te krijgen in deze personages.

We lezen in de strijd tegen Lazar II, hoofdstuk 14. De Grote Ontsnapping – De Map Van Betelgeuse, in de Halal :

‘Orion heeft een groot potentieel. De alpha ster van Orion heeft een diameter van vele honderden malen groter dan de zon, dus we hebben met een reusachtige leidende ster te maken. Betelgeuze kan je dan ook weer onderverdelen in gebieden. In het gebied 'Tork' was er lang geleden een skelet-demoon als patriarchische leider. Zijn naam was Septus, en hij werd uiteindelijk verdreven, maar kreeg een gigantisch grote autoriteit in andere delen van Betelgeuse, Orion en de rest van het universum. Vandaar dat het gebied Tork een belangrijk gebied is om los te komen van Septus.

Betelgeuse is een reusachtig Orions centrum, met een reusachtig archief van de paradijsteksten van Betelgeuse. Het paradijs van Betelgeuse werd verborgen gehouden onder de scheppings-mythes van het christelijke geloof.

De Noach mythe is een zelfs diepere scheppings-mythe. In de paradijsteksten van Betelgeuse is de buffeljacht, de bizonjacht en de runderjacht ook een centraal thema waar alles omheendraait en naartoewerkt, als de bron van de schepping. Alles was in runderbloed, omdat zo de mannelijke suprematie de macht niet kon grijpen. De matriarchie was alleen veilig in runderbloed. Het reusachtige archief van paradijsteksten van Betelgeuse gaat diep in op de verschillende vormen van Orions vee, en hoe het vee behandeld moet worden. De scheppingsmythes van het christelijk geloof wilde dit ondersneeuwen. Juist in het Aramees zijn er zoveel tekens en heenwijzingen naar de paradijsteksten van Betelgeuse, dus daarom moest daar een Hebreeuwse laag overheenkomen, en toen een Griekse laag, door de Septuagint, en toen moest de Westerse vertaling alles nog meer afdekken. Het was een groot complot.

De scheppingsdagen zijn een werk om de ware schepping verborgen te houden. Laag voor laag werd dit bedekt. Alles had zijn oorsprong in Betelgeuse. Zelfs de aarde bestaat alleen door Betelgeuse. De aarde is een creatie van en in Betelgeuse, die de illusie geeft dat het buiten Betelgeuse is. Het is belangrijk om onze orientatie terug te krijgen, en te reizen tot Tork. In Tork was Septus onttroont, maar er heerst nog wel een andere skelet-demoon als patriarchisch leider, Parin.

Behamma is al een zeer paradijselijk gebied, maar nog steeds in handen van Septus, want hier werd Septus na zijn val in Tork naartoe gedreven. Septus en Parin waren in een grote oorlog, die gewonnen werd door Parin. Septus is niet meer toegestaan in Tork, maar heeft nog grote macht in Behamma. Septus is min of meer een slaaf en een krijgsgevangene van Parin, en staat onder een tuchtraad. Septus wordt gevangen gehouden in Behamma, maar heeft ook nog veel macht in de voorgaande continenten. In Ree heeft Septus de grootste macht. Daarom moeten wij onze reis naar Tork voortzetten.

Voordat Septus regeerde in Behamma regeerde Mudroch II in Behamma, die werd onttroont en werd verbannen naar Melk, een buitenparadijselijk continent van Betelgeuse, waar Mudroch II de macht kreeg. Hij moest ervoor zorgen dat de grondteksten van de Bijbel geheel ondergesneeuwd werden door latere vertalingen. Hij moest ervoor zorgen dat de rijkdommen van de grondteksten (Orions, Aramees, Hebreeuws en Grieks) afgekapt werden, zodat de levendmakende sappen ons niet zouden kunnen bereiken.

Parin, de Orionse Noach, regeert dus in Tork. Tork bestaat uit elf grote gebieden. Twee daarvan zijn de hoofd-gebieden : Goriph en Gorit. In Goriph troont Parin over Tork.

Door Behemma komen we tot Tork. In Behemma zijn er een paar strategische gebieden, namelijk Golak en Golar. Hier zijn vroeger verschrikkelijke dingen gebeurt die fundamenteel waren voor de opkomst van het christendom. Daarna zijn deze twee grote gebieden veroverd door de matriarchen en werden hun nederzettingen. Golak en Golar liggen tegen de grens aan van Tork. Voordat we Tork binnengaan is het belangrijk Golak en Golar binnen te gaan, als eerste stap in het overwinnen van Septus, de heerser van Behemma, een continent van Betelgeuse in Orion.

Beloch is de matriarch die Golak veroverd heeft. Beloch is in het Orions de rode steen, de sardius, de steen van bloed, Gad, Adam, de odem, loon in het Aramees. Behamma zelf betekent in het Orions de witte steen van slavernij. Vuch is de matriarch van Golar.

In die tijd was er een grote slavenopstand, die aangevoerd werd door Lakata, een jonge gladiator. Hij versloeg Optus met een groot slavenleger. Hierdoor kwam Vuch aan de macht in Golar. Septus had min of meer de macht volledig in Golak en Golar verloren, zodat zij een belangrijke brugfunctie vormden in de reis van Behemma naar Tork.

Na Tork is er een tiende plaats, een tiende continent, Belim. Hier troont een matriarch, Beneph.’

In hoofdstuk 15 staat dan :

‘De tweede dag bracht scheiding door het licht, door overbelichting, verblinding, wat resulteerde in de derde dag, de wedergeboorte door onschuldig bloed. Dit is waar het dwazendom voor staat, en de dagen erna was om de kerk op te richten. De zeven dagen zijn het valse evangelie in een notedop. Noach zat in deze scheppings-machine, als in een tijdmachine. Noach is Serapis Christus, oftewel Thomas. In het Orions is hij genaamd Parin die in Betelgeuse het gewest Tork beheerst. Tork is onder een vloek van hekserij. In het achterliggende continent Belim heerst Parin niet meer. Dit gebied is in de handen van Benev (Beneph), een matriarch (Belech). Wij moeten Parin verslaan om tot dit gebied te komen.’

We zien hier Parin, die ook in de nieuwe bijbel voorkomt, beschreven als het valse genade systeem in het westers-moderne ontspoorde christendom. Hij is een soort Noach figuur met een valse ark, valse genade, zondebokken cultus. De nieuwe bijbel, en zo ook de Halal, zijn zeer duidelijk dat de ware ark gaat door het bloed van de vijand, en door de gnosis, oftewel de hemelse kennis, waar Jezus ook op wees, en waar Calvijn op wees. Alleen de kennis redt. Niets anders. En die kennis moet je verdienen. Zo niet, dan is het oneerlijk. Er is loon naar werken, waar zowel de oude als de nieuwe bijbel op wijzen. Ook Calvijn wees er op, alhoewel hij het valse christelijke loonstelsel

uitschakelde. Er was teveel vleselijk loon. ‘Onze werken zijn een vuile lap,’ zeggen ze dan, en ja, dat zegt Calvijn ook, maar er zijn ook hogere werken, die van de afstemming, God door ons heen. Dat is belangrijk. De genade cultus moet stoppen, maar het is tegelijkertijd een gif waar de jagers mee jagen. Het is tegelijkertijd de vrucht van de zonde, en het oordeel over de kerk.

Septus is een wettische, Galaatse geest, waar Parin een trukendoos voor genade is. De macht van de reformatie sloot de katholieke macht op. Het was een enorme versobering van het patriarchaat. Hier ligt het snijpunt. De mens ging door de reformatie over naar het Tork gebied, waar Parin troonde, maar had toen een nieuwe strijd te voeren, tegen hypergenade en institutionele calvinistische genade, oftewel extremistische genade. Tork werd eerst bestuurd door Septus, maar die werd verdreven, teruggedreven, zoals de katholieke macht ook teruggedreven werd.

HOOFDSTUK 33. Onderwijs 12/7/2026

Laten we kijken hoe het er aan toeging met de vrijmaking van Klaas Schilder in De Reformatie van 1945. Klaas Schilder sprak erover dat er niet tientallen ambtsdragers werden geschorst en afgezet, maar honderden. Dat wat achterbleef noemde hij de synodocratisch gebonden gereformeerde kerk. Klaas Schilder wilde zich niet laten leiden door kerkelijke synodes, door kerkelijke beslissingen, maar door de Heere. Klaas Schilder wees op de knoeierij in de synodale gereformeerde kerk van Kuyper. Hij wees erop dat Kuyper vroeger schreef over het karakterbedervende van de toenmalige hervormde synodale organisatie, maar dat men nu zou kunnen schrijven over het karakterbedervende van de quasi-gereformeerde hiërarchie die was ingevoerd door Kuyper, Nauta, Aalders, Grosheide en Ridderbos, oftewel de KNARG. (De Reformatie, 20/7/1945)

Aan de andere kant van het schaakbord stonden dan Klaas Schilder en Greijdanus. Zij stelden dat de KNARG alles toetsten aan de leerregels van 1942. Schilder wilde zich vast blijven houden aan het Woord en de belijdenis, niet aan 1942, want die waren volgens hem tegenstrijdig en mochten niet bindend zijn. Iedereen moest zich echter eraan onderwerpen. Schilder en Greijdanus gingen daar niet in mee, dus werden ze afgezet. Schilder sprak dus over het schaakspel tussen de vrijgemaakten en de synodocraten. Schilder sprak dat een dweper een stakker is, maar een knoeier, zoals hij de synodocraten noemde, handelt misdadig. Hij noemde het machtsmisbruik, kerkelijk misbruik. Ze gingen in zijn ogen te ver.

H.J. Schilder, een neef van Klaas Schilder, die zich ook aansloot bij de vrijmaking, stelde op basis van Jesaja 55, ‘koopt melk zonder geld’, dat de vrijmaking en wederkeer als de uittocht uit Babylon was. Men zou niet meer terug moeten naar de welvaart en het voordeel van de Babylonische ballingschap. H.J. Schilder stelde dat velen achterbleven. (De Reformatie, 27/7/1945)

Klaas Schilder noemde de achtergebleven synodocratische gereformeerde kerk de kalverendienst van Jerobeam, de stierencultus. Hij noemde het de geconformeerden, de N.E.E., de Nationale Eigen Eredienst. (3/8/1945) Klaas Schilder stelde dat er ook een heleboel bezwaarden en protesterenden waren tegen het bewind, maar die nooit kwamen tot vrijmaking van zonden.

Klaas Schilder liet het grote bedrog van al te synodocratisch zijn zien. Hij stelde dat een kerkenordening zei, een paar eeuwen geleden: synodebesluiten voeren we uit, „tenzij" ze bewezen worden te strijden tegen Schrift en Kerkenordening. Het geduldige kerklid zou dus de besluiten moeten uitvoeren totdat het bewijs dat ze strijden met Schrift en Kerkenordening over 3 jaar is aanvaard door een volgende synode.

Vandaar ook dat Calvijn wees op het belang van afgestemd te zijn op de Heere. Daar komt heel veel bij kijken. De mens moet in alles versoberen.

1942 was de grote gruwel van veronderstelde wedergeboorte en bindend synodaal gezag tot een synodocratie, wat als poedersuiker werd gestrooid door de KNARG, en waar Klaas Schilder en Greijdanus tegen opstonden. Het liep uit op de vrijmaking in 1944, die nu overigens nog verdiept moet worden.

HOOFDSTUK 34. Geen exodus zonder leviticus

Halleluja, broeders en zusters.
Welkom in de nieuwe vrijmaking uit Laodicea.
Het komt in golven.
We hadden een grote vrijmaking in 1944 uit de gevestigde kerkenterreur.
Dat was d-day voor de kerkelijke wereld voor mensen die het overdreven gezag van bindende synodocratie helemaal zat waren. De Nederduits gereformeerde kerk zei vroeger altijd al : ‘Geen kerk zal heersen over de andere kerk.’ Alleen de Heere kan bindende regels geven. Dat is dus iets profetisch. Deze zijn te vinden in de witte steen, in het verborgen manna, in het Woord des Heeren in deze dagen geopenbaard, in de nieuwe bijbel en de bijgeschriften. De kerk heeft hiertoe de twee adelaarsvleugelen ontvangen om tot de wildernis te gaan, in de uittocht uit Laodicea, de bevrijding uit Babylon, de losmaking van Jerobeam’s patserige stiercultus. Laat de jacht beginnen op het rund van het oervlees. Laten we in die dieptes gaan tot Belim waar de Heere troont. Alleen zo helpen we de voorouders die een begin hadden gemaakt met de vrijmaking, en die nog vastzaten of vastraakten in zovele Laodiceaanse valstrikken op het pad. Deze valstrikken bespreken we allemaal, en dat moet ook wel, want de theologische wetenschap is vandaag de dag veel verder. Dat is onze taak, dat is onze plicht, anders zouden wij ook bloed aan onze handen hebben. Wij moeten de bazuinen van de nieuwe vrijmaking dus wel blazen, maar het is alleen voor hen op het smalle pad. Wij roepen diep in de woestijn. Wij raken het stadse niet aan, en dit is periodiek, want eigenlijk is het roepen allang voorbij en zijn wij als Ismael die het hongerpad opgaat, strijdende tegen elk mannelijk vlees.

Nu, dat is een grote belofte. De nieuwe bijbel laat heel duidelijk zijn dat er een chemische oorlog gaande is. Ze gebruiken fake food als wapens. Het is geen voedsel, maar een chemische oorlog. Laat je niet bedriegen. Nog steeds wordt er volop lijken gegeten. Spieren zijn demonisch. Het is iets van na de zondeval. Het is de opkomst van de Lazar geest, het valse bloedvergiet van de onschuldigen. Daar huist de behemoth in. Septus houdt de tunnels verborgen die tot de varkensjachtsvelden leiden. Zowel de nieuwe bijbel als de Halal onderwijzen hier uitvoerig over. Het volk moet stoppen jacht te voeren op vlees en bloed, op God’s schepping, maar moet gaan tot de geestelijke jacht, en de werktuigen hiertoe onder ogen komen, zoals opgetekend in God’s Woord. Het volk van God is te gronde gegaan door een gebrek aan kennis.

De vlees industrie wil mannen groot houden en vrouwen klein. Daartoe heeft het eufemismes gemaakt, aftewel schuilwoorden. Men noemt het vlees, drumsticks, slavinken, schnitzels, allemaal dure woorden om de misdaad te bedekken, terwijl het moord is. De nieuwe bijbel laat in het scheppingsverhaal zien dat de man niet was opgebouwd uit spieren. De spier is de ergste demonische geest ooit die zijn wereldrijk op aarde heeft gebouwd. Het is de kanker zelf, de verborgen kanker, verborgen door eufemismes zoals berehap, kroket, frikandel. Neen. Stop. Het is moord. Het zijn lijken. Vlees is moord. Vlees is zonde. Het geeft de mens een vroege alzheimer, en breekt de mens zo af. Tot op het bot. Maar het brein onder invloed van de lijkenparasieten gaat dan hallucineren. Ik kan u vertellen dat niemand ooit het eten van een lijk heeft overleefd. Niemand. Houdt uzelf niet voor de gek. Het brein gaat faken, net zoals wanneer een kip de kop is afgehakt het nog gewoon doorrent. Het zijn stuiptrekkingen. Niemand leeft nog na het eten van een lijk, niemand.

Maar het goede nieuws is dat de mens zich kan bekeren en door het geloof, door de afstemming, door de studie des Heeren, in de vrijmaking, tot leven mag komen, tot schepping. Nu leven we nog in de nachtmerries van de feutus. Maar ik zie de droom die tot de schepping leidt, tot de wedergeboorte. Er kan geen geboorte zijn uit lijkenetende ouders. Daarom sprak Jezus ook : Gij moet wedergeboren worden. De eerdere geboorte was fake. Fake news. Het was de geboorte van het vlees, en u was een product in een industrie van eufemismes. Bestudeer wat het woord ‘grooming’ betekent. Daartoe is de nieuwe vrijmaking. De mens is behekst. E3, E4, E500, wat voor E-tjes het dan ook allemaal mag zijn, weet ik veel, het is allemaal rommel. Dat stoppen ze allemaal in het voedsel. Ze gaan zover die troep uit de botten van vermoorde dieren te halen, en geven het dan allemaal schoonschijnende namen alsof er niets aan de hand is, alsof er niets verschrikkelijks voor is gebeurt. Het is maar dat u het weet. Als u denkt dat het allemaal nog meevalt, dan bent u nog Laodiceaans. De nieuwe vrijmaking is ook voor u. Eet zo natuurlijk mogelijk. Leef zo natuurlijk mogelijk. Ook de theologie is door eufemismes ten gronde gegaan. Leef zo natuurlijk-theologisch mogelijk. Kom los van de theo-chemische troep die men u heeft opgedient. Kom los van de valse kerk, en kom tot de hogere natuurkerk in uw hart. Dat is een waar geschenk des Heeren.

Spier, onthoudt het maar, schrijf het maar op, de directe brute kracht die maar vrouwen en kinderen blijft verkrachten, en dieren blijft mishandelen voor de buik. Alle misdaad is hierop gebouwd. Het is de kanker zelf. De mens was gemaakt van productieve organen tot afstemming aan de Heere, niet van spieren. De mens was in liefde pezig gemaakt, vrouwen groot, mannen klein. Zo was er vrede op aarde, alleen zo. De man moet weer kind worden, want hij is ontspoort in valse volwassenheid en valse religie. Doof de miljoenen stemmen van het vlees in u als die hier tegenin gaan. Strijd tegen het vlees. Dat bevel kreeg Kaïn al in Genesis 4, en Noach in Genesis 9. De jacht moest op het oervlees geopend worden, niet op vlees en bloed, niet op God’s schepping. Lees Handelingen 10 hoe Petrus omging met zijn visioen, en lees dan het gehele hoofdstuk, niet alleen een klein stukje. Petrus had een hele andere interpretatie van het allegorische visioen dan vandaag de dag door de vlees industrie wordt gegeven.

De spier van de man moet teruggedrongen worden. Jakob’s spier werd op Pniël geslagen zodat het slonk, en zodat hij afgestemd werd aan de Heere. Vergeet het niet. Vergeet het nooit. Alleen verbrokenen zullen tot de Heere kunnen gaan, niet de protserige kerkmannen. Ze onderdrukken de vrouwen, kinderen en dieren al te lang. Elke vrouw die hen bijstand geeft is geen vrouw, maar een man, en een verrader. Travestie is diep in de kerk. Natuurlijk mogen mannen vrouwelijk zijn, daar gaat het niet om, maar niet om vrouwen te verraden. Er zijn ook infiltranten. We kunnen daarover lezen in Genesis 6 en in de nieuwe bijbel en de bijgeschriften, in de Reformator. Het verborgen manna is dus tweeledig. Tot die steen nadert het overblijfsel. Er is ook een overblijfsel van een overblijfsel. Zo was het in de dagen van Klaas Schilder ook. Er waren bezwaarden en protesteerders, maar uiteindelijk moesten zij tot vrijgemaakten worden. Bent u al vrijgemaakt ? Zo ja, kent u de nieuwe vrijmaking ? Bent u tot de witte steen gegaan ? Die is alleen voor de overwinnaars over het vlees. (Openbaring 2)

Het is een nieuwe d-day in de kerk. U kunt alleen als gebroken wit riet tot de Heere gaan, niet als superman krachtpatser of goeiige sul. Wij blijven hierin schriftuurlijk, maar dan naar de nieuwe code, van het verborgen, verloren manna. In deze dagen regent het uit de hemel tot de uitverkorenen. Dat is voor hen die Mozes hebben gevolgd tot dieper in de wildernis. Dan hebben we het over het hongerpad van Ismael. Uiteindelijk leidt dit tot het land Rebekka. De oude grondvesten

deugen niet. Blijf het belang van de exodus zien. Die is nog niet klaar. Klaas Schilder sprak : Er is geen Exodus zonder Leviticus.

Leeft u nog met eufemismes ? Het is tijd om vrijgemaakt te worden hiervan. Het gaat niet om zomaar kracht of sterkte. De nieuwe bijbel zegt dat zij die sterk willen zijn in een strik zullen raken. Het gaat om afgestemdheid, studie, timing, diepte, richting, en alertheid hoofdzakelijk. Sterkte, kracht, spier, zijn allemaal bedriegelijke eufemismes, schuiltermen. Zo ook zijn in de religie ‘geloof’ en ‘genade’ en soortgelijke woorden en formules al snel eufemismes. We geven een herdefinitie van deze woorden, maar moeten oppassen voor overgebruik. Het gaat om de diepte en de afgestemdheid, ook niet zomaar de werken op zich. Goede werken op zich zullen het nooit gaan doen. Grotere werken dan Jezus zullen er zijn zoals Johannes sprak. Daar waren zelfs theologen en bijbelleraren woedend over dat ik dat vroeger als bijbelstudent veel sprak en aanhaalde. En dat terwijl het gewoon in hun bijbel staat. Zo zijn er wel meer dingen. Wat is een mens ? De mens is zo vol van zichzelf. De oude leraren zijn overleden. Ze bezoeken mij soms, zoals Mozes en Elia Jezus bezochten, en ze spraken dat ze in een harnas zaten, en dat ze nu aan mijn kant staan, en dat de nieuwe vrijmaking moet komen. We helpen de voorouders niet door traditioneel te blijven en op hun niveau te blijven. Zij waren ook nog op doortocht. Zij moesten ook nog veel leren en vrijkomen. Zij hadden veel voor ons gedaan, ons veel geleerd, maar nu zijn de rollen opgedraaid en moeten wij hen helpen.

HOOFDSTUK 35. Schilder en Greij

Klaas Schilder was een reformator, een hervormer, van de jaren 1900, bekend van de vrijmaking van 1944, de grote scheuring in de gereformeerde kerk van Kuyper. Hij had te maken met het zogeheten KNARG-bewind. (Kuyper-Nauta-Aalders-Ridderbos-Grosheide) Hij was als een Mozes door de Heere gegeven om de mens los te maken uit knellende Laodiceaans-hiërarchische kerkbanden. De kerk was totaal op tilt geslagen.

Allemaal nep, mensen. Allemaal AI vanuit de hel, waar Klaas Schilder tegen opstond, tegen demonische structuren. Het liet zijn lelijke, schoonpratende kop zien. Theologische eufemismes om het volk in slaap te sussen. De vrijmaking was hard nodig, maar het was nog maar het begin. Parasieten kleefden zich eraan vast om het leeg te zuigen. Het was een chemische oorlog. Het was een zombie apocalypse. De zombie kerken wilden niet loslaten. Ze wilden niets te maken hebben met deze Klaas Schilder, en zo werd hij in het verdomhokje gestopt.

U slaapt door, of u gaat dieper in Getsemané om het lijden des Heeren onder ogen te komen. De Heere praat niets goed. De toorn des Heeren is over de aarde. Wij als vrijgemaakte predikanten mogen u niet naar de mond praten. Wij zijn ervoor om het volk wakker te schudden. Dat is een gave des Heeren. Veracht het niet.

Zo was Klaas Schilder ook gezonden als een wekker, als een alarm. Het KNARG-bewind hield de kerkelijke mens in een wurggreep. Schilder en Greij kwamen tegen de gedreven hoogheid van de vergarderingen van een Ridderbosische gereformeerde kerk, onderdeel van de KNARG. Dat werd vervolgens laster genoemd. Natuurlijk, het apparaat geeft niet mee. De commerciele kerk, de commerciele school, het commerciele ziekenhuis, alles is commercieel geworden, en de mens is in Babylonische ballingschap, en onder de stiercultus van Jerobeam. Volg het pad van Jeremia. Als je die woede niet meer hebt, dan is alles verloren. Comformisme is fataal. Als je erin past, dan besta je niet meer. Zij geven je al je dromen. Je hebt geen persoonlijkheid meer. Sta op tegen het grote kwaad. Dat is een geestelijke oorlog, allereerst tegen je valse zelf. Verloochen jezelf, verloochen je kerkelijke zelf. Lever al je protserige shortcut theologie in en ga met een gebroken en verscheurd hart geheel leeg tot de Heere, en de Heere zal u vullen en leiden.

We volgen de avonturen van Schilder en Greij op de voet. Deze kerkvaderen hebben het pad voor ons al gebaand, maar het moet nog verder uitgewerkt worden. S. Greijdanus was al weg eind veertiger jaren (1871-1948), en Klaas Schilder was al weg begin vijftiger jaren. (1890-1952) Toen gaf de Heere kerkvaderen zoals Steenblok en Mallan, en werd vanuit de kerkscheuring in de gereformeerde gemeenten, die hun eigen vrijmaking hadden, het pad verder uitgestippeld. Die twee paden van vrijmaking liepen parallel aan elkaar. Wij hopen hier nog verder op terug te komen.

Leer leven met de amputaties, leer leven met de leegtes. Laat het u niet terugdrijven tot Egyptische of babylonische ballingschap, maar laat het u dieper in de wildernis leiden, ook al is alles daar schaars. Laat u niet opvullen door het vlees. Wacht op de Heere. Wacht tot de ochtend. Als de Heere niet spreekt, ga dat dan niet zelf opvullen. Ook als u denkt dat de Heere spreekt : Worstel met de Heere op Pniël. Wees niet snel van uzelf overtuigd. Breek met Laodicea. Neem geen vals opvulsel aan. U bent geen product. Trap er niet meer in.

HOOFDSTUK 36. Onderwijs 14/7/2026

Leer te leven met de amputaties.
Laat u niet verleiden om het aan te vullen en op te vullen met het vlees.
Strijd tegen het vlees, zoals de kerkvaderen, kloostervaderen en woestijnvaderen.
Bestudeer hun geschriften.
Strijd tegen zomaar vrouwenvlees, zoals St. Anthonius en Ismael.
Worstel als vrouwelijke fantasieën u overspoelen. Het vlees wil zich namelijk voortplanten.
Als u op Pniël vecht met deze leugenachtige fantasieën, verleidingen en begeertes, hartstochten die zich opdienen, tot aan de ochtend, tot u aan de wateren van Adamah bent gekomen, dan zal de Heere u tegemoet komen en u wassen, vullen en leiden.
Wat een grote belofte hebben wij hierin.
De Heere zal ons zeker niet aan ons lot overlaten, maar zal ons beproeven.
Zijn we gewillig om te wachten ? Zijn we gewillig om af te stemmen ?
Laten wij niet weten van zomaar troost en bevrijding als het daar geen tijd voor is.
De mens is gefokt, overbehouden, overgered, in grote leugenachtige voorspoed ten koste van de dieren en de armen in de derde wereld.
Nog steeds worden vrouwen en kinderen massaal verkracht door ‘grote, sterke mannen’, de nephilim, en nog steeds worden dit soort mannen vereerd en geprezen in de stiercultus van Jerobeam. Het is de valse spier die troont sinds de zondeval. Het is de vloek van Genesis 3 waarin de vrouw onder de man werd gesteld. De zonde maakte de man sterk en groot, en de vrouw klein en zwak. Toch gaat men hier maar mee door, met deze leurverhalen, ook in de kerk.

Lees Genesis 6 en dan ziet u waarom de zondvloed moest komen.
Dat zal dit keer diep in het binnenste gebeuren.
De mens moet tot de wateren van Adamah gaan.

Leer leven met de amputatie, de leegte en de honger, om zo los te komen van het oude leven, en in de diepte een ontmoeting met de Heere te hebben, allereerst in een worsteling. Neem niks zomaar aan, vertrouw niks zomaar. Dit is een wereld van bedriegelijke illusies. Denk niet dat de uittocht iets makkelijks is en iets snels. Onderschat de duivel niet. Onderschat de demonen niet die zijn uitgezonden om de heiligen en vromen te misleiden, te doen verstrikken. Er zal een overblijfsel zijn van het overblijfsel. Wees niet zomaar een bezwaarde of protesteerder, maar wees een vrijgemaakte. Niet zomaar een 1944-vrijgemaakte, maar een 1953-vrijgemaakte en een nieuwe vrijgemaakte.

Leer leven met de amputaties. Verpruts het niet door te gaan protsen. Laten we ons vernederen onder de amputaties. Wij moeten kleiner worden, God groter. Het Woord groter.

Leer leven met de amputaties, de dieptes van Getsemané. Leer leven met slapende discipelen die maar niet wakker worden, maar ga wel dieper Getsemané in. Laat de slapers je niet tegenhouden, en slaap niet met ze mee. Wees een ontwaakte, een wakende en een vrijgemaakte, een nieuwe vrijgemaakte.

HOOFDSTUK 37. Ontmoeting met God

Ik werd half wenend wakker want ik had God ontmoet.
Ik kan alleen maar zeggen : ‘Dank U, Heere.’
Ik weet dat het bestaat.
Ik was vanaf oktober ‘Getsemanitisch depressief.’
Ja, dan denk je dat je omkomt, dat je het gewoon niet overleefd.
Maar het moet, ik moest hier doorheen. Ik moest in deze diepte.
De Heere zoekt ook altijd in de buitenste duisternissen het verlorene op.

Ik zal u vertellen over mijn ontmoeting met God.
In de wereld en in de seculaire industrie, het ‘professionele wezen van de mens’ wat zwaar zondig en ontspoort is, worden ‘ontmoetingen met God’ veelal belachelijk gemaakt, bespot, gehoond, en dat is ook iets van Getsemané. Die verhalen van de voorouders wijzen daarop en het is waar. Getsemané is waar. De diepte ervan. Telkens weer stond het in het thema van ‘dieper gaan’, ‘dieper de aarde in gaan.’

Lieve mensen, ik wil dat u dit zult weten. Zoals God mij niet in de steek heeft gelaten, heeft God u ook niet in de steek gelaten. God is liefde, grote liefde, die boven de onhandige en vaak valse liefde van de mens ver uitreikt. Waar u zich dan ook in bevindt, want ik weet dat velen van u zwaar lijden : God is altijd groter, God is altijd dieper, en zal u zeker meesleuren.

Maar verder over mijn ontmoeting met God.
Oh, ik wil dat u zal weten dat het te maken heeft met de komst van de bijgeschriften van de nieuwe bijbel. Die horen daar zeker bij. Het zijn de adelaarsvleugelen des Heeren dat de gemeente nu twee grote boeken heeft. De oude bijbel van de voorouders was een voorbereiding hierop, voortekenen, maar nu is het toch daadwerkelijk gekomen.

Ik herinnerde me de woorden van Da Costa. Hij was van het Reveil in de jaren 1800. In 1825 stelde hij : ‘Oh, Nederland, gij zult eens weer het Israel van het Westen worden. God zal uw kerk met licht omgorden, uw koningen met David’s eer.’

Ik was in de droom in een Israelitisch Nederland. Alles was anders. De Heere had mij meegenomen. Er was op de bijbelschool een vrouw die Corry heette. Ik vond haar in verschillende opzichten aards en werelds. In de droom was er een meisje die een heel klein beetje op haar leek, ander haar, en ik scheen haar te herinneren, en ik vroeg mezelf af : ‘Is zij dat ?’ Maar die vrouw was genaamd Carole, en ze was veel soberder, veel Israelitischer ook. Er waren op school ook allemaal andere kamers bijgekomen ineens, en ruimtes, waar tafels waren. De ruimte waar we waren was donkerder. Er waren geen ramen. Het was ergens diep binnenin de school. Carole was heel practisch en doelgericht, en ze sprak haar woorden van wijsheid. Op mijn eigen kamer was het een rommeltje. Er lagen overal papieren, alsof ik ergens naar op zoek was. Er lagen ook wat cd’s.

Toen was ik ineens bij mijn oom en tante waar ik vroeger vaak logeerde. Er was een donkerder slaapgedeelte achterin de woonkamer, achter de eettafel. Ik lag daar op een matras en had een bord met eten naast me. Ik vroeg me af wat ik hier moest. Die oom en tante hadden me verraden vroeger. Ze hadden leugens over mij geloofd, roddels over me gevolgd. Het kwam toen tot een breuk. Dus ik

vroeg me af : ‘Waarom ben ik hier ?’ Mijn oom zat aan de eet tafel. Ik stond op van mijn bed. En nu ween ik alweer bijna. Ik liep naar hem toe. Ik zei : ‘Wat jouw vrouw mij heeft aangedaan is met geen pen te beschrijven. Ik hield zoveel van jou. Ik zag zo tegen jou op als kind.’

Hij zei toen : ‘Je had angsten als kind.’ Hij sprak toen over hoe ik als kind was. Ja, ik was een bewust kind. Ik had vaak nachtmerries. De wereld waarin ik terecht was gekomen was een gevaarlijke wereld vol oneindig leed, en ik werd voorbereid op mijn predikantschap. Zijn vrouw stond naast hem. Hij stopte toen met praten, want de zanger van ‘De Schreeuw’, die daar ook soms logeerde, al vanaf de tachtiger jaren, kwam toen langs. Die had inmiddels een rollator. Het ging heel langzaam. Hij kwam ook van het donkerdere, diepere gedeelte achterin de woonkamer, waar het slaapgedeelte was, en liep richting de voorkant, waar de trap was. Ik zal u even uitleggen over ‘De Schreeuw.’ Mijn oma, waar ik vroeger veel logeerde, en die dan ook veel naar mijn tante en oom ging, die was Nederlands Gereformeerd. Ze zei eens dat in de kerk de predikant het had over een zanger die een lied had genaamd ‘De Schreeuw.’ Zij kende dat verder niet, maar ik kende dat lied. Het was van de negentiger jaren. Ik was verbaasd dat de zanger van ‘De Schreeuw’ bij mijn oom en tante logeerde. Ik dacht : ‘Hoe komt hij daar terecht ?’

Toen had mijn oom het erover dat er een lage tante was en een hoge tante. Mijn tante, die met allerlei leugens over mij was meegestroomd en die leugens ook had verspreid zei dat het eufemismes waren, schuilwoorden. Ze spraken het niet goed, en zeiden dat ik gelijk had in wat ik zei over hen, maar dat er een lage tante was en een hoge tante. Mijn oom had het toen over het lied ‘Hallo Aarde’, van een zangeres uit de tachtiger jaren. Hij zei toen : ‘Wat betekent het om dieper in de wereld te gaan, dieper in de aarde ?’ Het lied gaat daarover. Dat hele album trouwens. Ik hoorde toen een andere versie van het lied. Bepaalde toonveranderingen werden uitgewerkt, verdiept, zoals aan het einde waar ze zingt : ‘Dieper, dieper, daar moet je zijn, daar geeft het iets.’ Ik zag de stad en de mensen als een zee, als golven, en die gingen trager en toen sneller, als een overgang. Alles ging dood, maar toen ineens leefde alles weer, en daarin ontmoette ik God en ik zag een hele andere stad. Het was de zee, het waren golven, het was verandering. Het waren hele andere mensen, vanuit een andere wereld, vol van liefde. Het waren vrijgemaakte mensen, nieuwe vrijgemaakte mensen, het waren wedergeboren mensen. De oude orde was niet meer.

Ik was toen ergens op het pad achter tuinen, dat zijn daar vaak zigzag paden, veel coniferen en struiken, en als je dan over dat zigzag pad zou gaan, dan zou je bij mijn oma komen, maar dat was allemaal heel anders. Ze woonde nu heel ergens anders in een andere soort woning. Toen begon ik wakker te worden.

HOOFDSTUK 38. Ontmoeting met God - 2

Verder met mijn droom, mijn ontmoeting met God.
Mijn oom had dus gesproken : ‘Wat betekent het om dieper in de wereld te gaan, dieper in de aarde ?’
‘Eclectisch zijn’, oftewel het beste kiezen uit verschillende stijlen. God is veelkleurig, mensen. God is overal, niet alleen maar in uw lokale kerkje of schooltje.
Durven wij dat aan, om vreemder te denken, vreemder te zijn, vreemder te leven ?
Kunnen wij het normale overstijgen, of moet alles alleen op onze wijze ?
De nieuwe bijbel blijft er op hameren hoe gevaarlijk al die menselijke tradities en overleveringen kunnen zijn.
Daarom is een nieuwe vrijmaking ook wel nodig, zodat God bruggen kan maken waar mensen ze hebben weggehaald, zodat God muren kan doorbreken die er niet behoorden te zijn.
De hemelse zee zal komen, mensen, gewoon in de stad, gewoon door alles heen.
Mijn oom sprak in de droom : ‘Er zijn hoge en lagere vormen.’
Ik keek naar mijn oom. Hij was als een Israeliet, als een hemelse getuige.
Israel was vroeger trouwens ook altijd het thema als ik bij mijn oom en tante was, voordat alles misging. We hadden het altijd over Israel, en gingen ook naar speciale Israel dagen.
Dit was mijn hogere oom.

God is grotere liefde, hogere liefde dan de knullige en vaak valse liefde van de mensen.
Ik zag dat alles vertraagt en verdiept werd in de golven, en toen ging ineens alles sneller, zoals in het lied van ‘Hallo Aarde’. Ineens was de stad nieuw. Er is een diepere stad. We moeten dieper. Er is een hogere stad. Daar loopt alles over in de golven van de zee. Daar is de hemelse wildernis, als de gele bloem die van hemel tot hemel gaat in de nieuwe bijbel. Deze bloem heeft ook zoveel bijgeschriften gebracht, en verder onderwijs.

Het geheim van dit leven, mensen, is liefde. Buiten de liefde om is er geen leven te vinden, en van die liefde is er gewoon te weinig hier op aarde. In de negentiger jaren voordat alles mis ging in mijn eigen leven, of liever gezegd tussen twee trauma’s in, was er het lied : ‘Waar is de liefde ?’ gezongen door langharige jongens, die ook over moeder aarde zongen. Daarom droegen jongens lang haar, maar ze werden in de pan gehakt. Oh, wat haat de oude orde lang haar. Oh, wat haat de oude orde opkomende jongelingen die de liefde weer prediken. En dat terwijl de oude orde zelf ook lang haar had tijdens de hippie tijd. Ze moeten weer terugkeren naar hun eerste liefde. Ze zijn Romeins geworden, en hebben hun Germaanse wortels verloochend, hun Israelitische wortels. Ze hebben de natuur verloochend. Ze lopen overal met hun Jezus schilderijen, met Jezussen met lang haar, en hun gekruisigde Jezussen, maar als vandaag de dag een jongeling lang haar heeft dan wordt hij door hen bespot, ja, ook door de Jezus-volgelingen, juist door de Jezus-volgelingen. Zij volgen een Romeinse Jezus, ook al hebben ze hun Israelitische Jezus-schilderijen, dan kan dat allemaal wel. Jezus mag dat allemaal, die mag alles, maar als een jongeling Jezus volgt, dan mag dat niet. Dat is de schizofrenie ervan. Ze zijn innerlijk verdeeld. Ze hebben een gespleten persoonlijkheid. Waarom zeg ik dit ? Omdat ze massaal op langharige jongeren die ontmoetingen met de liefde hebben en met God hun smerige etiketten drukken van schizofrenie en psychoses. Vele jongeren met charismatische gaven, hoogbegaafde kinderen, kregen het stempel schizofrenie. Wie probeer je dan voor de gek te houden ? Het is allemaal voor de markt. De seculiere industrie is zwaar goddeloos, wil niks van de nieuwe golven des Heeren weten, en ook niet van de oude golven des

Heeren. Geloofservaringen en profetie worden niet geaccepteerd, en deze kinderen worden zwaar vervolgd door de industrie, en velen kunnen het niet meer navertellen. Een grote schande is het.

Wat hebben jullie met je kinderen gedaan ? Nu zijn die kinderen er niet meer. Ik ween over de profetische, hoogbegaafde kinderen die zo zwaar zijn getreiterd door dit soort dingen dat ze niet meer leven, een einde aan hun leven hebben gemaakt. Ik ween over ze. Hemelse bloemen worden meedogenloos gekapt op deze aarde, zelfs in de zogenaamde kerk, juist in de zogenaamde kerk. Kinderen worden verminkt door dit soort etiketten, zwaar verminkt. De seculiere industrie wil ze namelijk aan de medicijnen hebben. Het is hun marktdrift. Ze zoeken naar nieuwe patienten, en maken nieuwe patienten, allemaal voor geld, en de kerken trappen erin. Die hebben samenwerkingsverbanden met hen. Ze hebben een verbond met de duivel gesloten, en ik heb het dan over de vaak lichtere en vrijere kerken die seculier zijn geworden, markt drijven met het evangelie. het is een grote schande, en dit wordt aangekaard in de nieuwe vrijmaking. Wij moeten eclectisch zijn en onze hand uitreiken, ook naar andere geestelijke stromingen en kerkverbanden buiten die van onszelf. Wat dat aangaat is de Nederduits gereformeerde kerk altijd eclectisch geweest, als een verzamelterm van verschillende kerkgenootschappen en geestelijke stromingen. Daar hoort ook de gnostiek bij. New age moeten we echter niet hebben. Dat is gevaarlijk.

Ik was in de trein naar een natuurstad in de buurt. Er stapte halverwege een jongeling in met lang haar, en een hemels gevoel gleed over me heen. Ik was dankbaar dat hij dat durfde te doen. Het zijn langharige jongelingen, oftewel afgestemde, liefelijke, tedere jongelingen, in contact met de hemel, in plaats van protserige, gespierde mannen die de hele wereld om zeep hebben gebracht. Vrouwen en kinderen worden nog steeds aan de lopende band verkracht en voor het leven verminkt, en als een jongeling met lang haar komt om de boodschap van liefde te prediken dan mag dat niet. Ouders, wat hebt gij met uw kinderen gedaan ? Hemelse bloemen werden afgekapt, om te sterven in vaasjes. Het is een grote gruwel in dit land, die haat naar langharigen. Dat doen de families. Profeten worden in de familie niet erkend. Buiten de families zijn de mensen vaak dankbaar als ze het Woord des Heeren mogen ontvangen en als er een lieflijke jongeling met lange haren is gekomen met een boodschap van hoop. Zo gaat dat vaak. Je bent niets dan een product en wegwerp artikel in die families. Vaak zijn dat kerkelijke families. Lichte, vrije, frivole, wereldsgezinde kerkfamilies, die Getsemané niet kennen en niet willen kennen. Ik ben daar als predikant, profeet, exorcist en demonoloog verbolgen over. Vergeet mij verder. Het is de woede des Heeren. Wij moeten allemaal op dit pad van Jeremia gaan. Laten we het juk der vreemdelingen aanvaarden. Zij prediken Getsemané. Zij prediken de komende zondvloed. Zij prediken het openbreken van de hemelse zeeën, want mensen, dit kan zo niet langer. De zonde is tot een hoogtepunt gekomen. De leugen en de misdaad regeert, en de kerk slaapt.

Daarom : Welkom in de nieuwe vrijmaking. Welkom aan boord. Laten we dankbaar zijn dat de Heere ons dit schip heeft gegeven en ons niet in de woeste golven heeft laten vergaan. We zijn er nog niet. De eerste stap is gezet. Uw heeft uw adelaarsvleugelen ontvangen. Nu moeten ze nog ontwikkeld en geoefend worden. U bent nog maar pas uit het ei gekomen. Of misschien zit u nog in het ei. Welkom in uw nieuwe leven, als nieuwe vrijgemaakte. Streef naar deze wedergeboorte. Deze geboorte vindt alleen plaats in de vreze des Heeren en het ontdekt worden aan de dieptes van Getsemané. Een stem roept. Wie luistert ?

HOOFDSTUK 39. Geschiedenis van de vrijmaking

Niemand heeft ooit het eten van een lijk overleefd.
Maar nephilim zombie power is een realiteit.
Het wordt verkocht, aan de lopende band.
Jezus zei tegen Sardes : ‘Gij hebt de naam dat gij leeft, maar gij zijt dood.’

In de vrijmaking had Klaas Schilder het over dat er niet alleen landverraders zijn zoals in de tweede wereldoorlog, maar ook kerkverraders. Zijn neef H.J. Schilder had er ook mee te maken. Hij had ook met Grosheide te maken van het KNARG-bewind (Kuyper-Nauta-Aalders-Ridderbos-Grosheide). Ook C. Vonk, bekend van de Voorzeide Leer, die zich bij de vrijmaking aansloot, kreeg ermee te maken.

Het ging gewoon zo : Wie moeite had met de leeruitspraken van 1942 werd door de synodocratische deputaten onderzocht. H.J. Schilder schreef erover. Voorzitter Grosheide, een exegetisch nieuwtestamenticus en synodocratisch deputaat en verhoorder wilde niks weten van blocnotes. Er mocht niks opgeschreven worden. Het moest vertrouwelijk blijven. (De Reformator 17/8/1945) H.J. Schilder wilde namelijk dingen opschrijven, maar Grosheide stond dat niet toe. Er mochten geen verslagen gemaakt worden. Men mocht elkaar niet op woorden vastpinnen. ‘Weg met dat blocnote. Er wordt hier niet geschreven.’ H.J. Schilder was het daar niet mee eens, want dan zouden dingen van elkaar losgemaakt kunnen worden, en de context en nuance kunnen wegvallen. Deformatie stond op de loer, volgens H.J. Schilder, als dingen niet helder en duidelijk zouden blijven.

Doorgaande deformatie stond op de loer. Grosheide ontnam H.J. Schilder toen het woord hierover. H.J. Schilder was het er niet mee eens. Dingen moesten controleerbaar blijven. Hij sprak over een autoritair voorzittersverbod, een autoritaire wilsbeschikking van deputaten. Alles moest achter gesloten deuren blijven. Toen C. Vonk van Schiedam ook later een samenspreking met deputaten had en voor kandidaat Schilder opkwam en het had over manipulatie, toen stelde Grosheide heftig dat hij dat helemaal niet had mogen weten. Volgens Grosheide had kandidaat Schilder het vertrouwelijke karakter van de samenspreking geschonden.

H.J. Schilder noemde dat verdachtmaking. Hij stelde dat hij van zijn kant niet gebonden was aan enige vertrouwelijkheid van de samenspreking. Hij stelde dat Grosheide, de voorzitter, deze vertrouwelijkheid als een gebod aan hem wilde opleggen, maar dat hij in geen deel erkende dat Grosheide dartoe recht had om hem aan zo’n gebod te binden buiten zijn eigen toestemming om.

H.J. Schilder stelde dat ze hem niet lieten uitspreken en hem de mond snoerden. Zij legden hem alleen maar een gebod op, en ontnamen hem toen het woord. Dat was op 15 maart 1944. H.J. Schilder stelde dat hij niets te maken wilde hebben met zulke allure van machtsvertoon alsof het een rechtbank zou wezen. Het herinnerde aan sinistere verhoren door Duitse bezettingsinstanties. Hij verwierp elke beschuldiging alsof hij geen recht zou hebben gehad iets bekend te maken.

Klaas Schilder stelde dat de vrijmaking de enige weg was om de kerk zich aan haar afspraken te laten houden, daarbij artikel 31 als grondslag te hebben van de Dordtse kerkordening : ‘De besluiten van een meerdere kerkelijke vergadering houden wij voor vast en bondig tenzij het strijdt met het Woord van God.’ Nu, de nieuwe vrijmaking heeft al helemaal niks met meerderheden te maken,

maar met de leiding des Heeren, oftewel Calvijn's leer van afgestemdheid. Het Woord van God kan heel verschillend uitgelegd worden, dus vandaar dat de leiding des Heeren zo belangrijk is. Wie beslist of iets strijdt met het Woord van God ? Alleen God. Vandaar dat we naar Pniël moeten gaan. De waarheid wordt alleen geboren als vrucht van de vreze des Heeren, en niet anders. Volgens de leer van Calvijn is dat een groeiende vreze des Heeren, tot de eeuwige vreze des Heeren. De verboden vrucht werd door de kerkvaderen van de Nederduits gereformeerde kerk beschreven als zijnde een gebrek aan vreze des Heeren. Wij moeten geen gespierden zijn, geen volgelingen van Lazar, maar afgestemden, nieuwe vrijgemaakten. Dat houdt in dat we persoonlijk alle protserigheid van de geest van Septus in ons leven dienen te verslaan. Als er enige wederkeer dient te zijn, dan is dat tot Pniël.

HOOFDSTUK 40. De Synodale Inquisitie

J. Ridderbos wees op het belang van 1905, 1926 en 1942. Daarna kwamen Toelichting en Praeadvies om de leeruitspraken uit te leggen, en het werd bindend en het werd toetssteen. De synodalisten waren bezig hun urim en thummim te smeden, en het ging veels te nauw door de bocht. Net als Kuyper werd het te sluitend. Vandaar dat Schilder en Greijdanus er tegen opstonden. Vandaar dat de vrijmaking wel moest komen, want het werd te benauwd in de kerk door deze machtspelletjes. Synode is gevaarlijk spul, en mag alleen door profeten, apostelen en richteren behandeld worden, en alles moet toetsbaar zijn, en moet doorgetoetst worden op Pniël totdat de ochtend valt. Het kan niet zomaar door wereldse titels zoals 'doctor, dominee en professor' worden vastgelegd. Het volk wilde een koning, maar God wilde profeten en richteren geven. God wilde verder op het Samuelitische pad.

Klaas Schilder sprak van een camouflage oorlog. (De Reformatie, 29/9/1945) Wie moeite had met de synodocratie moest getoetst worden, onderzocht worden, door samensprekingen met deputaten, een team waartoe ook Grosheide behoorde. Dat moest allemaal in het donker gebeuren. Er mochten

geen notities gemaakt worden. Het zou niet controleerbaar zijn. Klaas Schilder noemde het de isolatiepolitiek van de synodeleiders. Verschillende predikanten, zoals C. Stam, C. Vonk, Greijdanus, en Klaas Schilder, werden uitgeworpen, en de synode leiders probeerden daarna de mensen van hen te isoleren.

Over de schorsing van C. Stam, die daarna van 1945 tot 1947 in Musselkanaal predikant werd, en van 1947 tot 1951 in Ermelo, en van 1951 tot 1980 in Groningen, zei Klaas Schilder dat een ouderling hem weigerde de hand te schudden.

Greijdanus stelde dat de synode van 1942 extremistischer was geworden dan 1905. Daarom trok Greijdanus aan de rem. Hij vergeleek het met het nemen van de verboden vrucht in het paradijs. Men ging te ver met de veronderstelde wedergeboorte. (De Reformatie, 29/9/1945)

In zijn ‘Korte bespreking van het praeadvies van commissie I’ van 1943 stelt Greijdanus dat de vreze des Heeren ver te zoeken is. Hij roept op om voorzichtiger te zijn. Ook roept hij op tot omzichtigheid. Hij stelt dat er een volledigheid van onderzoek moet zijn, en nauwkeurigheid van formulering en omschrijving. Hij stelt dat dat maar aan weinigen gegeven is, dus daarom doet hij een beroep op de Vreze des Heeren, oftewel op voorzichtigheid en omzichtigheid. De duivel komt als een engel des lichts.

Greijdanus was een theologische reus in de vrijmaking, naast Klaas Schilder, die het volk moest afremmen in hun overenthousiasme. Hij was als een exegetische notaris in de vrijmaking die voortdurend waarschuwde dat men grenzen dreigde over te gaan. Hij moest het volk terugroepen op het smalle pad. Hij had het pessimisme van Steenblok, stellende dat er maar weinigen binnen zouden gaan, dat er velen zouden afvallen. Het volk was te enthousiast in hun zonde, te overdreven in hun theologie. Hij wilde niet sneller, maar dieper. Hij gaf richting aan, was niet van de power-games. Het volk was te gronde gegaan door bluf. Het overlicht had hun hart, ziel en verstand weggevreten. Het volk was aan de drugs, had van de verboden vrucht genomen. Hij beschuldigde de synodalisten van speculatie. Greijdanus riep op tot bekering, tot een rusteloos opwekken, dringen, vermanen en waarschuwen.

Greijdanus wijst erop dat een deel van het zaad des verbonds verloren gaat, zelfs een aanmerkelijk deel. Velen van Israel zijn door de eeuwen heen afgevallen, stelt Greijdanus. Hij wijst op een klein overblijfsel. Een aanzienlijk deel van het zaad des verbonds is niet uitverkoren, en dus ook niet wedergeboren, stelt hij. Dat zijn steenblokkiaanse woorden. Greijdanus was een voorloper van Steenblok. De vrijmaking in de gereformeerde gemeente kwam in 1953. Hij waarschuwde dat de synodaalgestemde kerk weg aan het zakken was in een moeras van dwaalleer. (De Reformatie, 13/10/1945) Hij noemde het gissingen. Dat was wat het Praeadvies was voor hem. Hij stelde dat de bezwaarschriften met onverstand en misvoorstelling werden behandeld, en dat ze tuchtmaatregelen hadden opgesteld voor hen die de valse leer niet aannemen, oftewel hen die niet van de verboden appel wilden eten, als een soort inquisitie. Zo werd de gereformeerde kerk verwoest, stelde Greijdanus.

HOOFDSTUK 41. Het overblijfsel van het overblijfsel

De kerk is chronisch bezet gebied. Het moet gezegd worden.
We zijn zo innig en innerlijk verheugd over de pijlen des Heeren die ons raken, waardoor we los kunnen komen van het aardse. (Belech 3:33-34)

De mens gebruikt verzoetende eufemismes : vlees, kracht, geloof, genade, allerlei terminologie van de voorouders waarachter ze zich verstoppen.

Laodicea heeft de volkeren misleid.
Ze verkoopt haar nephilim zombie power, en de volkeren nemen er gretig van.
Witgepleisterde graven.
Sugarcoated cities of death.

Traag gaat zij door de straten.
Een spoor van bloed laat zij achter.
Velen volgen haar met holle ogen.

Zoudt gij dan niet prediken, prediker ? Of is de tijd van prediken allang voorbij ?

Diep is de gemeente des Heeren in de wildernis.
Diep gaan ook de pijlen des Heeren in het vlees,
opdat gij aan de misleidingen van de zonde ontkomt.

De kerken menen het antwoord te hebben, maar ze vallen elkaar aan.
Ze strijden om de eufemismes. Ze strijden om de strooisuiker.
Nee, de pijlen des Heeren moeten dieper gaan, dieper in het vlees,
opdat er een overblijfsel van het overblijfsel zal zijn.

VAN DEZELFDE UITGEVER :

DE RV-BIJBEL - DE RODENBERG VERSIE, 2023, 2024, 2025
REFORMATOR - BIJGESCHRIFTEN VAN DE RV-BIJBEL, 2026

MONNIKEN WEGWIJZER, 2025
DE VISSERISTISCHE SCHOOL, 2026
DE AFRIKA BRUG
DE AMSTERDAMSE NACHTEN
DE ZWARTE KONING
DE TRAAN VAN ROGGEMUIDEN
DE TORENS VAN BELZEHAM - DE EZAUSLADDER
PARADIJSVOGELS
BONJE IN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK - KORTE VERHALEN
HET SOEVENIER (POCKET)
ZOMBIE WERELD - TRILOGIE